

PUTEREA CELOR ȘASE

Pittacus Lore

PUTEREA CELOR ȘASE

Pittacus Lore

Al doilea roman din seria „Moștenirile Lorienului”

Traducere de Ana-Veronica Mircea

EVENIMENTELE POVESTITE ÎN ACEASTĂ
CARTE SUNT REALE.

NUMELE PERSONAJELOR ȘI ALE LOCURILOR
AU FOST SCHIMBATE PENTRU A-I PROTEJA PE
CEI ȘASE LORICI CARE AU RĂMAS ASCUNȘI.

GÂNDIȚI-VĂ CĂ ACESTA ESTE UN PRIM
AVERTISMENT!

EXISTENȚA ALTOR CIVILIZAȚII ESTE O
REALITATE!

ȘI UNELE DINTRE ELE ÎNCEARCĂ
SĂ VĂ DISTRUGĂ!

Sub pseudonimul PITTACUS LORE se ascund doi scriitori: James Frey și Jobie Hughes.

JAMES [CHRISTOPHER] FREY (n. 12 septembrie 1969 în Cleveland, Ohio) este autorul a trei bestselleruri – două volume autobiografice: *A Million Little Pieces* (2003) și *My Friend Leonard* (2005), și romanul *Bright Shiny Morning* (2008). *A Million Little Pieces* l-a transformat într-o persoană controversată după ce curioșii au descoperit că o mare parte a istorisirii sale nu e reală, fapt ce a generat un scandal de proporții (s-a implicat și celebra Oprah Winfrey, invitându-l să recunoască adevărul în fața spectatorilor și a telespectatorilor). Adresa site-ului său este:

<http://bigjimindustries.com/wordpress/>

JOBIE HUGHES (n. 9 iulie 1980 m Renton, Washington) a copilărit în orășelul Spencer din Ohio. *Eu sunt Numărul Patru* este deocamdată singura sa lucrare literară care a văzut lumina tiparului. Site-ul său oficial poate fi găsit la adresa:

www.jobiehughes.com

1

Mă numesc Marina, de la mare, dar nu mi s-a spus astfel decât foarte târziu. La început eram cunoscută pur și simplu drept Șapte, una dintre cei nouă garzi supraviețuitori de pe planeta Lorien, a cărei soartă se afla, și încă se mai află, în mâinile noastre. A acelora dintre noi care nu s-au pierdut. Care mai sunt încă în viață.

Când am aterizat, eu aveam șase ani. Nava noastră s-a oprit cu o zdruncinătură și în clipa aceea, chiar la vârsta mea fragedă, am simțit cât de mare era miza jocului pentru noi – cei nouă căpăni, cei nouă garzi – și că unica noastră șansă ne aștepta aici. Intraserăm în atmosfera planetei în mijlocul unei furtuni create de noi înșine și țin minte că, în momentul când picioarele noastre au atins pentru prima oară Pământul, dinspre navă se rostogoleau vâlătucii de abur și pielea de pe brațele mele se făcuse ca de găină. Nu mai simțisem vântul de un an, și afară era frig. Cineva ne aștepta. Nu știu cine era bărbatul acela, știu doar că i-a dat fiecărui căpăn două rânduri de haine și un plic mare. Încă n-am aflat ce era înăuntru.

Tot grupul nostru s-a strâns grămadă, realizând că s-ar fi putut să nu ne mai revedem niciodată unii cu alții. S-au rostit cuvinte de rămas-bun, au fost îmbrățișări, apoi ne-am despărțit, așa cum eram conștienți că trebuia să facem, plecând, perechi-perechi, în nouă direcții diferite. M-am tot uitat peste umăr în vreme ce se pierdeau ceilalți în depărtare, până ce, foarte încet și rând pe rând, au dispărut cu toții. Și n-am mai rămas decât eu și Adelina, străbătând un drum istovitor, printr-o lume despre care nu știam aproape nimic. Abia acum îmi dau seama cât de speriată trebuie să fi fost ea.

Îmi amintesc că ne-am imbarcat pe un vapor, către o destinație necunoscută. Că pe urmă au fost două sau trei trenuri diferite. Eu și Adelina stăteam singure, lipite una de alta în cotloane ascunse, ținându-ne deoparte de oricine s-ar fi putut afla în jur. Am mers pe jos dintr-un oraș într-altul, am trecut peste munți și am traversat câmpii, bătând la uși care ni se trânteau imediat în nas. Era flămânde, obosite și înspăimântate, îmi amintesc c-am stat pe un trotuar, cerșind mărunțiș, îmi amintesc că plângeam în loc să dorm. Sunt sigură că Adelina a dat câteva dintre prețioasele noastre nestemate de pe Lorien în schimbul a nimic altceva decât niște mese calde, atât de strâmtorate eram Poate că le-a dat pe toate. Și pe urmă am găsit locul ăsta din Spania.

O femeie cu înfățișare severă, pe care aveam să ajung s-o cunosc drept Sora Lucia, ne-a deschis ușa grea, din lemn de stejar. S-a uitat cruciș la Adelina, i-a remarcat disperarea, felul în care îi căzuseră umerii.

— Crezi în cuvântul lui Dumnezeu? a întrebat-o, în limba spaniolă, țuguindu-și buzele și scrutând-o cu ochi îngustați.

— Cuvântul lui Dumnezeu e legământul meu, a mărturisit Adelina, dând din cap cu un aer solemn.

Habar n-am de unde-a știut răspunsul ăsta – poate îl învățase cu vreo câteva săptămâni înainte, când stătuserăm în subsolul unei biserici – dar a fost cel bun. Sora Lucia ne-a deschis ușa.

Suntem aici de atunci, unsprezece ani petrecuți în mănăstirea asta de piatră, cu miros de mucegai în încăperi, curent pe coridoare și podele dure ca lespezile de gheață. În afară de puținii vizitatori, internetul e singura mea sursă de informații despre lumea din afara micului nostru oraș; îl urmăresc într-una, sperând să descopăr vreun indiciu care să-mi spună că undeva, afară, sunt ceilalți, că și ei caută, că poate luptă. Vreun semn că nu sunt singură, căci în momentul ăsta nu pot spune că Adelina mai crede că e încă alături de mine. Atitudinea ei s-a schimbat undeva, pe drumul peste munți. Poate a fost zgomotul uneia dintre ușile trântite, lăsând o femeie înfometată și copilul ei afară, în frig, pentru o altă noapte. Indiferent ce-o fi fost, ea pare să-și fi pierdut nevoia presantă de a rămâne în mișcare și credința în reînvierea Lorie-nului pare să-i fi fost înlocuită de cea împărtășită de călugă-

rițele din mănăstire. Îmi aduc aminte de o schimbare deslușită din ochii ei, de prelegerile ei neașteptate despre nevoia de îndrumare și de organizare, dacă voiam să supraviețuim.

Credința mea în Lorien a rămas intactă. Acum un an și jumătate, în India, patru oameni au fost martori când un băiat a mișcat obiecte cu puterea minții. Semnificația ascunsă în spatele evenimentului a fost la început minoră, dar dispariția subită a băiatului la scurt timp după aceea a stârnit zarvă în zonă și a fost dat în urmărire. Din câte știu eu, nu l-au găsit.

Acum câteva luni a apărut o știre despre o fată din Argentina, care, după un cutremur, a ridicat o lespede de beton de opt tone, ca să salveze un bărbat prins sub ea; și a dispărut când s-a răspândit vestea despre gestul ei eroic. Ca și băiatului din India, încă nu i s-a dat de urmă.

Și mai e, în Ohio, cuplul tată-fiu despre care relatează toate știrile din America, vânat de poliție fiindcă ei doi ar fi dă-râmat, chipurile, o școală întreagă de unii singuri, ceea ce a implicat uciderea a cinci oameni. N-au lăsat nimic în urmă, cu excepția unor mormane misterioase de cenușă.

— S-ar părea că aici a avut loc o luptă. Nu știu cum altcumva să explic totul, a spus conducătorul anchetei, citat de presă. Dar, ca să nu facem nicio greșală, vom pătrunde până în miezul lucrurilor și îi vom găsi pe Henri Smith și pe fiul lui, John.

Poate că John Smith, dacă acesta o fi fiind adevăratul lui nume, e pur și simplu un băiat care avea ceva de împărțit cu cineva și a împins lucrurile prea departe. Dar nu cred că așa stau lucrurile. Inima îmi bate nebunește ori de câte ori îi văd fotografia pe ecran. Mă cuprinde o disperare profundă, pe care nu reușesc să mi-o explic. Simt până-n măduva oaselor că e unul dintre noi. Și știu, cumva, că trebuie să-l gășesc.

2

Îmi sprijin brațele de pervazul rece al ferestrei și privesc fulgii de zăpadă căzând din cerul întunecat și așternându-se pe coasta muntelui, presărată cu pini, stejari de plută și fagi, printre care se amestecă petice de stâncă abruptă. Ninsorea nu s-a oprit toată ziua și s-a anunțat că o să continue pe timpul nopții. Abia dacă pot să văd dincolo de marginea de nord a orașului – lumea pierdută într-o ceață albă. În timpul zilei, când e cerul senin, se zărește pata de un albastru vâcos a golfului Biscaya. Dar nu și pe o asemenea vreme și nu pot să nu mă întreb ce ar putea sta la pândă în tot acel alb de dincolo de marginea câmpului meu vizual.

Mă uit în spatele meu. În încăperea cu tavan înalt, în care trage curentul din toate părțile, sunt două computere. Ca să-l folosim pe unul dintre ele, trebuie să ne adăugăm numele pe o listă și s-avem răbdare să ne vină rândul. Noaptea, timpul se limitează la zece minute dacă așteaptă cineva și la douăzeci dacă n-așteaptă nimeni. Cele două fete care le folosesc acum o fac de câte o jumătate de oră și răbdarea mea se subțiază. N-am mai verificat știrile de azi-dimineață, când m-am furișat înăuntru, înainte de micul dejun, în momentul acela nu se primise niciun raport nou despre John Smith, dar aproape că tremur anticipând ceea ce ar fi putut ieși la lumină între timp. De când s-a dat publicității toată povestea, s-a descoperit în fiecare zi câte ceva nou.

Mănăstirea Santa Teresa are și rol de orfelinat pentru fete. Acum sunt cea mai mare dintr-un număr de treizeci și șapte, distincție pe care o dețin de șase luni, de când ne-a părăsit ultima fată ajunsă la optsprezece ani. E vârsta la care avem de ales între a pleca, descurcându-ne pe cont propriu, și a ne făuri o viață în cadrul Bisericii. Dintre toate fetele ca-

re-au împlinit vârsta, niciuna n-a rămas aici. Nu le pot condamna. Ziua de naștere pe care mi-am inventat-o la sosire, împreună cu Adelina, va fi peste mai puțin de cinci luni, atunci voi avea și eu optsprezece ani. Aidoma celorlalte, am întru totul intenția de a lăsa în urmă această închisoare, indiferent dacă Adelina mă va însoți sau nu. Și nu-mi pot imagina că o va face.

Mănăstirea în sine a fost construită în 1510, pe de-a-ntregul din piatră, și e mult prea mare pentru numărul mic de persoane pe care le adăpostește. Majoritatea încăperilor sunt goale; iar pe celelalte le simțim îmbibate de umezeală și de miros de țărână, și vocile ni se izbesc de tavan, trimițându-și ecourile înapoi. Clădirea stă pe culmea celui mai înalt dintre dealurile care domină orașelul cu același nume, cuibărit în inima munților Picos de Europa[1], din nordul Spaniei. Aidoma mănăstirii, localitatea e din piatră, cu multe construcții înălțate chiar pe panta muntelui, în timp ce-o străbați pe Calle Principal, strada mare, e imposibil să nu fii copleșit de starea jalnică a clădirilor dărăpănate. E ca și cum locul ar fi fost uitat de timp și secolele scurse ar fi preschimbat totul în umbre spongioase, verzi și maronii, cu omniprezentul miros de mucegai atârnând în aer.

Au trecut cinci ani de când am început s-o implor pe Adelina să plecăm, să ne menținem tot timpul în mișcare, așa cum am fost instruite.

— O să-mi primesc Moștenirile în curând, și nu vreau să mi le descopăr aici, cu toate fetele și cu toate călugărițele astea în jur, i-am spus.

Dar ea a refuzat, adăugând un citat din Biblia Reina Valera, care decretează că trebuie să rămânem locului pentru a fi mântuiți. De atunci o rog în fiecare an, și în fiecare an mă privește cu ochi goi și îmi închide gura cu un alt citat religios. Dar eu știu că mântuirea mea nu se află în locul ăsta.

Dincolo de porțile bisericii și în josul pantei domoale a dealului zăresc luminile spălăcite ale orașului, în mijlocul viscolului par halouri plutitoare. Cu toate că muzica din cele două baruri nu răzbate până aici, nu mă-ndoiesc că amândouă sunt pline ochi. Pe lângă ele, mai există un restaurant, o ca-

---

1 Piscurile Europei (n. tr.).

fenea, o piață, o bodegă și o serie de negustori ambulanți înșirați pe Calle Principal în majoritatea dimineților și a după-amiezilor. Către poalele dealului, la marginea de sud a orașului, e școala de cărămidă la care mergem noi, toate.

Mă întorc cu capul brusc când aud sunetul clopotului: rugăciunile încep peste cinci minute, după care ne ducem direct la culcare. Mă străbate un val de panică. Trebuie să aflu dacă s-a anunțat ceva nou. Poate John a fost prins. Poate poliția a mai găsit și altceva în școala dărâmată, ceva trecut inițial cu vederea. Chiar dacă nu sunt noutăți, trebuie să știu. Altminteri n-o să reușesc nicidecum să adorm.

O fixez cu o privire aspră pe Gabriela Garcia – Gabby, pe scurt – care stă la unul dintre computere. Gabby are șaisprezece ani și e foarte frumoasă, cu păr lung, întunecat, și ochi căprui; și se îmbracă întotdeauna ca o desfrânată când e în afara mănăstirii, purtând cămăși strâmte, care lasă să i se vadă piercingul din buric. În fiecare dimineață își pune haine largi ca un sac, dar în clipa când ieșim din raza vizuală a călugărițelor și le scoate, dezvăluindu-le pe cele sumare de dedesubt. Pe urmă își petrece restul drumului către școală machiindu-se și rearanjându-și părul. Așa cum fac cele patru prietene ale ei, dintre care trei locuiesc tot aici. La sfârșitul zilei, își șterg fețele pe drumul de întoarcere și își pun din nou hainele în care au plecat.

— Ce-i? întrebă ea, cu tupeu, aruncându-mi o privire furioasă. Scriu un e-mail.

— Am așteptat mai mult de zece minute, spun eu. Și nu scrii niciun e-mail. Te uiți la tipi fără cămăși.

— Și ce dacă? Ai de gând să mă torni, pârâcioaso? mi se adresează ea în bătaie de joc, ca și cum i-ar vorbi unui copil.

Fata de lângă ea, pe care o cheamă Hilda, dar căreia majoritatea copiilor de la școală îi spun La Gorda – „grăsana” – (numai pe la spate, niciodată în față), râde.

Gabby și La Gorda sunt o pereche inseparabilă, îmi mușcă limba și mă-ntorc din nou spre fereastră, încrucișându-mi brațele la piept. Fierb în sinea mea, pe de-o parte fiindcă trebuie s-ajung la computer și pe de alta fiindcă niciodată nu știu cum să răspund când mă ia Gabby în răs. Au mai rămas patru minute. Nerăbdarea mea se preschimbă pe nesimțite într-o disperare deplină. Noutățile – de mare importanță! –

ar putea apărea chiar acum, dar eu n-am cum s-o știu, fiindcă nemernicele astea egoiste nu vor renunța la unul dintre computere.

Mai sunt trei minute. Aproape că tremur de furie. Pe urmă îmi vine o idee și pe buze îmi joacă un rânjel. E periculos, dar, dacă merge, merită riscul.

Mă răsucesc exact atât cât e necesar ca să văd cu coada ochiului scaunul lui Gabby. Inspir adânc și, concentrându-mi asupra lui toată energia, mă folosesc de telekineză ca să-l smucesc spre stânga. Pe urmă îl împing spre dreapta, atât de tare încât aproape se răstoarnă. Gabby sare în sus, țipând. O privesc cu surprindere prefăcută.

— Ce e? întrebă La Gorda.

— Nu știu; am avut impresia că mi-a tras cineva un picior în scaun. Tu ai simțit ceva?

— Nu, răspunde cealaltă; și, imediat ce articulează cuvântul, îi mut scaunul cu câțiva centimetri mai în spate, apoi i-l smucesc spre dreapta, rămânând tot timpul la locul meu de lângă fereastră.

De data asta țipă amândouă, împing scaunul lui Gabby, apoi din nou pe al celeilalte; și ele părăsesc încăperea în fugă, urlând, fără să mai arunce vreo privire spre ecranele computerelor.

— Da! exclam, repezindu-mă spre computerul pe care l-a folosit Gabby și grăbindu-mă să tastez adresa web a site-ului de știri pe care-l consider de cea mai mare încredere.

Apoi aștept cu nerăbdare să se încarce pagina. Computerele vechi, combinate cu viteza redusă a internetului de aici, sunt blestemul vieții mele.

Ecranul se albește și pagina prinde formă rând cu rând. Când s-a încărcat un sfert, se aude ultima bătaie de clopot. Un minut până la începerea rugăciunilor. Sunt înclinată să ignore clopotul, cu riscul de a fi pedepsită.

— Mai sunt doar cinci luni, îmi șoptesc.

Pagina e acum pe jumătate încărcată, dezvăluind partea de sus a feței lui John Smith, ochii lui privind în sus, întunecați și încrezători, deși trădează o senzație de disconfort care pare aproape deplasată. Mă aplec, stând pe marginea scaunului, așteptând, clocotind de o incitare care-mi stârnește tremurul mâinilor.

— Haide, îi spun ecranului, încercând zadarnic să-l grăbesc. Haide haide haide.

— Marina! se răstește o voce prin ușa deschisă.

Mă răsucesc brusc și dau cu ochii de sora Dora, bucătăreasa șefă, o femeie corpolentă care mă străpunge cu privirea. Ceea ce nu reprezintă o noutate. La ora mesei de prânz, aruncă priviri ucigătoare către toată lumea așezată la coadă cu o tavă în mână, de parcă nevoia noastră de hrană ar fi un afront personal. Își strânge buzele, transformându-le într-o linie perfect dreaptă, și își îngustează ochii.

— Hai! Acum! Adică în *clipa* asta!

Oftez, știind că n-am de ales, că trebuie să plec. Șterg istoricul de căutare al browser-ului și îl închid, apoi o urmez pe sora Dora pe coridorul întunecat. Pe ecranul ăla era ceva nou; o știu, pur și simplu. Din ce alt motiv ar fi ocupat chipul lui John toată pagina? O săptămână și jumătate reprezintă un timp suficient pentru ca să se-nvechească orice știre, așa că, dacă el acaparează o atât de mare parte a ecranului, înseamnă c-a apărut ceva nou, semnificativ.

Ne îndreptăm spre naosul bisericii Santa Teresa, care e imens, cu coloane semețe înălțându-se către plafonul înalt, boltit, cu ferestre cu vitralii pe toți pereții. Pe toată lungimea încăperii deschise se întind bănci de lemn, pe care pot sta aproape cinci sute de persoane. Eu și sora Dora intrăm ultimele. Mă așez, singură, pe una dintre băncile din mijloc. Sora Lucia, cea care ne-a deschis ușa Adelinei și mie când am sosit aici prima oară și care continuă să conducă mănăstirea, stă în amvon, își închide ochii, își pleacă fruntea și își apasă palmele unite în față. Toată lumea face la același lucru.

— *Padre divino*, începe rugăciunea, cu sobrietate, la unison. *Que nos bendiga y nos proteja en su amor...* [2]

O ignor și privesc cefele femeilor din fața mea, toate cu capul plecat, concentrate. Sau numai cu capul plecat. Ochii mei o descoperă pe Adelina, chiar pe primul șir de bănci, cu șase rânduri în fața mea, și ușor spre dreapta. E în genunchi, cu fundată într-o meditație adâncă, cu părul castaniu strâns împletit într-o coadă care-i ajunge până la jumătatea spatelui.

---

2 Tată ceresc, binecuvântează-ne și păzește-ne cu dragostea Ta (n. tr.).

Nu-și ridică privirea nici măcar o singură dată, nu încearcă să mă găsească în fundul încăperii, așa cum obișnuia în primii câțiva ani petrecuți aici, cu câte un zâmbet furișat pe fețele noastre când ni se întâlneau ochii, ca o recunoaștere a secretului pe care-l împărtășeam, îl mai împărtășim încă, dar undeva, pe parcurs, ea a încetat să mai recunoască asta. Cândva, pe parcurs, planul de a aștepta un moment potrivit, când aveam să ne simțim destul de puternice și de în siguranță ca să plecăm, a fost înlocuit de dorința ei de a rămâne pur și simplu pe loc – sau de teama care-o ține locului.

Înainte de a afla de John Smith, despre care i-am povestit Adelinei imediat ce s-au difuzat știrile, s-au scurs mai multe luni în care n-am vorbit despre misiunea noastră. În septembrie i-am arătat a treia mea cicatrice, a treia avertizare că un garde a murit și că noi două ne aflăm cu un pas mai aproape de momentul în care vom fi vâdate și ucise de mogadorieni, dar ea s-a purtat de parcă așa ceva n-ar exista. De parcă n-ar însemna ceea ce știm amândouă că înseamnă. Iar când a auzit știrile despre John și-a dat pur și simplu ochii peste cap și mi-a spus să nu mai cred în povești de adormit copiii.

— *En el nombre del Padre, y del Hijo, y del Espiritu Santo. Amen* [3], spune toată lumea și, în timp ce se rostește această ultimă frază, semnul crucii e făcut la unison, inclusiv de mine, ca să salvez aparențele: frunte, buric, umărul stâng, umărul drept.

Dormeam, visând că alerg în josul muntelui cu brațele depărtate de corp, ca și cum aș fi fost gata să-mi iau zborul, când am fost trezită de durerea și de strălucirea celei de a treia cicatrice, care mi se înfășură în jurul gambei. Lumina a trezit mai multe fete din încăperea, dar, din fericire, nu și pe călugărița supraveghetoare. Fetele și-au imaginat că aveam o lanternă și o revistă sub pături și că nu respectam ora stingerii. Din patul de alături, Elena, o fată tăcută, de șaisprezece ani, care vorbește adesea ținându-și între buze părul negru tăciune, a aruncat în mine cu o pernă. Pielea a început să mi se bășice și durerea a fost atât de intensă încât m-am văzut nevoită să mușc marginea păturii ca să nu țip. N-am reușit să

---

3 În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin (n. tr.).

nu plâng, fiindcă, undeva, Numărul Trei își pierduse viața. N-am mai rămas decât șase.

În seara asta ies din naos împreună cu celelalte fete și mă îndrept spre dormitorul nostru, plin cu paturi gemene care scârțâie, plasate la distanțe egale, dar mintea mea clocește un plan. Compensând paturile tari și răceala betonului din fiecare încăpere, cearșafurile sunt mătăsoase și păturile grele, aceasta fiind singurul lux autentic pe care ni-l permitem. Patul meu e în colțul din fund, în locul cel mai îndepărtat de ușă, pe care și-l dorește toată lumea; e cel mai liniștit, și am avut nevoie de mult timp ca să-l ocup, mutându-mă cu câte un pat mai aproape la plecarea fiecărei alte fete.

Luminile sunt stinse imediat ce se instalează toată lumea. Stau întinsă pe spate și mă holbez la conturul neclar, zigzagat, al plafonului înalt. Tăcerea e întreruptă când și când de câte o șoaptă, urmată imediat, indiferent din ce parte ar veni, de un „sst” al călugăriței de veghe. Țin ochii deschiși, așteptând cu nerăbdare să adoarmă toată lumea. După o jumătate de oră, șoaptele pălesc, înlocuite de zgomotele firave ale somnului, dar nu îndrăznesc încă să risc. E prea curând. Alte cincisprezece minute, tot fără niciun sunet. Pe urmă nu mai suport.

Îmi țin răsuflarea și-mi trec picioarele peste marginea patului, centimetru cu centimetru, ascultând respirația ritmică a Elenei, care doarme alături. Tălpile mele ating podeaua rece și îngheață instantaneu. Mă ridic încet, ca să nu scârțâie somiera, și traversez camera în vârful picioarelor, mă îndrept spre ieșire fără grabă, având mare grijă să nu mă izbesc de vreun pat. Ajung la ușa deschisă, dau buzna pe culoar și o pornesc spre camera computerelor, îmi trag scaunul și apăs butonul de deschidere.

Mă foiesc, nervoasă, așteptând să se încarce sistemul de operare și mă tot uit în lungul coridorului, să văd dacă nu m-a urmărit cineva. Reușesc în cele din urmă să tastez adresa web și ecranul se albește, apoi în centrul paginii prind să se contureze două fotografii, înconjurate de un text al cărui titlu, scris cu litere negre, aldine, e încă prea difuz ca să-l pot citi. Acum sunt două imagini – mă întreb ce s-o fi schimbat de când am încercat, mai devreme, să citesc știrile.

Apoi literele devin în sfârșit clare:

TERORIȘTI INTERNAȚIONALI?

John Smith, cu maxilarul lui pătrat, cu părul blond ciufulit și cu ochii albaștri, umple jumătatea din stânga a ecranului, în vreme ce Henri, tatăl – sau mai degrabă cêpanul – lui, ocupă partea dreaptă, însă imaginea lui nu e o fotografie, ci doar o schiță alb-negru, realizată în creion de un pictor. Sar peste amănuntele pe care le știu deja – școala dărâmată, cinci morți, dispariția bruscă – și ajung la noutățile de mare importanță abia publicate:

Ca răsturnare bizară de situație, anchetatorii FBI au descoperit astăzi instrumente care par să-i aparțină unui falsificator profesionist. Mai multe aparate folosite de obicei pentru crearea documentelor au fost găsite sub o trapă din podeaua dormitorului principal al casei închiriate de Henri și John Smith în Paradise, Ohio, fapt datorită căruia investigatorii s-au gândit la o posibilă legătură cu terorismul. După haosul generat pe plan local, în comunitatea din Paradise, Henri și John Smith sunt considerați acum doi fugari care reprezintă o amenințare la adresa securității naționale; anchetatorii solicită orice informație care ar putea conduce la descoperirea locului în care se află cei doi.

Derulez imaginea lui John și, când îi întâlnesc privirea, încep să-mi tremure mâinile. Ochii lui – chiar și în schița asta au ceva familiar. De unde aș putea să-i știu, dacă nu din călătoria noastră de un an până aici? Acum nu mă mai poate convinge nimeni că nu e unul dintre cei șase garzi încă în viață în lumea asta străină.

Mă las pe spate și-mi suflu bretonul din ochi, dorindu-mi să pot pleca eu însămi în căutarea lui John. Bineînțeles că el și Henri Smith sunt în stare să evite poliția; se ascund deja de unsprezece ani, așa cum ne ascundem și noi, eu și Adelina. Dar cum aș putea spera să-l găsesc tocmai eu, când îl caută o lume întreagă? Cum poate spera oricare dintre noi să ajungă alături de ceilalți?

Ochii mogadorienilor sunt pretutindeni. N-am idee cum i-au descoperit pe Unu și pe Trei, dar cred că au dat de urma lui Doi datorită unui articol scris de el sau de ea pe blog. Eu

I-am găsit și am stat locului cincisprezece minute, gândindu-mă cum ar fi fost cel mai bine să răspund fără să mă trădez. Deși obscur, mesajul era evident pentru oricare dintre noi l-ar fi văzut: *Nouă, acum opt. Voi, ceilalți, sunteți acolo?* Fusesse postat de cineva al cărui nume de cont era Doi. Degetele mele au ajuns pe tastatură și am scris un răspuns scurt, dar, înainte de a apuca să dau un clic pe butonul „Răspunde”, pagina s-a actualizat – altcineva mi-o luase înainte.

Suntem aici, asta scrisese.

Am rămas cu gura deschisă, holbându-mă, șocată cu desăvârșire.

Cele două mesaje succinte mă inundaseră cu speranță, dar, chiar în clipa când degetele mele tastau un alt răspuns, la picioare îmi apăruse o strălucire intensă și la urechi îmi ajunsese sfârâitul cărnii arse, urmat imediat de o durere mistuitoare, atât de puternică încât căzusem la podea, zvârcolindu-mă în agonie, strigând-o din toate puterile pe Adelina și acoperindu-mi glezna cu mâinile, ca să n-o vadă nimeni altcineva. Când protectoarea mea și-a făcut apariția și și-a dat seama ce se petrecea, am arătat către monitor, dar era alb; ambele postări fuseseră șterse.

Îmi dezlipesc privirea de ecranul cu ochii familiari ai lui John Smith. Alături de computer e o floare mică, dată uitării. E fleșcăită, epuizată, redusă la jumătate din înălțimea ei normală, cu o tentă maronie pe marginea sfărâmicioasă a frunzelor. I-au căzut mai multe petale, acum uscate și zbârcite pe birou, în jurul ghiveciului, încă n-a murit, dar e pe moarte. Mă aplec în față, înconjurând-o cu palmele făcute căuș, îmi apropiu fața destul de mult ca să-i ating cu buzele marginile frunzelor și suflu aer cald asupra ei. Un fior de gheață îmi coboară pe șira spinării și, ca răspuns, în mica floare explodează viața. Țâșnește în sus și un verde proaspăt îi inundă frunzele și tulpina, iar corola capătă petale noi, la început incolore, apoi devenind de un purpuriu strălucitor. Pe fața mea înflorește un zâmbet poznaș și nu pot să nu mă gândesc cum ar reacționa călugărițele dacă ar vedea asta. Dar n-o să le-o îngădui niciodată. Ar interpreta-o greșit, și nu vreau să fiu aruncată în frig. Nu sunt pregătită pentru așa ceva. În curând, dar nu încă.

Închid computerul și mă grăbesc să mă întorc în pat, cu gândurile despre John Smith, aflat undeva, afară, învârtejindu-mi-se în minte.

Rămâi în siguranță, ascuns, mă gândesc. O să ne regăsim cândva unul pe altul.

3

O șoaptă scăzută mă găsește... *Vocea* e rece. Se pare că nu mă pot mișca, dar ascult cu atenție.

Nu mai dorm, dar nici nu sunt treaz. Sunt paralizat și, pe măsură ce șoapta devine tot mai puternică, privirea mea alargă prin întunericul impenetrabil al camerei de motel.

Viziunea îmi erupe deasupra patului, însoțită de un curent electric care mă străbate amintindu-mi de momentul când prima mea moștenire, Lumenul, mi-a luminat palmele în Paradise, Ohio. Când Henri era încă aici, era încă viu. Dar el s-a dus. Și nu se mai întoarce. Nici măcar în starea de acum nu pot scăpa de această realitate.

Intru cu desăvârșire în viziunea de deasupra mea, marcându-mi drumul prin beznă cu palmele aprinse, dar strălucirea lor e înghițită de întuneric. Și mă opresc brusc. Totul se cufundă în tăcere, îmi întind mâinile în față, dar nu ating nimic, picioarele îmi sunt dezlipite de pământ, plutesc printr-un pustiu imens.

Mai multe șoapte într-o limbă pe care n-o recunosc, dar, cumva, o înțeleg. Cuvintele izbucnesc cu neliniște, întunericul se subțiază și lumea în care mă aflu trece printr-o nuanță de gri pentru a ajunge la un alb atât de strălucitor încât sunt nevoit să-mi îngustez ochii ca să pot vedea.

— Nu... nu știu ce n-a mers cum trebuia, spune o voce, evident șocată.

Încăperea e lungă și lată, de dimensiunile unui teren de fotbal. Mirosul înțepător de sulf îmi arde nările, mă face să lăcrimez. Aerul e fierbinte, sufocant. Pe urmă le văd în capătul opus: două siluete învăluite în umbre, una cu mult mai mare decât cealaltă, amenințătoare chiar și de la o asemenea distanță.

— Au dispărut. Au reușit cumva să dispară. Nu știi cum...

Înaintează. Simt acel soi de calm care apare uneori în vise, când ești conștient că dormi și că nimic nu-ți poate face rău cu adevărat. Mă apropie, pas cu pas, de umbrele care se lungesc.

— Toți, toți au fost uciși, împreună cu cei trei pikeni și cu cei doi krauli, spune silueta mai mărunță, gesticulând cu nervozitate alături de bărbatul mai voinic.

— I-am avut în mâini. Era gata să..., i se aude vocea, dar celălalt îl întrerupe.

Scrutează aerul, vrând să vadă ceea ce a simțit deja. Mă opresc, rămân nemișcat, îmi țin răsuflarea. Și pe urmă mă descoperă. Pe șira spinării îmi urcă un fior.

— John, spune cineva, și vocea pare un ecou îndepărtat.

Individul mai masiv vine spre mine.

Mă domină, are șase metri, e musculos, cu maxilare bine conturate. E bronzat. Ne țintuim din priviri în timp ce se apropie încet. Ne despart nouă metri, apoi șase. Se oprește brusc când nu mai sunt decât trei. Pandantivul meu se îngreunează și lăntșorul lui îmi pătrunde în pielea gâtului, în jurul gâtului lui observ o cicatrice grotescă, purpurie, ca un colan.

— Te așteptam, îmi spune, cu glas calm, egal.

Își saltă brațul drept și scoate o sabie din teaca de la spate. Arma prinde imediat viață, păstrându-și forma în vreme ce metalul devine aproape lichid.

Rana din umărul meu, făcută de pumnalul soldatului din Ohio, își urlă durerea, de parcă aș fi înjunghiat din nou. Cad în genunchi.

— A trecut mult timp, spune el.

— Nu știi despre ce vorbești, îi răspund, într-o limbă pe care n-am mai folosit-o niciodată până acum.

Vreau să plec imediat, indiferent ce-ar fi locul ăsta. Încerc să mă ridic, dar am senzația că am fost înfipt în pământ.

— Nu știi? întrebă el.

— John, aud iarăși, de undeva, dinspre margine.

Mogadorianul nu pare să remarce nimic și privirea lui are ceva care o reține pe a mea. Nu mă pot uita în altă parte.

— N-ar trebui să mă aflu aici, spun. *Vocea* îmi sună anemic. Totul se estompează, până când nu mai rămânem decât noi doi, nimic altceva.

— Te pot face să dispari, dacă asta-ți dorești, se oferă el, tăind un opt în aer, și în urma lamei rămâne o dâră albă, aninată în văzduh.

Pe urmă șarjează, cu sabia sus, trosnind de electricitate, își balansează brațul și arma coboară ca glonțul, drept către gâtul meu, și știu că nu pot face nimic ca s-o împiedic să mă decapiteze.

— John! strigă din nou vocea.

Ochii mi se deschid brusc. Două mâini mă prind cu putere de umeri. Sunt acoperit de sudoare și cu răsuflarea tăiată. Reușesc să-mi focalizez privirea, deslușindu-l mai întâi pe Sam, aplecat deasupra mea, și apoi pe Șase, cu ochii ei pe de-a-ntregul căprui, care lasă uneori impresia că sunt albaștri și alteori că sunt verzi, îngenuncheată alături de mine, părând sleită de puteri, ca și cum tocmai aș fi trezit-o, ceea ce probabil că s-a și întâmplat.

— Ce-a fost asta? întreabă Sam. Scutur din cap, lăsând viziunea să se împrăștie, și conștientizez tot ce se află în jur. Camera e întunecată, cu draperiile trase, și sunt în același pat în care mi-am petrecut ultima săptămână și jumătate, vindecându-mă după rănilor primite în luptă. Șase se reface alături de mine și niciunul dintre noi doi n-a părăsit locul asta de când am sosit, ne bazăm pe Sam ca să ne aprovizioneze cu mâncare și cu orice altceva. O cameră sărăcăcioasă, cu două paturi, dintr-un motel de pe strada principală din Trucksville, Carolina de Nord. Sam a închiriat camera folosindu-se de unul dintre permisele de conducere create de Henri înainte de a fi ucis, un act cu numele meu care-mi atribuie vârsta de șaptesprezece ani. Din fericire, bătrânul de la recepție era prea ocupat să se uite la televizor ca să mai arunce vreo privire la fotografie. Plasat la marginea de nord-vest a statului, motelul e la cincisprezece minute de mers cu mașina, atât față de Virginia, cât și față de Tennessee, într-un loc ales în primul rând fiindcă am călătorit cât de repede a fost cu puțință, ținând cont de multitudinea rănilor noastre. Răni care s-au vindecat încetul cu încetul, și ne recăpătăm în sfârșit puterile.

— Vorbeai într-o limbă pe care n-am mai auzit-o niciodată, spune Sam. Cred c-ai inventat-o, tipule.

— Nu, vorba în mogadoriană, îl corectează Șase. Și, puțin, chiar în lorică.

— Serios? Întreb eu. E de-a dreptul bizar.

Șase se apropie de fereastră și trage partea din dreapta a draperiei.

— Ce visai?

Scutur din cap.

— Nu sunt sigur. Știi, visam, dar nu visam. Cred că aveam viziuni, în care apăreau ei. Eram pe punctul să-ncepem o lup-tă; însă eu mă simțeam, nu știu, prea slăbit, sau prea confuz, sau cam așa ceva. Îmi ridic privirea spre Sam, care se încrun-tă, cu ochii la televizor. Ce e?

— Vești proaste.

Oftează și clatină din cap.

— Cum?

Mă salt în capul oaselor, străduindu-mă să-mi alung som-nul din ochi.

Sam dă din cap către partea din față a încăperii și eu mă răsucesc spre strălucirea ecranului. Chipul meu îi ocupă în-treaga jumătate din stânga, în timp ce figura lui Henri, schi-tată de un pictor, e în dreapta. Imaginea desenată nu-i sea-mănă: fața pare ascuțită și suptă, aproape vlăguită, făcându-l să pară cu douăzeci de ani mai bătrân decât e. Sau decât *era*.

— Ca și cum n-ar fi fost destul de rău să fii numit amenin-țare la adresa securității naționale sau terorist, zice Sam Acum se mai oferă și o recompensă.

— Pentru mine? Întreb.

— Pentru tine și pentru Henri. O sută de mii de dolari pentru orice informație care poate conduce la capturarea voastră și două sute cincizeci de mii dacă reușește cineva să-l prindă pe vreunul dintre voi pe cont propriu.

— Am fost pe fugă toată viața mea, comentez eu, frecân-du-mă la ochi. Cu ce schimbă asta lucrurile?

— Da, bine, dar eu n-am mai făcut-o, și s-a pus o recom-pensă și pe capul meu, zice Sam. Niște amărâte de douăzeci și cinci de miare, dacă-ți vine să crezi. Și nu știu cât de bun sunt, ca fugar. Eu n-am mai făcut-o niciodată.

Mă ridic cum mare grijă din pat, încă ușor înțepenit.

— Ești totuși împreună cu noi, Sam. Te susținem.

— Nu-mi fac griji, mormăie el, cu capul în piept.

Poate nu și-o fi făcând, dar eu îmi fac. Îmi mușc interiorul obrazilor, gândindu-mă cum să-l țin pe el în siguranță și pe mine și pe Șase în viață, fără ajutorul lui Henri. Mă întorc spre el și văd că e suficient de stresat ca să-și facă o gaură în tricoul negru, cu inscripția NASA.

— Ascultă, Sam. Îmi doresc să fi fost Henri aici. Nici măcar nu pot spune cât de mult mi-o doresc, din atât de multe motive. Nu numai fiindcă m-a ferit de pericole când fugeam dintr-un stat în altul, ci și fiindcă știa atât de multe lucruri despre Lorien și despre familia mea și fiindcă avea un uimitor calm, care ne-a ferit de neazuri atât de mult timp. Nu știu dacă eu am să fiu vreodată în stare să fac ceea ce făcea el ca să ne aflăm în siguranță. Pariez că, dacă ar mai fi fost azi în viață, nu te-ar fi lăsat să vii cu noi. Nu te-ar fi pus într-o asemenea primejdie nici în ruptul capului. Dar, ascultă-mă, ești aici, asta e, și îți promit că n-o să îngădui să ți se-ntâmple niciun rău.

— Vreau să fiu aici, spune Sam. E cel mai tare lucru care mi s-a-ntâmplat vreodată. Face o pauză, apoi mă privește în ochi. Plus că ești prietenul meu cel mai bun, și eu n-am mai avut niciodată un prieten pe care să-l pot numi așa.

— Nici eu, îi răspund.

— Să considerăm că v-ați îmbrățișat deja, zice Șase.

Noi râdem.

Chipul meu e tot pe ecran. Fotografia de la televizor e cea făcută de Sarah în prima zi de școală, în ziua când am cunoscut-o; am ceva stângaci în privirea stânjenită. Partea din dreapta a ecranului e acum acoperită de poze mai mici, înfățișându-i pe cei cinci oameni pe care sunt acuzat că i-am ucis: trei profesori, antrenorul de baschet al băieților și omul de serviciu. Pe urmă imaginea se schimbă, redând ruinele școlii – și sunt într-adevăr ruine; întreaga aripă din dreapta a clădirii nu mai e decât un morman de moloz. Urmează o serie de interviuri cu locuitori din Paradise, care se încheie cu mama lui Sam. Apare pe ecran plângând și se uită drept spre cameră când îi imploră pe „răpitori”:

— ... vă rog, vă rog, vă rog, înapoiati-mi copilașul viu și nevătămat.

Îmi dau seama că, în vreme ce urmărește interviul, în Sam se schimbă ceva.

E rândul imaginilor de la înmormântările din săptămânile trecute și de la priveghiurile la lumina lumânărilor. Sarah apare pentru o clipă pe ecran, ținând în mână o lumânare, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Simt cum mi se pune un nod în gât. Aș da orice doar ca să-i pot forma numărul, să-i pot auzi glasul. Mă ucide să-mi imaginez prin ce trebuie să treacă ea. Clipul video cu noi doi scăpând din flăcările care mistuie casa lui Mark – clipul cu care a început totul – a umplut internetul și, în vreme ce eram învinuit că stârnisem și focul ăla, Mark a intervenit și a jurat în sus și-n jos că nu avusesem niciun amestec, deși, dacă m-ar fi folosit drept țap ispășitor, ar fi scăpat el însuși complet din încurcătură.

După plecarea noastră din Ohio, dărâmarea școlii i-a fost atribuită mai întâi unei tornade din afara sezonului; dar echipele de salvare au căutat prin moloz și cât ai clipi au fost descoperite cinci cadavre, zăcând la distanțe egale unul de altul – fără să poarte nici măcar o singură urmă de violență – într-o încăpere pe care lupta o lăsase intactă. Autopsiile au dovedit că muriseră din cauze naturale, nu exista nimic care să indice consumul unor droguri sau vreo traumă. Cine știe cum și-au găsit de fapt sfârșitul. Dar unul dintre reporteri a auzit povestindu-se că eu sărisem pe geamul directorului și fugisem din școală, iar apoi, când eu și Henri n-am putut fi găsiți, a lansat o poveste care ne învinuia pentru toate; restul a urmat cu repeziciune. După recenta descoperire a instrumentelor de falsificator folosite de Henri și a câtorva documente contrafăcute pe care le lăsase în casă, opinia publică s-a simțit din ce în ce mai ultragiată.

— Acum va trebui să fim foarte prudenți, spune Șase, rezemându-se cu spatele de perete.

— Ce poate fi mai prudent decât să stăm într-o cameră prăpădită de motel, cu draperiile trase? întreb eu.

Ea se întoarce la fereastră și trage una dintre perdele, ca să privească afară. O rază de lumină argintie cade de-a lungul podelei.

— Soarele o s-apună peste trei ore. Să plecăm imediat ce se-ntunecă.

— Slavă Domnului, zice Sam. În seara asta e o ploaie de meteoriți pe care-o putem vedea dacă mergem spre sud. Plus

că-nnebunesc dacă mai petrec încă un minut în camera asta împuțită.

— Sam, tu ești nebun încă de când te-am întâlnit prima oară, glumesc eu.

El aruncă-n mine cu o pernă, pe care-o abat din drum fără să ridic nici măcar un deget. Apelez la telekinezie ca s-o răsucesc iarăși și iarăși în aer, apoi o trimit ca pe-o rachetă către televizor, închizându-l.

Știu că Șase are dreptate, că trebuie să plecăm, dar mă simt frustrat. Se pare că nu se întrevește nicio destinație finală, niciun loc în care să ne aflăm în siguranță. La marginea patului, ținându-mi cald la picioare, e Bernie Kosar, care nu m-a părăsit aproape nicio clipă de la plecarea din Ohio. Deschide ochii, cască și se întinde. Se uită în sus, la mine, și îmi spune, telepatic, că și el se simte mai bine. Cele mai multe dintre micile cruste ale rănilor care-i acopereau corpul au dispărut, iar cele mari se vindecă frumos, încă mai are atela improvizată la piciorul rupt din față și-o să mai șchiopăteze câteva săptămâni; dar aproape că a redevenit cel dinainte. Dă ușurel din coadă și-și pune etichetele pe piciorul meu. Întind mâna, mi-l trag în poală și-l scarpin pe burtică.

— Dar tu, amice? Ești gata să pleci din groapa asta de gunoi?

Bernie Kosar pocnește patul cu coada.

— Și unde mergem, fraților? întreb.

— Nu știu, răspunde Șase. De preferat undeva, la căldură, să trecem peste iarnă. M-am săturat până-n gât de zăpada asta. Dar sunt și mai sătulă să nu știu unde se află ceilalți.

— Deocamdată nu suntem decât noi trei. Patru plus Șase plus Sam.

— Mă dau în vânt după algebră, zice Sara. Sam egal x. Variabila x.

— Ce tocilar ești, tipule, spun eu.

Șase intră în baie și iese peste o secundă, cu un pumn de articole de toaletă.

— Dacă există vreo consolare pentru cele întâmplătoare, cel puțin ceilalți garzi știu acum că John nu numai că a scăpat cu viață din prima lui luptă, dar a mai și câștigat-o. Poate vor găsi în asta un strop de speranță. Cea mai importantă dintre

prioritățile noastre e să-i găsim. Și să ne antrenăm împreună între timp.

— O s-o facem, spun, apoi mă uit la Sam. Nu e prea târziu să te-ntorci și să-ndrepti lucrurile. Poți să inventezi orice despre noi. Spune-le că te-am răpit, că te-am reținut împotriva voinței tale și că ai fugit imediat ce ți s-a ivit ocazia. O să fii considerat un erou. Fetele se vor îngărămădi tot timpul în jurul tău.

El își mușcă buza de jos și clatină din cap.

— Nu vreau să fiu erou. Și fetele se-ngrămădesc deja în jurul meu.

Eu și Șase ne rotim ochii, dar văd că și ea roșește. Sau poate-mi imaginez doar.

— Vorbesc serios, întărește Sam. Nu plec.

Ridic din umeri.

— Atunci presupun că s-a aranjat, în ecuația asta, Sam e egal cu x.

Îl văd urmărind-o din priviri pe Șase, care se îndreaptă spre micul ei sac marinăresc de lângă televizor, și faptul că îl atrage i se citește pe toată fața. Poartă pantaloni negri scurți, din bumbac, și o cămașă albă fără mâneci, mulată pe corp, și și-a prins părul la spate. Câteva șuvițe îi atârnă, libere, pe frunte. În partea din față a coapsei stângi are o cicatrice proeminentă, purpurie, cu urmele cusăturii din jur de un roz-deschis, încă acoperite de cruste. Nu numai că și-a făcut cusătura singură, tot singură și-a scos și firele. Când o vede ridicându-și privirea, Sam se uită, timid, în altă parte. E evident că mai există și un alt motiv pentru care vrea să rămână cu noi.

Șase se apleacă și caută în sac, de unde scoate o hartă împăturită. O întinde la picioarele patului.

— Noi suntem exact aici, spune, arătând Trucksville. Iar aici, adaugă, mutându-și degetul din Carolina de Nord către o stea roșie minusculă, desenată cu cerneală în centrul Virginiei de Vest, e peștera mogadorienilor, sau, oricum, peștera lor pe care-o știi eu.

Mă uit spre locul indicat. Chiar și pe hartă e evident cât de izolată e zona. Nu există niciun drum principal pe o rază de opt kilometri, iar până la cea mai apropiată localitate sunt șaisprezece.

— Cum de știi unde se află peștera?

— E o poveste lungă, răspunde ea. Probabil e mai bine s-o lăsăm pentru drum.

Degetul ei urmează un alt traseu, plecând dinspre peșteră către sud-vest, traversând Tennessee și oprindu-se într-un punct din Arkansas, lângă fluviul Mississippi.

— Ce-i acolo? o întreb.

Își umflă obrajii și expiră profund, amintindu-și, fără îndoială, o anumită întâmplare. Pe urmă, pe față i se așterne cea expresie aparte care-i trădează intensitatea concentrării.

— Acolo se afla Cufărul meu, îmi explică. Și alte câteva lucruri aduse de Katarina de pe Lorien. Acolo le-am ascuns.

— Cum adică acolo *se afla*?

Ea scutură din cap.

— Nu se mai află în locul ăla?

— Nu. Ne luaseră urma și nu puteam risca să-i lăsăm să pună mâna pe el. Nu mai era în siguranță dacă-l țineam asupra noastră, așa că l-am pus la păstrare în Arkansas, împreună cu artefactele Katarinei, și am fugit cât de repede am putut, cu gândul că n-aveau să ne-ajungă...

Vocea i se stinge.

— V-au prins, nu-i așa? întreb, știind că protectoarea ei, Katarina, a murit acum trei ani.

Ea oftează.

— Încă o poveste pentru drum.

E nevoie de câteva minute ca să-mi arunc lucrurile într-un sac marinăresc, timp în care îmi dau seama că ultima oară mi le-a împachetat Sarah. De-atunci n-a trecut decât o săptămână și jumătate, dar am impresia c-a fost un an și jumătate. Mă întreb dacă e interogată de poliție sau marginalizată la școală. La ce școală se mai duce, de vreme ce liceul a fost distrus? Sunt sigur că e în stare să-și păstreze cu fermitate poziția, dar pentru ea nu poate fi totuși ușor, mai ales fiindcă n-are idee unde mă aflu sau dacă sunt OK. Îmi doresc să fi putut lua legătura cu ea fără să ne punem pe amândoi în pericol.

Sam redeschide televizorul apelând la metoda de modă veche – cu telecomanda – și se uită la știri, iar Șase devine invizibilă și se duce să verifice camioneta. Presupunem că mama lui Sam i-a observat deja lipsa, ceea ce înseamnă cu siguranță că e căutată de poliție. La începutul săptămânii, Sam a furat plăcuța cu numărul de înmatriculare din fața altei ca-

mionete. Ceea ce s-ar putea să ne ajute până o s-ajungem acolo unde mergem.

Termin de împachetat și-mi așez sacul lângă ușă. Sam zâmbește când pe ecran apare fotografia lui, într-un același ciclu al știrilor, și știu că-și savurează fărâma de celebritate chiar și cu riscul de a fi considerat fugar. Pe urmă e reafișată imaginea mea, ceea ce înseamnă c-o vor arăta și pe a lui Henri. Mă simt sfâșiat la vederea lui, cu toate că schița nu-i seamănă. Nu e momentul potrivit pentru sentimente de vinovăție și pentru nefericire, dar îmi lipsește atât de mult. A murit din vina mea.

Cincisprezece minute mai târziu, Șase intră în cameră cu o pungă de plastic alb.

O saltă în sus și o leagănă în direcția noastră.

— V-am adus ceva, băieți.

— Da, ce e? o întreb.

Își strecoară mâna înăuntru și scoate o foarfecă pentru păr.

— Sunt de părere că e timpul să vă tundeți, și tu, și Sam.

— Ei, haide, capul meu e prea mic. O s-arăt ca o țestoasă, obiectează el.

Râd și-ncerc să mi-l imaginez fără părul zburlit. Gâtul lui e lung, numai piele și os, și cred că e posibil să aibă dreptate.

— O să călătorești incognito, ripostează Șase.

— Păi nu vreau asta. Sunt Variabila x.

— Nu mai fi molâu, zice ea.

El se-ncruntă. Eu mă străduiesc să fiu vesel.

— Chiar așa, Sam, spun, scoțându-mi cămașa.

Șase mă urmează în baie, rupând ambalajul foarfecii în timp ce mă aplec peste marginea căzii. Are degetele puțin cam reci și simt cum mi se face pielea de găină, din ce în ce mai în josul sirei spinării. Aș vrea să fie Sarah cea care mă ține neclintit strângându-mă de umăr și îmi schimbă înfățișarea. Sam ne privește din cadrul ușii și oftează zgomotos, evidențiindu-și nemulțumirea. Șase termină și îmi îndepărtez cu un prosop firele de păr tăiate, apoi mă ridic și mă uit în oglindă. Am țeasta mai albă decât restul feței, dar numai fiindcă n-a văzut niciodată soarele. Mă gândesc că vreo câteva zile la Cheile Floridei, unde am locuit împreună cu Henri înainte de a veni în Ohio, ar rezolva problema cât ai clipi.

— Vezi, John arată ca un dur, pare de neînduplecat. Eu o s-arăt ca o balebă, geme Sam.

— Sunt dur și de neînduplecat, Sam, îi răspund.

El își rotește ochii în timp ce Șase curăță foarfecă.

— Jos, îi cere ea.

Sam se supune, lăsându-se în genunchi și aplecându-se deasupra cazii. Când e gata, se ridică și-mi aruncă o privire rugătoare.

— Cât de rău e?

— Arăți bine, amice, îi asigur eu. Semenii a evadat.

El își freacă țeasta de vreo câteva ori, apoi se uită în sfârșit în oglindă. Se cocârjează, speriat.

— Parcă-s extraterestru! exclamă, prefăcându-se dezgustat, și mă privește peste umăr. N-o luați drept jignire, adaugă, neconvingător.

Șase adună tot părul din cadă, îl aruncă în WC și trage apa, având grijă să dispară până la ultimul fir. Pe urmă înfășoară șnurul foarfecii, strâns, ordonat, și o pune la loc, în punca ei.

— Nu lăsa pe mâine ce poți face azi, ne spune.

Ne agățăm sacii de umerii ei și ea îi prinde pe amândoi cu mâinile, apoi devine invizibilă, făcându-i să dispară odată cu ea. Se grăbește să iasă și îi duce în camionetă fără să fie văzută. În lipsa ei, îmi întind mâna până în cel mai îndepărtat colț al dulapului, arunc într-o parte câteva prosoape și-nșfac Cufărul Loric.

— O să descui vreodată obiectul ăla? mă întreabă Sam.

De când i-am povestit despre el, e excitat și abia așteaptă să vadă ce e înăuntru.

— Da, o să, îi răspund. Imediat ce-o să ne aflăm în siguranță.

Ușa camerei de motel se deschide, apoi se închide. Șase re apare și aruncă o privire spre Cufăr.

— N-o să vă pot face invizibili și pe tine, și pe Sam, și pe ăsta. O să duc mai întâi Cufărul în camionetă.

— Nu, e OK. Ia-l pe Sam cu tine și eu va urmez.

— Spui prostii, John. Cum o să ne urmezi?

Îmi pun căciula și haina, apoi îi închid fermoarul și-i ridic gluga, astfel încât nu mi se mai vede decât fața.

— O să mă descurc. Am auzul foarte bun, ca al tău, îi răspund.

Mă privește cu scepticism și clatină din cap. Înhaț lesa lui Bernie Kosar și i-o prind de zgardă.

— Numai până ajungem în camionetă, zic, știind că detestă să meargă în lesă.

Pe urmă mă răzgândesc și mă aplec să-l iau în brațe, fiindcă încă nu i s-a vindecat piciorul, dar el îmi spune că preferă să meargă singur.

— Sunt gata când sunteți voi gata, declar eu.

— Bun, hai să-i dăm drumul, zice Șase.

Sam îmi întinde mâna cu ceva cam prea mult entuziasm. Îmi înăbuș râsul.

— Ce e? întreabă el.

Clatină din cap.

— Nimic. O să vă urmez dându-mi toată silința, dar n-o luați prea mult înainte.

— Tușește dacă nu te poți ține după noi, și ne oprim. Până la mașină sunt doar câteva minute de mers, e în spatele hambarului părăsit, îmi explică Șase. N-ai cum să n-o vezi.

Ușa se deschide brusc și cei doi dispar.

— Asta ne-anunță că intrăm în scenă, BK. Acum suntem doar noi doi.

Câinele mă urmează dincolo de prag, aleargă fericit, cu limba atârând. În afara scurtelor plimbări către micul petic de iarbă de lângă hotel care i-a servit drept toaletă, a stat tot timpul închis în cameră, la fel ca noi.

Aerul nopții e răcoros și proaspăt, încărcat cu miros de pin, și vântul pe care-l simt pe obraji mă readuce instantaneu la viață. Merg cu ochii închiși, încercând s-o descopăr pe Șase cercetând aerul din jur cu mintea, extinzându-mă în afară și simțind prin telekinezie ceea ce mă înconjoară, așa cum am reușit la Atena să opresc glonțul în plină viteză, înșfăcând tot ce era în aer. Și îi simt, la vreo doi metri în fața mea și ușor spre dreapta. O înghiontesc pe Șase și ea tresare, cu respirația tăiată. Trei secunde mai târziu, mă împinge cu umărul, aproape trântindu-mă. Râd. Râde și ea.

— Ce faceți? ne întreabă Sam. Micul nostru joc îl supără. Trebuie să păstrăm tăcerea, ați uitat?

Reușim s-ajungem la camioneta parcată în spatele unui hambar vechi, dărăpănat, părând gata să se prăbușească. Șase dă drumul mâinii lui Sam, care se urcă în mijlocul cabinei.

Şase sare pe locul şoferului, iar eu mă strecor lângă Sam, cu BK la picioare.

— Sfinte Sisoe, tipule, ce s-a-ntâmpat cu părul tău? îl în-tărât pe Sam.

— Tacă-ţi fleanca.

Şase porneşte camioneta şi zâmbesc când virează ca să ia-să pe drum, aprinzând farurile imediat ce ating roţile asfaltul.

— Ce e? întrebă Sam.

— Mă gândesc că, dintre noi patru, trei sunt extratereştri, doi sunt fugari şi au legături cu teroriştii şi niciunul n-are permis de conducere autentic. Ceva-mi spune că lucrurile ar putea deveni interesante.

Nici măcar Şase nu-şi poate reţine un zâmbet.

4

— Când ne-au dat de urmă, eu aveam treisprezece ani, spune Șase în vreme ce intrăm în Tennessee, la cincisprezece minute după ce am lăsat în urmă motelul din Trucksville.

Ne povestește, la rugămintea mea, cum am fost prinse ea și Katarina.

— Ne aflam în vestul Texasului, după ce fugiserăm din Mexic din cauza unei greșeli prostesti. Fuseserăm amândouă pe de-a-ntregul fermecate de un articol stupid postat pe internet de Doi, deși atunci nu știam că Doi o făcuse, și îi răspunseserăm Ne simțeam singure în Mexic, într-un orașel prăfos din mijlocul a nicăieri, și voiam pur și simplu să aflăm dacă era într-adevăr vorba de un membru din Garde.

Dau din cap, fiindcă știu despre ce vorbește. Și Henri a găsit articolul de blog, când ne aflam în Colorado. Eu eram la școală, la un concurs de ortografie, și cicatricea mi-a apărut când mă aflam pe scenă. Am fost dus de urgență la spital și doctorul mi-a văzut prima cicatrice și arsura proaspătă, care-mi ajungea până la os, formând-o pe a doua. Când a sosit Henri, l-au acuzat că mă maltrata, și asta a fost catalizatorul din spatele fugii noastre din stat și al asumării unor identități noi, pentru un nou început.

— Nouă, acum opt. *Voi*, ceilalți, sunteți acolo? întreb.

— Țsta e.

— Deci voi sunteți cele care-au răspuns.

Henri a salvat instantanee ale ecranului cu articolul de blog, așa că l-am văzut și eu. Și a încercat, furios, o pătrundere frauduloasă pe computerul gazdă, ca să-l șteargă înainte de a face vreun rău, dar n-a acționat suficient de repede. Doi și-a găsit moartea. Altcineva a șters articolul imediat după aceea. Noi am presupus c-au făcut-o mogadorienii.

— Katarina a răspuns, scriind doar „Suntem aici”; și, după niciun minut, mi-a apărut cicatricea, povestește Șase, clătî-nând din cap. Doi a făcut o tâmpenie atât de mare scriind așa ceva, când știa că ea era următoarea, încă nu reușesc să-nțeleg de ce-a riscat.

— Știți unde se afla? întreabă Sam.

Mă uit la Șase.

— Știi? Henri credea că în Anglia, dar nu era sigur.

— N-aveam nici cea mai mică idee. Tot ce știam era că, dacă ajunseseră la ea atât de repede, n-avea să le ia prea mult ca s-ajungă la noi.

— Dar de unde știți că ea a postat asta? întreabă Sam.

Șase se uită la el.

— Ce vrei să spui?

— Nu știi; dacă nici măcar nu puteți spune cu certitudine unde se afla, de unde știți c-a fost ea?

— Cine altcineva ar fi putut fi?

— Păi, vreau să spun că văd cât de prudenți sunteți tu și John. Nu-mi pot imagina că vreunul dintre voi doi ar fi făcut ceva atât de stupid fiind conștient că e următorul. Mai ales ținând cont de tot ce știți despre mogadorieni. În primul rând, nu cred că voi ați fi postat așa ceva.

— Ai dreptate, Sam.

— Prin urmare, poate o prinseseră deja pe Doi și încercau să-i atragă pe unii dintre voi înainte de a o ucide; ceea ce ar explica de ce-a fost omorâtă la câteva secunde după ce-ați răspuns. E posibil să fi fost un bluf. Sau poate că ea știa ce făceau și s-a sinucis ca să vă avertizeze, sau ceva de genul ăsta. Cine știe. Astea nu sunt decât niște presupuneri, este?

— Da, spun eu.

Dar sunt presupuneri corecte. La care nu mă gândisem. Mă întreb dacă lui Henri i-or fi trecut prin minte.

Ne continuăm drumul în tăcere. Șase respectă limita de viteză și câteva mașini trec pe lângă noi, depășindu-ne. De-a lungul autostrăzii se înșiruie lumini plasate deasupra capetelor, dând o înfățișare fantomatică dealurilor unduitoare din jur.

— Poate era speriată sau disperată, spun eu. Asta ar fi putut s-o împingă către ceva stupid, cum e scrierea unui asemenea post pe internet.

Sam ridică din umeri.

— Pur și simplu mi se pare foarte puțin probabil.

— E adevărat, accept eu. Dar poate că-i omorâseră deja câpanul și era înnebunită. Trebuie să fi avut doisprezece ani, poate treisprezece. Imaginează-ți că ai treisprezece ani și trebuie să te descurci de unul singur, adaug, înainte de a-mi da seama că descriu exact scenariul vieții lui Șase.

Ea îmi aruncă o privire, apoi se concentrează din nou asupra drumului.

— Noi nu ne-am gândit nici măcar o clipă că era un truc, spune ea. Deși are un oarecare sens. Atunci eram pur și simplu speriate. Și îmi simțeam glezna în flăcări. E greu să gândești limpede când ai senzația că ți se taie piciorul cu fierăstrăul.

Încuviințez, dând din cap cu gravitate.

— Dar, chiar și după spaima inițială, tot nu ne-am gândit să privim lucrurile din perspectiva asta. Am răspuns, ceea ce i-a pus pe urmele noastre. A fost ridicol că am făcut-o. E posibil să ai dreptate, Sam. Nu pot decât să sper că am devenit mai înțelepți, noi, cei care-am mai rămas.

Ultima frază atârnă în aer. Nu mai suntem decât șase. Șase dintre noi, împotriva unui număr oricât de mare dintre ei. Și neavând cum să aflăm în ce mod ne-am putea găsi unii pe alții. Noi suntem ultima speranță. Unirea înseamnă putere. Puterea celor șase. Gândul îmi face inima să bată de două ori mai repede decât de obicei.

— Ce e? întrebă Șase.

— Au mai rămas șase dintre noi.

— Știu. Și ce-i cu asta?

— Șase dintre noi, și poate printre ceilalți mai sunt și unii care au câpani; sau poate nu. Dar șase, ca să lupte cu cine știe câți mogadorieni? Cu o mie? Cu o sută de mii? Cu un *milion*?

— Hei, nu uita de mine, subliniază Sam. Și de Bernie Kosar.

Dau din cap.

— Îmi cer scuze, Sam; ai dreptate. Suntem opt. Și pe urmă-mi reamintesc brusc altceva. Șase, știi ceva despre a doua navă care-a părăsit Lorien?

— O altă navă, în afară de a noastră?

— Da, a plecat după noi. Sau cel puțin așa cred. Încărcată cu *chimære*. Erau vreo cincisprezece, plus trei câpani, plus,

poate, un bebeluș. Când mă antrenam împreună cu Henri, am avut viziuni în care-am văzut-o, însă el era sceptic. Dar, până acum, viziunile mele s-au dovedit a fi adevărate.

— N-aveam idee.

— A decolat folosindu-se de o rachetă veche, de genul celor asemănătoare cu o navetă NASA. Știi, cu combustibil care lasă în urmă o dâră de fum.

— Atunci n-avea cum s-ajungă aici, spune Șase.

— Da, așa zicea și Henri.

— *Chimæra*? Întreabă Sam. Același gen de animal ca Bernie Kosar?

Dau din cap. El se entuziasmează.

— Poate așa a ajuns Bernie aici? Vă puteți imagina ce-ar însemna să fi ajuns toate? După ce-am văzut ce-a făcut Bernie în timpul luptei?

— Ar fi uimitor, încuviințez. Dar sunt cât se poate de sigur că bătrânul Bernie a fost pe nava noastră.

Îmi plimb mâna de-a lungul spatelui lui Bernie Kosar și simt, sub părul încâlcit, crustele care îi acoperă cea mai mare parte a corpului. Sam oftează și se lasă pe spătarul scaunului său cu o expresie destinsă, probabil imaginându-și cum apare în ultima clipă o armată de *chimære* care ne ajută să-i înfrângem pe mogadorieni. Șase aruncă o privire în oglinda retrovizoare și farurile mașinii din spatele nostru îi aștern pe chip o bandă de lumină. Se uită în urmă, pe drum, cu privirea introspectivă prezentă în ochii lui Henri ori de câte ori era la volan.

— Mogadorienii, începe ea, cu voce scăzută, înghițind în sec când vede că a atras atenția mea și pe a lui Sam, ne-au ajuns în ziua următoare celei în care răspusesem la postarea lui Doi, într-un oraș dezolant din vestul Texasului. Veneam din Mexic, Katarina condusese cincisprezece ore fără întrerupere, se făcuse târziu și amândouă eram moarte de oboseală, fiindcă niciuna dintre noi nu dormise. Ne-am oprit la un motel de pe autostradă, câtuși de puțin diferit de cel din care abia am plecat acum. Era o localitate mică, parcă desprinsă dintr-un western, plină de cowboy și de fermieri. În fața unora dintre clădiri existau până și stâlpi de care să-ți legi calul. Arăta foarte straniu, dar noi veneam dintr-un oraș prăfos din Mexic, așa că n-am stat pe gânduri înainte de-a ne opri.

Se întrerupe când suntem depășiți de o altă mașină. O urmărește cu privirea și se uită la vitezometru înainte de a continua drumul.

— Ne-am dus să mâncăm ceva, într-un restaurant gen vagon de tren. Când eram pe la jumătatea mesei, a intrat un bărbat și s-a așezat. Purta cămașă albă și cravată, dar era o cravată stil western și hainele erau demodate. L-am ignorat, deși eu am remarcat că restul clienților din local se holbau la el, la fel cum se holbau și la noi. La un moment dat, s-a răsu-cit și s-a uitat în direcția noastră, dar, de vreme ce toți ceilalți făceau același lucru, n-am pus lucrurile cap la cap. N-aveam decât treisprezece ani, și în momentul ăla mi-era greu să mă gândesc la orice altceva în afară de somn și mâncare. Așa că ne-am terminat cina și ne-am întors în camera noastră. Katarina s-a repezit să facă duș; și, când a ieșit, înfășurată într-un ha-lat, s-a auzit o bătaie în ușă. Ne-am uitat una la alta. Ea a în-trebat cine e, și un glas de bărbat a răspuns că era adminis-tratorul motelului și că ne aducea prosoape curate și gheață. Eu atunci m-am dus la ușă fără să stau pe gânduri și am deschis-o.

— Oh, nu, zice Sam.

Șase dă din cap.

— Era bărbatul din restaurant, cel cu cravată western. A intrat drept în cameră și a închis ușa. Eu îmi purtam pandan-tivul la vedere. A știut imediat cine eram, iar eu și Katarina am știut imediat cine era el. Cu o singură mișcare fluidă, a scos un cuțit din betelia pantalonilor și l-a aruncat spre ca-pul meu. S-a mișcat repede, n-am avut timp să reacționez. Pe atunci n-aveam nicio Moștenire, niciun mijloc de apărare. Eram ca și moartă, însă s-a petrecut cel mai straniu lucru cu puțință. În vreme ce pătrundea cuțitul în țeasta mea, s-a despicata *lui*. Eu n-am simțit absolut nimic. Am aflat abia mai târziu că mogadorienii n-aveau idee cum lucra vraja, nu ști-au că nu mă puteau ucide înainte de a muri numerele unu până la cinci. A căzut la pământ și-a explodat, transformân-du-se în cenușă.

— Minunat, comentează Sam.

— O clipă, mă amestec eu. Din câte-am văzut eu, mogado-rienii sunt destul de ușor de recunoscut. Au pielea atât de al-bă încât pare decolorată artificial. Iar dinții lor și ochii...

Vocea mi se pierde. Cum a fost posibil să nu-l recunoașteți în restaurant? De ce i-ai dat drumul în cameră?

— Sunt foarte sigură că numai cercetașii și soldații arată astfel. Reprezintă versiunea mogadoriană a armatei. Sau, oricum, așa mi-a spus Katarina. Ceilalți seamănă cu oamenii obișnuiți la fel de mult ca noi. Tipul care-a intrat în local arăta a contabil, purta ochelari cu rame subțiri, pantaloni negri, largi, o cămașă albă cu mâneci scurte și cravata aia. Avea chiar și o mustață de-a dreptul idioată. Mi-aduc aminte că era bronzat. N-am avut idee că ne urmărise.

— Asta mă liniștește, spun, cu sarcasm.

Rederulez în minte imaginea cuțitului care se afundă în țeasta lui Șase, omorându-l în schimb pe mogadorian. Dacă unul din ei ar încerca, în clipa asta, să-mi facă același lucru cu un cuțit, aș fi ucis. Îmi alung gândul ăsta și întreb:

— Crezi că mai sunt încă în Paradise?

Ea nu spune nimic timp de un minut și, când vorbește în sfârșit, îmi doresc să fi păstrat mai degrabă tăcerea.

— Cred că ar putea fi acolo.

— Deci Sarah e în pericol?

— Toată lumea e în pericol, John. Toți oamenii din Paradise pe care-i cunoaștem, și toți cei pe care nu-i cunoaștem.

Întregul oraș Paradise e supravegheat, și știi că nu suntem în siguranță de pe o rază de optzeci de kilometri în jurul lui. Și că e riscant să telefonez. Sau să trimit o scrisoare, fiindcă ar afla ce putere are Sarah asupra mea, ar afla de legătura noastră.

— Oricum, spune Sam, dornic să ne-ntoarcem la poveste. Contabilul mogadorian a căzut la podea și a murit. Și pe urmă?

— Katarina mi-a aruncat Cufărul, a înșfăcat valiza noastră și am ieșit în fugă din camera de motel, ea fiind încă în halat. Camioneta era descuiată și am sărit înăuntru. Din spatele motelului s-a repezit să ne-atace un alt mog. Kat era atât de tulburată încât nu găsea cheile. A blocat totuși ușile și geamurile erau ridicate. Dar tipul n-a pierdut nicidecum vremea, a tras un pumn în cel din partea pasagerului și m-a înșfăcat de bluză. Katarina a țipat și niște bărbați din apropiere s-au grăbit să intervină.

Din local au ieșit alții, să vadă ce se-ntâmpla. Mogadorianul n-a avut de ales și mi-a dat drumul, ca să-i înfrunte.

— Cheile sunt în camera de motel! a strigat Katarina.

S-a uitat la mine cu ochii ei imenși, plini de disperare. Era în panică. Amândouă eram. Eu am sărit din camionetă și-am alergat până în camera noastră, după chei. Bărbații ăia din Texas au fost singurul motiv pentru care-am scăpat atunci; ne-au salvat viețile. Când am ieșit din motel cu cheile, unul dintre texani îndrepta o armă către mogadorian.

N-am idee ce s-a întâmplat în continuare, Katarina a accelerat și am plecat fără să ne uităm în urmă. Am ascuns Cufărul peste vreo trei săptămâni, chiar înainte de a ne prinde într-adevăr.

— N-au deja cuferele primilor trei? întrebă Sam.

— Sunt sigură că le-au luat, dar nu au cum să le folosească. În clipa în care murim, Cufărul se încuie singur și tot ce e înăuntru devine inutilizabil, răspunde ea, iar eu dau din cap, fiindcă știam asta din conversațiile cu Henri.

— Obiectele nu-și pierd doar valoarea, adaug, se și dezintegrează complet, exact ca mogadorienii uciși.

— Minunaț, zice Sam

Și pe urmă-mi aduc aminte de biletul adeziv pe care l-am găsit când îl salvam pe Henri din Atena, Ohio.

— Tipii ăia pe care i-a vizitat Henri și care scoteau revista *Ei umblă printre noi*?

—Da?

— Aveau o sursă, care, după toate aparențele, prinsese un mogadorian și-l torturase ca să obțină informații, aflând astfel, chipurile, că Numărul Șapte era urmărit în Spania și că Numărul Nouă se afla undeva, în America de Sud.

Șase cade o clipă pe gânduri, își mușcă buza și se uită în oglinda retrovizoare.

— Știu sigur că Numărul Șapte e o fată; țin minte măcar atât lucru din timpul călătoriei cu nava.

În clipa când îi ies dintre buze cuvintele, în spatele nostru începe să urle o sireună.

5

Ninsoarea se oprește sâmbătă noaptea. Zgomotul lopeților care răzuiesc asfaltul umple aerul. Zăresc pe fereastră siluetele estompate ale orășenilor aruncând zăpada în locuri în care e mai puțin stânenitoare, pregătindu-se pentru drumul matinal către îndatoririle duminicale. Orașul care muncеște în tăcerea nopții are cu siguranță ceva liniștitor, toată lumea e legată printr-o cauză comună și îmi doresc să fiu acolo, afară, printre oameni. Pe urmă bate clopotul, anunțând ora de culcare. În cameră, paisprezece fete își găsesc paturile într-un minut, și luminile sunt stinse.

În clipa când închid ochii, începe visul. Sunt pe un câmp plin de flori, într-o zi călduroasă, de vară. În dreapta mea, departe, conturul zigzagat al unui șir de munți se profilează pe fundalul apusului de soare; în stânga se întinde marea. O față îmbrăcată în negru, cu părul ca pana corbului și ochi de o frumusețe izbitoare apare ca din senin. Are pe față un zâmbet, înverșunat și totodată încrezător. Nu suntem decât noi două. Pe urmă, în spatele meu, totul se tulbură dintr-odată, de parcă tocmai s-ar fi dezlănțuit un cutremur izolat, și pământul se crapă, se rupe în două. Nu mă-ntorc să văd ce se petrece de fapt. Fata își ridică mâna, făcându-mi semn să i-o iau într-a mea, ochii ei îi țintuiesc pe ai mei. Mă întind către mâna ei. Și mi se deschid ochii.

Lumina se revarsă prin ferestre. Deși am impresia că au trecut doar câteva minute, în realitate s-a scurs toată noaptea. Scutur din cap, alungând visul. Duminica e ziua de odihnă, dar, ce ironie, pentru noi e cea mai aglomerată zi a săptămânii, începând cu o mesă lungă.

În aparență, mulțimea numeroasă de duminică se adună datorită devoțiunii religioase a comunității, dar adevăratul

motiv e El Festin, marea masă de gală care urmează după slujbă. Noi toate, cele care locuim aici, trebuie să muncim pentru asta. Eu mă ocup de coada din bufetul cu autoservire. Dacă am noroc, o să terminăm până la patru și pe urmă nu trebuie să ne-ntoarcem decât la apusul soarelui. Ceea ce, în perioada asta a anului, se întâmplă la puțin timp după ora șase.

Ne grăbim să mergem la dușuri, ne spălăm repede, ne periem dinții și părul, apoi ne îmbrăcăm cu hainele cele mai bune, de duminică, veșminte identice, negre cu alb, care nu ne lasă descoperite decât mâinile și capetele. Când cele mai multe dintre fete au părăsit deja încăperea, intră Adelina. Stă în fața mea și-mi aranjează gulerul bluzei. Mă face să mă simt mult mai tânără decât în realitate. Aud mulțimea care umple naosul. Adelina păstrează tăcerea. Ca și mine. Mă uit la şuvițele cărunte din părul ei castaniu roșcat, pe care nu le-am observat până acum. I-au apărut riduri în jurul ochilor și al gurii. Are patruzeci și doi de ani, dar pare cu zece mai bătrână.

— Am visat o fată cu părul negru ca pana corbului și ochi cenușii, care-și întindea mâna spre mine, spun, rupând tăcerea. Voia să i-o iau într-a mea.

— OK, răspunde ea, nefiind sigură de ce îi povestesc visul.

— Crezi că putea fi una dintre noi?

Ea mai trage o dată de gulerul meu, pentru o ultimă ajustare.

— Cred că n-ar trebui să te străduiești atât de mult să-ți interpretezi visele.

Vreau s-o contrazic, dar nu știu exact ce să spun.

— Părea real, articulez în schimb.

— Așa par unele vise.

— Dar cu mult timp în urmă ai spus că pe Lorien puteam comunica uneori între noi de la distanțe foarte mari.

— Da, și asta imediat după ce-ți citeam povești despre lupul a cărui răsuflare dă râma case și despre găscă și ouăle de aur.

— Alea erau basme.

— Totul nu e decât un basm colosal, Marina.

Scrâșnesc din dinți.

— Cum poți să spui asta? Știm amândouă că nu e o poveste. Știm amândouă de unde-am venit și de ce ne aflăm aici. Nu pricep de ce te porți de parcă n-ai fi de pe Lorien și de parcă n-ar fi datoria ta să mă-nveți.

Ea își duce mâinile la spate și își ridică ochii spre tavan.

— Marina, de când sunt aici, de când suntem aici, am avut norocul să aflăm adevărul despre creație, despre locul de unde venim și despre adevărata noastră misiune pe Pământ. Și toate astea se găsesc în Biblie.

— Și Biblia nu e un basm?

I se crispează umerii. Se încruntă și i se contractă maxilarul.

— Lorien nu e un basm, adaug, înainte de a apuca să-mi răspundă și mă folosesc de telekinezie ca să ridic o pernă de pe un pat de alături, răsucind-o apoi în aer. Adelina face ceea ce n-a mai făcut niciodată: mă plesnește. Cu putere. Scap perna și, cu gura căscată, îmi apăs palma pe obrazul care mă ustură.

— Să nu-ndrăznești să te lași văzută făcând asta! îmi spune, furioasă.

— Ceea ce am făcut nu e un basm. Eu nu fac parte dintr-un basm. Iar tu ești căpanul meu și nu ești nici *tu* desprinsă din vreo poveste.

— Spune-i cum îți place, ripostează ea.

— Dar n-ai citit știrile? Știi că băiatul din Ohio e unul dintre noi; nu se poate să nu știi! El ar putea reprezenta singura noastră șansă!

— Despre ce fel de singură șansă vorbești? mă întrebă.

— Șansa de a avea o viață.

— Și pe asta cum o numești?

— A-ți petrece zilele trăind minciunile unei specii străine nu e totuna cu a avea o viață, răspund eu.

Ea clatină din cap.

— Las-o baltă, Marina, spune, și pleacă.

Iar eu n-am de ales, trebuie s-o urmez.

Marina. Numele mi se pare atât de firesc acum, atât de *al meu*. Nu stau pe gânduri când mi-l șuieră Adelina sau când una dintre celelalte fete din orfelinat mă strigă pe drumul de ieșire din școală, fluturând cartea de matematică pe care mi-am uitat-o. Dar n-a fost întotdeauna numele meu. Pe vremuri, când rătăceam în căutarea unei mese calde sau a unui pat, înainte de a ajunge în Spania și la Santa Teresa, înainte ca Adelina să fie Adelina, am fost Genevieve. Iar ea a fost Odette. Erau numele noastre franțuzești.

— Ar trebui să ne schimbăm numele ori de câte ori ajungem într-o altă țară, mi-a șoptit ea, când se numea Signy și ne aflam în Norvegia, unde ancorase nava noastră, după mai

multe luni petrecute pe mare. Își alesese numele fiindcă îl văzuse scris pe cămașa femeii din spatele tejghelei.

— Care ar trebui să fie numele meu? am întrebat atunci.

— Oricare vrei tu să fie, mi-a răspuns ea.

Ne aflam într-o cafenea din mijlocul unui sat mohorât, bucurându-ne de căldura căni de ciocolată caldă pe care-o împărțeam. Signy s-a ridicat și a luat ziarul de săptămâna aceea de pe o masă alăturată. Pe prima pagină era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Păr blond, pomeți înalți, ochii albaștri, adânci. Se numea Brigitta. Și Brigitta a devenit numele meu.

Chiar și când eram în tren, și țările defilau pe lângă fereastră în goană, aidoma copacilor, ne schimbam întotdeauna numele, fie și numai pentru câteva ore. Da, era și ca să ne-ascundem de mogadorieni și de oricine altcineva s-ar fi putut să ne urmărească, dar mai era și singurul lucru care, printre atâtea dezamăgiri, ne ridica moralul. Mi se părea atât de amuzant, îmi doream să călătorim prin Europa de mai multe ori. În Polonia am fost Minka, iar ea și-a ales drept nume Zali. În Danemarca a fost Fatima; eu am fost Yasmin. În Austria am avut două nume: Sophie și Astrid. Ea s-a îndrăgostit de Emmalina.

— De ce Emmalina? am întrebat-o.

Ea a râs.

— Nu știu exact. Cred că-mi place fiindcă e aproape ca și cum ai avea două nume într-unul singur. Amândouă sunt frumoase, dar sparge-le și contopește-le, și-o să obții ceva extraordinar.

De fapt, acum mă întreb dacă aceea a fost ultima oară când am auzit-o râzând. Sau ultima oară când ne-am îmbrățișat și am făcut declarații despre destinele noastre. Cred c-a fost ultima oară când am simțit că era interesată de misiunea ei de căpan sau de ceea ce se întâmplă cu Lorien – de ceea ce se întâmplă cu mine.

Sosim la mesă chiar înainte de a începe. Singurele locuri libere sunt în ultimul rând, unde prefer oricum să stau. Adelina își târșâie picioarele către partea din față, unde sunt așezate călugărițele. Fratele Marco, preotul, începe cu o rugăciune de deschidere, rostită cu vocea lui întotdeauna sumbră, și majoritatea cuvintelor ajung până la mine atât de estompate încât

sunt de nerecunoscut. Îmi place să fie așa, să stau în timpul slujbei într-o apatie detașată. Încerc să nu mă gândesc la palma pe care mi-a tras-o Adelina, umplându-mi în schimb mințea cu ceea ce voi face după ce se va încheia în sfârșit El Festin. Zăpada nu s-a topit câtuși de puțin, dar sunt hotărâtă să merg oricum în peșteră. Am ceva nou de pictat, și vreau să termin tabloul cu John Smith, început săptămâna trecută.

Messa se întinde la nesfârșit, sau cel puțin așa lasă impresia, cu ceremonii, liturghii, lecturi, rugăciuni, ritualuri. Când ajungem la ultima rugăciune, sunt istovită și nici măcar nu mă mai prefac că mă rog, ca de obicei, stau în schimb cu capul ridicat și cu ochii deschiși, studiind cefele oamenilor care asistă la slujbă. Aproape toate îmi sunt familiare. Un bărbat doarme stând drept în strana lui, cu brațele încrucișate și cu bărbia atingându-i pieptul. Îl privesc până când ceva din vis îl face să tresară, trezindu-se cu un mormăit. Mai multe capete se întorc spre el în timp ce se dezmeticește. Nu-mi pot reține zâmbetul și, când îmi îndrept privirea în altă parte, o descopăr pe Sora Dora încruntându-se la mine. Îmi las capul în jos, închid ochii și mă prefac că mă rog, mimând cuvintele pe care le recită fratele Marco în fața noastră, dar știu că am fost prinsă. Așa prosperă sora Dora. Se dă peste cap ca să ne surprindă asupra faptului când facem ceea ce n-ar trebui.

Rugăciunea se încheie cu semnul crucii, aducând în cele din urmă sfârșitul mesei. Mă ridic înaintea tuturor celorlalți și mă grăbesc să ies din naos, îndreptându-mă spre bucătărie. Sora Dora o fi fiind cea mai voluminoasă dintre călugărițe, dar dă dovadă de o agilitate surprinzătoare, ori de câte ori e necesar, și nu vreau să-i ofer șansa de a pune mâna pe mine. Dacă nu reușește, s-ar putea să scap de pedeapsă. Și chiar scap, fiindcă, cinci minute mai târziu, când intră în bufetul cu autoservire, mă găsește curățând cartofi alături de o fată greoaie, de paisprezece ani, pe nume Paola, și de Lucia, sora ei de doisprezece ani, și se mulțumește să-mi arunce o privire aspră.

— Ce e cu ea? întrebă Paola.

— M-a prins zâmbind în timpul mesei.

— Bine c-ai scăpat de bătaia cu paleta, spune Lucia, în colțul buzelor.

Dau din cap și-mi reiau munca. Deși efemere, aceste scurte momente sunt cele care ne aduc laolaltă pe noi, fetele, fi-

indcă avem un același dușman. Când eram mai mică, îmi imaginam că asemenea lucruri comune, precum și faptul că suntem orfane și trăim sub același acoperiș, aveau să ne unească, transformându-ne instantaneu în prietene pe viață. Dar în realitate n-au făcut altceva decât să ne despartă și mai mult, creând mici facțiuni în sânul colectivității noastre deja restrânse – fetele frumoase îngrămădindu-se unele lângă altele (La Gorda e o excepție, dar face totuși parte din grupul lor), fetele inteligente, cele atletice, cele mai nevârstnice – până când am rămas singură.

O jumătate de oră mai târziu, când e totul gata, ducem mâncarea din bucătărie pe teigheaua cu autoservire. Mulțimea în așteptare aplaudă, în partea din spate a cozii îl zăresc pe favoritul meu – dintre toți oamenii din Santa Teresa: Hector Ricardo. Hainele lui sunt murdare și mototolite, părul e ciufulit. Are ochii injectați și pielea obrazilor și a întregii fețe aproape stacojie. Chiar și de la distanța asta îmi dau seama că ambele mâini îi sunt cuprinse de un tremur ușor, așa cum i se întâmplă întotdeauna în zilele de duminică – sigura zi a săptămânii când renunță la băutura. Azi pare deosebit de grosolan, deși când ajunge în sfârșit lângă mine își întinde tava și mă fixează cu cel mai optimist zâmbet de care e în stare.

— Și ce mai faci, draga mea regină a Mării? mă întrebă.

Îi răspund cu o reverență.

— Foarte bine, Hector. Dar tu?

Ridică din umeri, apoi spune:

— Viața nu e nimic altceva decât un vin fin, care trebuie sorbit pe îndelete și savurat.

Râd. Hector îmi împărtășește întotdeauna câte o zicală veche.

L-am cunoscut când aveam treisprezece ani. Stătea în fața singurului restaurant izolat de pe Calle Principal, bând o sticlă de vin de unul singur. Era pe la jumătatea după-amiezii, iar eu mă întorceam de la școală. Ochii ni s-au întâlnit în treacăt.

— Marina, de la mare, a spus el, și faptul că-mi știa numele mi s-a părut ciudat, deși n-ar fi trebuit, de vreme ce îl vedeam la biserică în fiecare săptămână, încă din ziua sosirii noastre. Vino să-i ții companie unui bețiv pentru câteva minute.

Și am făcut-o, nu știu cu certitudine de ce. Poate fiindcă Hector are ceva pe de-a-ntregul agreabil. Mă face să mă simt relaxată și nu pretinde că e altcineva decât în realitate, ca mulți

alții. Radiază ceva care spune: „Sunt cine sunt; acceptă-mă sau pleacă.”

În prima zi am stat de vorbă, destul de mult pentru ca el să dea gata o sticlă de vin și să comande o a doua.

— Fii prietenă sinceră cu Hector Ricardo, mi-a spus, când a trebuit să mă întorc la mănăstire. O să-ți port de grijă; asta e semnificația numelui meu. Rădăcina latină a cuvântului Hector se traduce prin „a apăra și a rămâne credincios”. Iar Ricardo înseamnă „putere și curaj”, a adăugat, bătându-se de două ori în piept cu pumnul mâinii drepte. Hector Ricardo o să-ți poarte de grijă!

Mi-am dat seama că vorbea serios. El a continuat:

— Marina. Vine de la mare. Asta-nseamnă numele tău. Știi?

I-am spus că nu. M-am întrebat ce însemna Brigitta. Și Yasmin. Și care era rădăcina numelui Emmalina.

— Înseamnă că în Santa Teresa ești Regina Mării, a zis el, zâmbind într-o parte.

L-am privit râzând.

— Cred că bei prea mult, Hector Ricardo.

— Da, a recunoscut el. Sunt bețivul orașului, draga mea Marina. Dar nu te lăsa înșelată de asta. Hector Ricardo e, în aceeași măsură, un apărător. Și, în plus, arată-mi un om fără niciun viciu, iar eu o să-ți arăt unul fără nicio calitate!

Acum, cu câțiva ani mai târziu, e unul dintre puținii oameni pe care-i pot considera prieteni.

Ca să-și primească porția fiecare dintre cele câteva sute de oameni e nevoie de douăzeci și cinci de minute; și, după ce pleacă de lângă teighea ultima persoană, e rândul nostru să mâncăm, stând departe de ceilalți. O facem, toate, cât mai repede cu putință, știind că vom fi de capul nostru cu atât mai curând cu cât vom curăța și vom pune totul la loc mai repede.

Peste alte cincisprezece minute, noi, cele cinci care avem în grijă autoservirea, frecăm oale și tigăi și ștergem teighelele. Curățenia durează o oră, asta în cel mai bun caz, și numai dacă pleacă toată lumea din bufet după ce termină de mâncat, ceea ce se întâmplă rareori, în timp ce facem curat, când știu că niciuna dintre celelalte nu se uită, arunc într-o pungă alimentele neperisabile pe care am de gând să le iau azi cu mine: fructe uscate, nuci, o conservă de ton și una de fasole.

Pentru mine, asta a devenit o altă tradiție săptămânală. M-am convins, pentru multă vreme, că o fac ca să pot lua câte-o gustare în timp ce pictez pereții peșterii. Dar adevărul e că-mi fac un stoc de provizii, pentru cazul că se va-ntâmpla ce e mai rău și voi fi nevoită să mă ascund. Și, spunând ce e mai rău, mă gândesc la *ei*.

6

Când ies în sfârșit afară, după ce m-am schimbat în haine mai călduroase, cu pătura de pe pat rulată sub braț, soarele a ajuns în vest și pe cer nu se vede nici măcar un singur nor. Detest graba duminicilor, felul în care se târăsc până în clipa când suntem libere, după care timpul zboară. Mă uit spre est și lumina reflectată de zăpadă mă face să-mi îngustez ochii. Peștera e dincolo de două dealuri stâncoase. Cu zăpada groasă care acoperă acum pământul, nici măcar nu sunt sigură c-o să-i pot găsi intrarea. Dar îmi pun căciula, îmi trag fermoarul hainei, îmi leg pătura în jurul gâtului ca pe o pelerină și o pornesc spre est.

Începutul potecii e marcat de doi mesteceni falnici, iar picioarele mele îngheață imediat ce intru în nămeții înalți. Pătura-pelerină mătură zăpada în urma mea, ștergându-mi urmele. Trec pe lângă câteva repere ușor de recunoscut, care-mi arată drumul – o stâncă ieșită în afara celorlalte, un copac înclinat sub un unghi ușor diferit. Peste vreo douăzeci de minute trec pe lângă grupul de bolovani identic cu spinarea unei cămile, ceea ce îmi spune că aproape am ajuns.

Am senzația vagă că sunt privită, poate urmărită. Mă întorc și scrutez coasta muntelui. Tăcere. Zăpadă, nimic altceva. Pătura din jurul gâtului meu a făcut o treabă foarte bună ascunzându-mi urmele. Simt furnicături coborându-mi încet pe ceafă. Am văzut cum se pierd iepurii în peisaj, trecând neobservați până când ești cât pe ce să calci pe ei, și știu că, dacă eu nu văd pe nimeni, asta nu-nseamnă că pe mine nu mă poate vedea nimeni.

După cinci minute, observ în sfârșit tufa rotunjită care blochează intrarea. Gura peșterii seamănă cu o vizuină supradimensionată de marmotă, săpată în munte, și, cu ani în

urmă, m-am înșelat luând-o exact drept așa ceva. Dar, când m-am uitat cu mai multă atenție, mi-am dat seama că greșisem. Peștera era adâncă și întunecoasă și atunci, în lumina puțină care pătrundea înăuntru, nutream dorința absolută de a-i descoperi secretele și mă întreb dacă asta a făcut să mi se manifeste Moștenirea: abilitatea de a vedea în întuneric. Nu pot să văd în beznă cu aceeași ușurință ca la lumina zilei, dar până și întunecimea din cele mai adânci cotloane are o strălucire, de parcă fi luminată de o lumânare.

Stând în genunchi, îndepărtez exact atâta zăpadă cât e nevoie ca să mă strecur în jos și înăuntru. Las sacul să cadă în fața mea, îmi dezleg pătura de la gât și mătur cu ea zăpada ca să-mi șterg urmele, apoi o atârn de partea cealaltă a deschiderii, ca să nu las să pătrundă vântul. Intrarea e îngustă pe primii trei metri, dar urmează un pasaj ceva mai larg, care coboară șerpuind o pantă abruptă, fiind destul de înalt ca să-l poți străbate fără să te apleci; și apoi se deschide peștera, dezvoltându-i-se.

Tavanul înalt stârnește ecouri, iar cei cinci pereți se îmbină fără muchii ascuțite, alcătuind un poligon aproape perfect. În partea din fund, colțul din dreapta e tăiat de un șuvoi de apă. N-am idee de unde vine și unde se duce – țâșnește dintr-un perete, numai ca să dispară în străfundurile pământului – dar nivelul nu i se schimbă niciodată, oferind o rezervă de apă rece ca gheața, indiferent de momentul zilei sau de anotimp. Având o sursă neîntreruptă de apă proaspătă, locul e ideal ca să m-ascundă. De mogadorieni, de călugărițe, de fete – chiar și de Adelina. Și e, totodată, ideal ca să-mi folosesc și să-mi șlefuiesc Moștenirile.

Las punga jos, lângă șuvoi, scot alimentele neperisabile și le așez pe bordura de stâncă, ce găzduiește deja mai multe batoane de ciocolată, punguțe cu granola,^[4] cu fulgi de ovăz, cu cereale și cu lapte praf, un borcan cu unt de arahide și diverse conserve cu fructe și legume și supă. Suficient pentru mai multe săptămâni. Abia după ce aranjez totul mă ridic și îmi permit să mă las întâmpinată de peisajele și de fețele pe care le-am pictat pe pereți.

---

⁴ Ovăz prăjit amestecat cu fructe uscate, nuci și zahăr sau miere (n. tr.).

M-am îndrăgostit de pictură încă de când mi s-a pus prima oară o pensulă în mână, la școală, îmi îngăduie să văd lucrurile așa cum vreau, nu neapărat așa cum sunt; e o evadare, un mod de a-mi păstra ideile și amintirile, de a-mi crea speranțe și vise.

Îmi spăl pensulele, frecându-le pentru ca firele de păr să-și piardă rigiditatea, apoi amestec vopseaua cu apă și cu sedimente din albia pârâului, creând nuanțe care se potrivec cu cenușii pereților peșterii. Pe urmă mă îndrept spre locul în care mă întâmpină cu un zâmbet nesigur chipul pe jumătate conturat al lui John Smith.

Le acord o grămadă de timp ochilor lui de un albastru întunecat, străduindu-mă să-i redau exact așa cum sunt. Au o anumită scânteiere, greu de reprodus; și, când obolesc să tot încerc, încep un nou tablou, portretul fetei cu părul ca pana corbului pe care am visat-o. Spre deosebire de ochii lui John, cu ai ei mă descurc ușor, las pur și simplu cenușii peretelui să-și pună în valoare magia; și mă gândesc că, dacă aș plimba prin fața lor o lumânare aprinsă, culoarea ar suferi o ușoară schimbare, pentru că sunt sigură că nuanța ochilor ei depinde de dispoziția sufletească și de lumina din jur. Pur și simplu așa simt. Celelalte chipuri pe care le-am pictat sunt al lui Hector, al Adelinei și ale câtorva comercianți din oraș pe care-i văd în fiecare zi. Peștera fiind atât de adâncă și de întunecată, cred că picturile mele sunt ferite de orice alți ochi, în afară de ai mei. Știu că există totuși un risc, dar nu mă pot abține.

După o vreme, mă duc și-mi trag pătura într-o parte, scoțându-mi capul din peșteră. Nu văd nimic altceva decât albul zăpezii purtate de vânt și partea de jos a soarelui, sărutând linia orizontului – ceea ce-mi spune că e timpul să plec. N-am pictat nicidecum atât de mult cum mi-ar fi plăcut. Înainte de a-mi curăța pensulele, mă apropiu de peretele opus lui John și mă uit la pătratul imens, roșu, pe care l-am zugrăvit acolo. Înainte de a ajunge pătrat roșu, făcusem ceva prostesc, ceva care știu că m-ar fi demascat, dovedind că sunt o garde, scrisesem o listă.

Ating pătratul și mă gândesc la primele trei numere de sub el, îmi trec vârful degetelor peste vopseaua uscată și crăpată cuprinsă de o tristețe adâncă din cauza semnificației ace-

lor rânduri. Consolarea pentru moartea lor, dacă există, e gândul că acum se pot odihni liniștiți, că nu mai trebuie să trăiască în frică.

Îmi desprind privirea de pătrat, de lista ascunsă, distrusă, curăț pensulele și pun totul la loc.

— Pe săptămâna viitoare, le spun portretelor.

Înainte de a părăsi peștera, sorb din ochi peisajul pictat pe peretele de lângă pasajul care duce spre ieșire. E prima pictură pe care-am încercat s-o fac acolo, când aveam în jur de doisprezece ani; și, cu toate că am retușat-o puțin între timp, a rămas, în cea mai mare parte, neschimbată. E o imagine de pe Lorien, pe care-o vedeam prin fereastra dormitorului meu și pe care încă mi-o mai reamintesc perfect. Dealuri unduitoare și câmpii acoperite de iarbă, scoase în evidență de copacii înalți. Albia lată a unui râu albastru, tăind terenul în două. Ici și colo, mici pete de culoare, reprezentând *chimærele* care beau din apa lui rece. Și apoi, departe, în partea de sus a tabloului, dominând arcadele care-i înfățișează pe cei doisprezece Străbuni ai planetei, e statuia lui Pittacus Lore, atât de mică încât e aproape de nedeslușit; dar nu te poți înșela asupra semnificației sale, așa cum stă acolo, printre ceilalți: e farul călăuzitor al speranței.

Mă grăbesc pe drumul de întoarcere dinspre peșteră către mănăstire, cu ochii în patru, căutând orice amănunt nelocul lui. Când ies de pe potecă, soarele tocmai a coborât sub orizont, ceea ce înseamnă că sunt în întârziere. Împing ușile grele de stejar și aud răsunetul clopotelor de bun venit; a sosit o fată nouă.

Mă alătur celorlalte fete, pe drumul către dormitorul nostru. Avem o tradiție a întâmpinării, stăm în picioare, lângă paturile noastre, cu mâinile la spate și cu ochii la noua venită, prezentându-ne rînd pe rînd. Nu mi-a plăcut asta când am sosit aici prima oară; am detestat să mă simt expusă, când tot ce-mi doream era să m-ascund.

În pragul ușii, alături de sora Lucia, e o fetiță cu părul castaniu roșcat, cu ochi curioși și trăsături mărunte, aducând destul de mult a șoricel. Se holbează la podeaua de piatră, mutându-și stânjenită greutatea de pe un picior pe altul. Degetele ei se joacă, nervoase, cu cordonul rochiei de lână gri, cu un model cu flori roz. Are în păr o agrafă mică, tot roz, și

poartă pantofi negri, cu catarama argintii. Îmi pare rău pentru ea. Sora Lucia așteaptă să zâmbim, noi, toate cele treizeci și șapte, apoi începe să vorbească.

— Ea e Ella. Are șapte ani și de acum înainte va sta cu noi. Sunt convinsă că o veți face să se simtă bine venită.

Pe urmă se răspândește zvonul că părinții ei au fost uciși într-un accident de mașină și că e aici fiindcă nu are alte rude.

Ella își ridică ochi cu o fluturare de pleoape ori de câte ori îi rostește cineva numele, dar în cea mai mare parte a timpului se uită în podea. E evident speriată și tristă, dar îmi dau seama că e genul de fetiță de care se-ndrăgostește toată lumea. N-o să rămână cu noi pentru foarte mult timp.

Mergem toate în naos, pentru ca sora Lucia să-i poată explica Ellei importanța acestuia pentru orfelinat. Gaby Garcia stă în spatele grupului, căscând, și mă întorc s-o privesc. Chiar dincolo de ea, încadrată de una dintre ferestrele cu vitralii de pe perete opus, e o siluetă întunecată, privind de afară în interior. O deslușesc cu greu acum, la căderea nopții. Îi zăresc părul negru, sprâncenele stufoase și mustața groasă. Are ochii ațintiți asupra mea; în privința asta nu există nicio îndoială. Îmi stă inima. Icnesc și mă retrag cu un pas. Toate capetele se răsucesc.

— Marina, te simți bine? întreabă sora Lucia.

— Nimic, spun, și clatin din cap. Adică, da, mă simt foarte bine. Îmi cer scuze.

Inima îmi bate cu putere și mâinile îmi tremură. Mi le încleștez una de alta, ca să nu se observe. Sora Lucia mai spune ceva despre întâmpinarea Ellei, dar sunt prea tulburată ca s-o aud. Mă uit din nou spre fereastră. Silueta a dispărut. Grupului nostru i se permite să plece.

Traversez grăbită naosul și mă uit afară. Nu văd pe nimeni, dar văd urmele unei singure perechi de ghete întipărite în zăpadă. Plec de lângă fereastră. Poate e un potențial părinte adoptiv, care studiază fetele de departe, sau e unul dintre părinții adevărați ai fetelor, aruncând pe furiș o privire către fiica pe care nu și-o poate întreține. Dar, dintr-un anumit motiv, nu mă simt în siguranță. Nu mi-a plăcut privirea cu care mă fixa.

— Te simți bine? aud în spatele meu.

Tresar, apoi mă răsucesc. E Adelina, stă cu mâinile încleștate în față, în dreptul mijlocului. De degete îi atârnă un rozariu.

— Da, foarte bine, răspund.

— Arăți de parc-ai fi văzut o stafie.

Ceva mai rău decât o stafie, mă gândesc, dar nu spun asta. Sunt speriată după palma de dimineață, și îmi pun mâinile în buzunare.

— Era cineva la fereastră, uitându-se la mine, șoptesc. Chiar adineauri.

Ochii ei se îngustează.

— Uite. Uită-te la urme, spun, întorcându-mă și arătând în jos.

Spatele Adelinei e drept, rigid, și pentru o clipă o cred într-adevăr îngrijorată; însă apoi se destinde și înaintează cu un pas. Se uită la urme.

— Sunt sigură că nu e nimic.

— Cum adică nu e nimic? Cum poți să spui asta?

— Eu nu mi-aș face griji. Ar putea fi oricine.

— Se uita drept la mine.

— Marina, dezmeticește-te. Cu noua sosită de azi, în clădirea asta sunt treizeci și opt de fete. Facem tot ce putem ca să le ținem în siguranță, dar asta nu-nseamnă că, din când în când, câte un băiat din oraș nu rătăcește pe-aici ca să tragă cu ochiul. Pe unii chiar i-am prins. Și să nu crezi nici măcar o clipă că nu știm cum se-mbracă unele dintre celelalte fete, schimbându-și hainele în drum spre școală, ca s-arate provocator. Șase dintre voi împliniți în curând optsprezece ani, și toată lumea din oraș e la curent. Așa că eu nu mi-aș face griji din cauza bărbatului pe care l-ai văzut. Probabil că nu era decât un băiat de la școală.

Sunt sigură că nu e așa, dar n-o spun.

— Oricum, voiam să-ți cer scuze pentru azi-dimineață. Am greșit lovindu-te.

— E în ordine, spun, și pentru o clipă mă gândesc să aduc din nou vorba despre John Smith, dar mă hotărâsc să n-o fac.

Ar stârni o nouă ceartă, și tocmai asta vreau să evit. Simt lipsa relației dintre noi, așa cum era cândva. Și-mi e destul de greu să trăiesc aici și fără s-o înfurii pe Adelina.

Înainte de-a apuca să mai adauge ceva, sora Dora își face apariția în grabă și îi șoptește ceva la ureche. Adelina se uită la mine, dă din cap și zâmbeste.

— Stăm de vorbă mai târziu, îmi spune.

Se îndepărtează amândouă, lăsându-mă singură. Mă uit din nou la urmele de ghete și pe șira spinării îmi alunecă un fior.

În următoarea oră, umblu dintr-o cameră într-alta, privind în josul dealului, către orașul întunecat, pierdut în umbră, dar nu mai zăresc silueta amenințătoare. Poate Adelina o fi având dreptate.

Dar, indiferent cât de mult m-aș strădui să mă conving, știu că nu e așa.

7

În camionetă se lasă tăcerea. Șase se uită în oglinda retrovizoare. Pe față îi joacă străfulgerări roșii și albastre.

— Nu e bine, spune Sam.

— Rahat, zice Șase.

Luminile strălucitoare și urletul sirenei îl trezesc până și pe Bernie Kosar, care se uită pe geamul din spate.

— Ce facem? Întreabă Sam, cu spaimă și disperare în glas.

Șase ia piciorul de pe accelerație și îndreaptă camioneta spre partea dreaptă a autostrăzii.

— E posibil să nu-nsemne nimic, ne spune.

Clatin din cap.

— Mă-ndoiesc.

— Așteaptă. De ce ne oprim? Întreabă Sam. Nu opri. Calc-o!

— Să vedem mai întâi ce se-ntâmplă. N-ajungem nicăieri dacă-l antrenăm pe polițaiul ăsta într-o urmărire în mare viteză. O să ceară întăriri și vor aduce un elicopter. Pe urmă n-o să mai putem fugi.

Bernie Kosar începe să crească. Îi spun să se calmeze și se oprește, dar continuă să se uite pe geam cu vigilență. Pietrișul răpăie pe tabla camionetei când încetinim pe acostament. Mașinile trec în viteză pe benzile din stânga noastră. Mașina poliției se oprește la trei metri de bara noastră din spate, umplându-ne camioneta cu lumina farurilor. Șoferul le stinge, apoi îndreaptă un proiector drept spre geamul nostru din spate. Sirena își încetează urletele, dar străfulgerările colorate continuă.

— Ce părere aveți? Întreb, uitându-mă în oglinda laterală.

Lumina proiectorului e orbitoare, dar, când trece o mașină, văd că polițistul ține o stație radio în mâna dreaptă, pro-

babil comunicând numărul nostru de înmatriculare sau solicitând întăriri.

— Avem cele mai mari șanse fugind pe jos, zice Șase. Dacă se va ajunge la asta.

— Opriți motorul și scoateți cheia din contact, se răstește polițistul într-o portavoce.

Șase oprește camioneta. Se uită la mine și scoate cheia.

— Dacă vorbește despre noi prin radio, trebuie să presupunem că *ei* aud, zic eu.

Ea dă din cap și nu spune nimic. În spatele nostru scârțâie portiera mașinii de poliție. Bocancii polițistului fac zgomot pe asfalt, tot mai aproape, spulberându-ne speranțele.

— Credeți c-o să ne recunoască? întrebă Sam.

— Sst, spune Șase.

Când mă uit din nou în oglinda laterală, văd că polițistul nu se îndreaptă spre partea șoferului, a luat-o în schimb la dreapta, venind către mine. Bate cu lanterna lui cromată în geamul meu. Eu îl las în jos, după o ezitare de o clipă. El îmi pune lanterna în față, făcându-mă să strâng din ochi. Pe urmă mută fasciculul asupra lui Sam, apoi asupra lui Șase. Se încruntă, studiindu-ne cu atenție pe fiecare în timp ce încercă să-și dea seama de ce avem o înfățișare familiară.

— E vreo problemă, domnule polițist? îl întreb.

— Sunteți de prin partea locului, copii?

— Nu, domnule.

— N-ai vrea să-mi spui din ce motiv vă plimbați prin Tennessee într-un Chevy S-10 cu plăcuțele astea de înmatriculare care-s ale unui Ford Ranger din Carolina de Nord?

Mă privește cu asprime, așteptând un răspuns. Fața mi se înfierbântă în timp ce mă străduiesc să găsesc unul. Nu-mi vine nimic în minte. Polițistul se apleacă și-și îndreaptă din nou lanterna către Șase. Apoi către Sam.

— Vrea cineva să-ncerce? întrebă.

Îi oferim tăcerea noastră drept răspuns, ceea ce îl face să chicotească.

— Sigur că nu, spune. Trei puștani din Carolina de Nord conduc prin Tennessee o camionetă furată, într-o seară de sâmbătă. Voi, copii, vindeți droguri, nu-i așa?

Mă răsucesc și mă holbez la fața lui, care e rumenă și proaspăt rasă.

— Ce vreți să facem?
— Ce vreau eu să faceți? Ha! Voi, copii, mergeți la închi-soare!

Îl privesc clătinând din cap.

— Nu vorbeam cu dumneata.

El se apleacă, sprijinindu-se cu coatele de portieră.

— Așadar, unde-s drogurile? întrebă, apoi plimbă raza lanternei prin interiorul camionetei. Se oprește când cade lumina pe Cufărul de la picioarele mele și pe buze i se lățește un zâmbet plin de sine. Ei, nu contează, nu contează, s-ar părea că le-am găsit singur.

Întinde brațul să deschidă portiera. O deschid eu, cu umărul, dintr-o singură mișcare fulgerătoare, pocnindu-l și azvârlindu-l înapoi. Mormăie și-și duce mâna spre armă chiar înainte de a atinge pământul. I-o smulg prin telekinezie și o aduc spre mine în timp ce cobor. Deschid camera cartușului, las gloanțele să-mi cadă în palmă și închid arma la loc cu un pocnet.

—Ce nai...

Polițistul e uluit.

— Nu vindem droguri, zic eu.

Sam și Șase au coborât din camionetă și stau acum alături de mine.

— Pune astea în buzunar, îi spun lui Sam, întinzându-i gloanțele.

Pe urmă îi dau și pistolul.

— Ce vrei să fac cu ele?

— Nu știi; pune-le în sac, cu arma tatălui tău.

Venind de departe, de la mai bine de trei kilometri distanță, ajunge la mine urletul unei a doua sirene. Polițistul mă privește cu atenție și face ochii mari când mă recunoaște.

— Pfui, la naiba, sunteți băieții de la știri, nu-i așa? Sunteți teroriștii ăia! exclamă, scuipând pe pământ.

— Gura, zice Sam. Nu suntem teroriști.

Mă răsucesc și-l înșfac pe Bernie Kosar, care e încă în cabină, din cauza piciorului rupt. Când îl las pe pământ, un țipăt de agonie sfâșie noaptea. Mă întorc dintr-o zvâcnire, îl văd pe Sam pradă convulsiilor și am nevoie de o secundă ca să pricep ce s-a-ntâmplat. Polițistul a tras în el cu un pistol paralizant Taser. Îi smulg arma când încă mai sunt la trei metri

distanță. Sam cade la pământ și se zvârcolește de parc-ar avea o criză de epilepsie.

— Ce naiba te-a apucat? urlu la polițist, încercăm să vă salvăm; nu vă dați seama?!

Chipul lui e traversat de o expresie derutată. Apăs butonul pistolului Taser în vreme ce plutește în aer. La gura țevii pocnesc curenți albaștrui. Polițistul se retrage împleticindu-se. Mă folosesc de telekinezie ca să-l trag pe pietrișul plin de gunoaie de pe marginea drumului. Dă din picioare și încearcă zadarnic să scape.

— Te rog, mă imploră, îmi pare rău, îmi pare rău.

— Oprește-te, John, spune Șase.

Refuz s-o ascult. Sunt orb la orice nu ține de răzbunare și nu simt nicio fărâma de muștrare de cuget când trântesc pistolul în burta polițistului și îl țin acolo pentru două secunde întregi.

— Cum îți place, ai? Un tip mare și tare cu un Taser? De ce nu-și dă nimeni seama că nu suntem noi băieții răi?

El clatină grăbit din cap, cu o grimasă de spaimă încremenită pe față, cu stropi de sudoare lucindu-i pe frunte.

— Trebuie să plecăm repede, spune Șase, când la orizont apar luminile roșii și albastre ale celei de-a doua mașini de poliție.

Îl ridic pe Sam și mi-l salt pe umăr. Bernie Kosar poate fugi singur, pe numai trei picioare. Duc Cufărul sub brațul stâng, iar Șase cară tot restul.

— Pe aici, spune ea, sărind peste balustrada de protecție de pe marginea drumului și intrând pe câmpul sterp, întins către dealurile întunecate aflate la un kilometru și jumătate distanță.

O rup la fugă cât de repede pot, cu Sam și cu Cufărul. Bernie Kosar obosește de atâta șchiopătat, se transformă în pasăre și ne-o ia înainte, prinzând viteză. Peste niciun minut, a doua mașină ajunge la fața locului, urmată de o a treia. Nu știu dacă polițiștii au de gând să ne urmărească pe jos; dar, dacă o vor face, eu și Șase îi putem întrece cu ușurință, chiar așa împovărați cum suntem.

— Lasă-mă jos, spune într-un târziu Sam.

— Ești OK?

— Da, mă simt perfect. Îi fac pe plac.

E oarecum nesigur pe picioare, își șterge cu mâneca hainei fruntea brobonită de transpirație și respiră adânc.

— Haideți, spune Șase. N-or să ne lase să scăpăm atât de ușor. Avem la dispoziție zece minute, cel mult cincisprezece, până când o să fim vânați cu un elicopter.

Ne îndreptăm spre dealuri, cu Șase în frunte, urmată de mine, apoi de Sam, care face eforturi ca să țină pasul. Se mișcă mult mai repede decât acum câteva luni, când am alergat un kilometru și jumătate la ora de gimnastică. Ceea ce pare să se fi întâmplat cu ani în urmă. Niciunul dintre noi nu privește înapoi; dar, imediat ce ajungem la prima pantă, lătratul unui copoi umple aerul. Cineva a adus un câine polițist.

— Ai vreo idee? o întreb pe Șase.

— Speram c-o să ne putem ascunde lucrurile, ca să devenim apoi invizibili. Am scăpa de elicopter, dar câinele ne-ar simți totuși mirosul.

— Rahat, spun.

Mă uit în jur. În dreapta noastră e un deal.

— Să urcăm pe culmea aia și să vedem ce-i în partea cealaltă, propun.

Bernie Kosar se avântă ca o săgeată și dispare pe cerul nopții. Șase deschide drumul, cu disperare, poticnindu-se. Eu vin în urma ei; și Sam, care suflă greu, dar continuă să se miște repede, încheie coloana.

Ne oprim în vârf. Cât vezi cu ochii, nu se zăresc decât contururile difuze ale altor dealuri. Aud susurul foarte încet al unei ape curgătoare. Mă răsucesc. Opt perechi de faruri luminează autostrada, ca un sendviș având în mijloc camioneta tatălui lui Sam. Către ele se îndreaptă alte două mașini de poliție, venind din ambele direcții. Bernie Kosar aterizează lângă mine și se transformă din nou într-un copoi cu picioare scurte, cu limba atârând. Copoiul poliției latră, mai aproape de noi decât înainte. Fără îndoială că e călăuzit de mirosul nostru, ceea ce înseamnă că polițiștii care ne urmăresc pe jos nu pot fi la mare distanță.

— Trebuie să facem câinele să ne piardă urma, spune Șase.

— Auzi asta? o întreb.

— Ce s-aud?

— Susurul apei. Cred că prin fundul văii curge ceva. Poate un râu.

— Eu îl aud, se amestecă Sam.

Îmi vine o idee. Îmi deschid fermoarul hainei și-mi scot cămașa, îmi șterg cu ea fața și pieptul, îmbibând-o cu mirosul meu și cu sudoarea mea, până la ultima picătură. I-o arunc lui Sam.

— Fă ce-am făcut eu, îi cer.

— Nici gând, e dezgustător.

— Sam, întregul stat Tennessee e pe urmele noastre, gata să ne-nhațe. N-avem prea mult timp.

El oftează și se supune. O face și Șase, nedumerită în privința planului meu, dar mai mult decât dornică să i se alăture. Îmi pun o cămașă nouă și haina. Șase mi-o aruncă pe cea murdară și eu frec cu ea fața și trupul lui Bernie Kosar.

— O s-avem nevoie de ajutorul tău, amice. Ni-l oferi?

Îl deslușesc cu greu în întuneric, dar zgomotul cozii lui care izbește cu entuziasm pământul e inconfundabil. E întotdeauna nerăbdător să ajute și fericit că se află în viață. Îmi dau seama că e bizar de încântat să fie urmărit și nu mă pot împiedica să simt același lucru.

— Care-i planul? mă întrebă Șase.

— Trebuie să ne grăbim, îi răspund, făcând primul pas în josul dealului, către apa curgătoare.

Bernie Kosar se preschimbă din nou în pasăre și o luăm la goană către vale, auzind din când în când lătratul și urletele copoiului. Distanța se micșorează. Mă întreb dacă, în caz că planul meu dă greș, aș putea să comunic cu el, să-i cer să nu ne mai urmărească.

Bernie Kosar ne așteaptă pe malul râului lat, a cărui suprafață liniștită îmi spune că e mult mai adânc decât am apreciat auzindu-i susurul din vârful dealului.

— Trebuie să-l traversăm înot, spun. E singura noastră șansă.

— Poftim? John, înțelegi ce i se-ntâmplă organismului omenesc când e în apă rece ca gheața? Stop cardiac din cauza șocului, în primul rând. Și, dacă asta nu te ucide, în al doilea rând nu-ți mai simți brațele și picioarele, ceea ce te împiedică să-noți. O să-nghețăm și-o să ne înecăm, obiectează Sam.

— E singurul mod în care o să ne piardă câinele urma. Cel puțin așa avem o șansă.

— E curată sinucidere. Amintește-ți, pentru o clipă, că eu nu sunt extraterestru.

Mă las într-un genunchi în fața lui Bernie Kosar.

— Trebuie să iei cămașa, îi spun. Târăște-o pe pământ cât de mult poți, pe vreo patru-cinci kilometri. Noi o să traversăm râul, ca să ne piardă câinele mirosul și să-l urmărească în schimb pe ăsta. Ar trebui să-ți fie ușor să ne-ajungi din urmă dacă zbori.

Kernie Kosar se transformă într-un vultur pleșuv imens, prinde cămașa în gheare și pleacă în viteză.

— N-avem timp de pierdut, spun, strângând cufărul sub brațul stâng, ca să pot înota cu dreptul.

Sunt gata să sar în apă, când mâna lui Șase mi se încleștează de biceps.

— Sam are dreptate; o să-nghetăm, John, spune, pe un ton insistent.

Pare speriată.

— Sunt prea aproape. N-avem de ales, îi răspund.

Ea își mușcă buza, mătură râul cu privirea și îmi întoarce spatele, strângându-mă încă o dată de braț.

— Ba da, avem, mă contrazice.

Îmi dă drumul și albul ochilor îi scânteiază în întuneric. Mă împinge în spatele ei și face un pas către apă, apoi își înclină capul, într-un gest de concentrare. Copoiul latră, mai aproape decât înainte.

Ea expiră lent. Își ridică în același timp mâinile în față și, pe măsură ce și le înalță, apele râului încep să se despice în fața noastră. Se înspumează și se învolutează vuind cu zgomot, apoi se retrag în sus, dând la iveală o potecă norioasă, de un metru și jumătate lățime, care se-ntinde până pe malul opus. Apa planează amenințătoare, ca un val gata să se zdrobească de țarm însă rămâne suspendată, în timp ce pe fețe ni se așterne o burniță rece ca gheața.

— Plecați! ne ordonă Șase, cu fața încordată de concentrare, cu ochii la apă.

Eu și Sam sărim de pe mal. Picioarele mi se afundă și mâlul îmi ajunge aproape până la genunchi, dar e totuși mai bine decât să înoți la o temperatură de nici cinci grade, în toiul nopții. Odată ce încheiem traversarea, Șase ne urmează, rotindu-și mâinile în timp ce trece printre cele două valuri cre-

ate de ea însăși, gata să se sfărâme unul de altul. Se urcă pe mal și eliberează apa. Valurile cad, spărgându-se cu o bufnitură surdă, profundă, ca și cum în râu tocmai ar fi nimerit o ghiulea. Apa se înalță și coboară, apoi își recapătă înfățișarea de mai înainte.

— Uluitor, comentează Sam. Exact ca Moise.

— Haideți, trebuie să intrăm între copaci, să nu ne vadă câinele, spune ea.

Planul funcționează. După numai câteva minute, copoiul se oprește pe malul râului, adulmecând cu frenezie. Se învârtește de câteva ori, apoi se repede pe urmele lui Bernie Kosar. Eu, Sam și Șase plecăm în direcția opusă, rămânând în interiorul liniei împădurite, destul de aproape ca să vedem apa, și mergem atât de repede cât o permit picioarele lui Sam.

Vocile bărbaților care strigă unii la alții ajung la noi în primele câteva momente, până când îi depășim. Peste zece minute auzim primul huruit de elicopter. Ne oprim și așteptăm să apară. O face după un alt minut, o pată luminoasă strălucind în înaltul cerului, la câțiva kilometri distanță, în direcția în care a zburat Bernie Kosar. Lumina mătură dealurile, strălucind într-o parte și grăbindu-se apoi în cealaltă.

— Ar fi trebuit să se-ntoarcă deja, spun eu.

— E teafăr, John, zice Sam Doar e BK, cel mai viguros animal pe care-l știu.

— Are un picior rupt.

— Și două aripi sănătoase, ripostează Șase. E teafăr. Trebuie să mergem mai departe. Vor descoperi în curând adevărul, dacă n-au făcut-o deja. Trebuie să ne păstrăm avansul. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât mai aproape ajung ei.

Dau din cap. Are dreptate. Trebuie să ne continuăm drumul.

După vreo opt sute de metri, râul cotește brusc la dreapta, întorcându-se spre autostradă și îndepărtându-se de dealuri. Ne oprim și ne îngrămădim sub crengile unui copac înalt.

— Și acum? întrebă Sam

— N-am idee, răspund.

Ne întoarcem în direcția din care abia am fugit. Elicopterul e acum mai aproape, cu fasciculul său de lumină măturând dealurile, când în stânga, când în dreapta.

— Trebuie să ne-ndepărtăm de râu, spun.

— Da, așa e, încuviințează Șase. El o să ne găsească, John. Ți-o promit.

Auzim țipătul vulturului sus, printre vârfurile copacilor, nu prea departe. E atât de întuneric încât nu-l vedem și poate că bezna e atât de deasă încât nu ne zărește nici el. Nu stau pe gânduri și, chiar dacă asta o să ne trădeze poziția, îmi îndrept palmele spre cer și-mi aprind luminile, lăsându-le să strălucească preț de o întreagă jumătate de secundă cu toată puterea. Așteptăm, ascultăm ținându-ne respirația și lungindu-ne gâturile. Și apoi aud gâfâitul unui câine, și Bernie Kosar, din nou copoi, își face apariția alergând dinspre mal. I s-a tăiat răsuflarea, dar e exaziat, cu limba atârându-i din gură și cu coada biciuindu-i aerul cu o sută de kilometri pe oră. Mă aplec și-l mângâi.

— Bună treabă, amice! exclam, sărutându-l pe creștet.

Și pe urmă se întâmplă, un sfârșit precipitat al unei sărbătoriri abia începute.

Sunt încă sprijinit pe un genunchi când un al doilea elicopter țâșnește pe deasupra dealului din spatele nostru, izbindu-ne imediat cu lumina puternică a reflectorului.

Sar în picioare, orbit brusc de fasciculul strălucitor.

—Fugiți! strigă Șase.

Sprintăm spre dealul cel mai apropiat. Elicopterul coboară și planează, așa că vântul stârnit de rotoarele sale ne lovește în spate și îndoiaie copacii. Solul pădurii e un amestec de resturi, și-mi acopăr gura cu brațul ca să pot respira, ținându-mi ochii abia întredeschiși ca să evit praful usturător. Cât durează până când e chemat FBI-ul?

— Rămâneți pe loc! trâmbițează o voce de bărbat din elicopter. Sunteți arestați.

Auzim strigăte. Polițiștii care ne urmăresc pe jos nu pot fi la o distanță mai mare de o sută cincizeci de metri.

Șase se oprește, motiv pentru care eu și Sam facem același lucru.

— Ni s-a-nfundat! zbiară Sam.

— Bine, nemernicilor. O s-o rezolvăm la modul dur, spune Șase, ca pentru sine.

Lasă sacii să cadă și, pentru o clipă, mă gândesc că are de gând să ne facă pe mine și pe Sam invizibili. Nu mă deranjează dacă abandonăm sacii, dar cum s-așteaptă ea să rezolv

problema Cufărului? Nu-l poate face invizibil în același timp cu noi.

Un fulger strălucitor taie în două cerul nopții, apoi se rostogolește geamătul profund al unui tunet.

— John! strigă ea, fără să-și clintească privirea.

— Sunt aici.

— Ocupă-te de polițiști. Ține-i departe de mine.

Îndes Cufărul în brațele lui Sam, care așteaptă alături de mine, nefiind sigur ce are de făcut.

— Păzește-l cu prețul vieții, îi spun. Și rămâi ascuns!

Mă-ntorc spre Bernie Kosar și îi transmit că trebuie să stea cu Sam în caz că planul meu o să dea greș.

Aleg spre vale în vreme ce pe cer scânteiază un alt fulger, urmărit de bubuitul sumbru al unui alt tunet amenințător. *Noroc, băieți*, mă gândesc, știind foarte bine cât de mare e puterea harului lui Șase. *O s-aveți nevoie de el.*

Ajung la poalele dealului și mă ascund după un stejar. Vocile se apropie, îndreptându-se grăbite către cei doi stâlpi de lumină. Începe ploaia, rece și grea. Îmi ridic privirea către stropii mari și văd ambele elicoptere luptându-se cu forța furtunoasă a vântului, dar reușind cumva să mențină neclintite fasciculele proiectoarelor. Ceea ce n-o să dureze prea mult.

Primii doi polițiști trec în goană pe lângă mine, urmați îndeaproape de al treilea. Mă întind spre ei cu puterea minții și, când sunt la vreo patru metri și jumătate distanță, îi înșfac pe toți la jumătatea unui pas și îi arunc spre un stejar gros. Zboară într-acolo cu spatele, atât de repede încât sunt nevoit să mă dau deoparte dintr-un salt, ca să nu fiu lovit. Doi cad inconștienți la pământ, făcuți knockout de copac. Al treilea își saltă derutat capul și-și duce mâna spre armă. I-o smulg din toc înainte de-a apuca s-o atingă, îi simt metalul rece în palmă, mă întorc spre cele două elicoptere și o azvârl ca pe un glonț spre cel mai apropiat. Atunci zăresc ochii, triști și întunecați în mijlocul furturi. Fața bătrână, zbârcită, prinde imediat formă. E aceeași față pe care am zărit-o în Ohio, când a ucis Șase fiara care dărmase școala.

— Nu-ți clinti nici măcar un singur mușchi! aud în spatele meu. Mâinile sus!

Mă întorc spre polițist. Rămas fără arma de foc, își îndreaptă spre pieptul meu pistolul Taser.

— Ce să fac, să-mi ridic mâinile sau să nu-mi clintesc niciun mușchi? Nu merg amândouă în același timp.

El înclină țeava Taser-ului.

— N-o face pe deșteptul, puștiule. Fulgerul despică văzduhul și polițistul tresare, surprins de bubuitul tunetului care urmează. Se uită în direcția sunetului, și ochii i se măresc, alarmați. Chipul din nori s-a trezit.

Îi smulg Taser-ul din mână, apoi îl lovesc zdravăn în piept. Zboară vreo zece metri, cu spatele înainte, și se izbește de un copac. În timp ce sunt încă întors, un baston mă pocnește peste țeastă. Cad cu fața în noroi și văd scânteii difuze jucându-mi în fața ochilor. Mă întorc repede, îmi ridic mâna spre polițistul care m-a lovit și îl prind într-o strânsoare fermă înainte de-a apuca s-o facă iarăși. Mormăie și îl azvârl în aer, drept în sus, cu toată puterea. Urlă, până când ajunge la o înălțime destul de mare ca să-l acopere vâjâitul palelor elicopterului și tunetele, îmi pipăi ceafa și îmi privesc palma. E plină de sânge. Îl prind pe polițist când e la un metru și jumătate de moarte, îl țin în aer, unde planează câteva secunde înainte de a-l azvârli într-un copac, lăsându-l fără cunoștință.

Noaptea e sfâșiată de zgomotul unei explozii, care pune capăt huruitului uniform al elicopterelor. Vântul se oprește. Se oprește și ploaia.

—John!

Șase țipă din vârful dealului; și, cumva, din tonul disperat și implorator al vocii ei, știu de ce are nevoie de mine.

Luminile din palme mi se aprind brusc, două reflectoare cu nimic mai puțin strălucitoare decât cele abia stinse. Ambele elicoptere sunt avariate și deformate, sunt în cădere liberă și din ele se revarsă fum. Nu știu ce le-a făcut chipul, dar eu și Șase trebuie să salvăm oamenii de la bord.

În timp ce se prăbușesc, parcă torpilate, cel mai îndepărtat de mine se saltă în sus. Șase încearcă să-i împiedice prăbușirea. Nu cred c-o poate face, și știu că eu nu pot. E prea greu. Închid ochii. *Aminteste-ți de pivnița din Atena, de modul în care au captat simțurile tale tot ce se afla în încăpere, ca să oprești glonțul.* Și asta fac acum, simt tot ce se află în carlingă. Comenzile. Armele. Scaunele. Cei trei bărbați care le ocupă. Pe ei îi prind, în vreme ce copacii încep să trosnească

sub greutatea elicopterului în cădere, și îi scot pe toți trei afară. Aparatul de zbor se zdrobește de pământ.

Elicopterul lui Șase lovește solul în același timp cu al meu. Exploziile se înalță mai sus de vârfurile copacilor, două mingi roșii de foc plutind deasupra oțelului contorsionat. Îi țin pe cei trei bărbați în aer, la o distanță sigură de dezastru, și îi cobor cu grijă pe pământ. Pe urmă alerg înapoi, în susul dealului, către Șase și Sam.

— Drăcia dracului! exclamă el, cu ochii cât cepele.

— I-ai scos de-acolo? o întreb pe Șase.

Ea dă din cap.

— În ultimul moment.

— Și eu la fel, îi spun.

Smulg Cufărul din brațele lui Sam și-l pun în ale lui Șase. Sam ia bagajele noastre.

— De ce-mi dai mie ăsta? se miră ea.

— Fiindcă trebuie să plecăm dracului de-aici! zic eu.

Îl înșfac pe Sam și mi-l salt pe umeri.

— Ține-tebine! țip.

O rupem la fugă, afundându-ne între dealuri și îndepărtându-ne de râu, cu Bernie Kosar în frunte, în chip de șoim. *Lasă-i pe polițai să-ncerce să ne-ajungă acum*, mă gândesc.

Mi-e greu să alerg cu Sam pe umeri, dar tot mă deplasez de trei ori mai repede decât ar fi putut fugi el. Și cu mult mai repede decât oricare dintre polițiști. Strigătele lor se sting în depărtare și, după ce s-au prăbușit ambele elicoptere, transformându-se în mormane informe, cine poate susține că ne mai urmăresc?

După douăzeci de minute de alergare cu toată viteza, ne oprim într-o vale îngustă. Transpirația mi se prelinge în josul feței, îl dau jos pe Sam și el lasă bagajele să cadă. Bernie Kosar aterizează.

— Ei, cred că, după asta, o să fim prezenți în toate programele de știri, spune Sam.

Dau din cap.

— O să ne fie mult mai greu decât mi-am închipuit să stăm ascunși.

Mă aplec din talie, trăgându-mi răsuflarea cu palmele pe genunchi. Zâmbesc și zâmbetul mi se transformă repede într-un soi de râs, ca și cum nu mi-ar veni să cred tot ce s-a-ntâmplat.

Şase rânjeşte strâmb, îşi potriveşte Cufărul mai bine în braţe şi începe să urce dealul următor.

— Haideţi, băieţi, ne spune, încă nu suntem în siguranţă.

8

Plecăm din Tennessee sărind într-un tren de marfă și, odată ce ne instalăm, Șase ne povestește cum au fost prinse ea și Katarina, în nordul statului New York, la o lună după ce, în vestul Texasului, scăpaseră de mogadorieni ca prin urechile acului. După dezastrul de la prima încercare, a doua oară extraterestrii au plănuit totul foarte bine; când au dat buzna în încăpere, erau peste treizeci. Șase și Katarina au reușit să doboare câțiva, dar au ajuns repede să fie legate, cu căluș și drogare. Când s-a trezit – neavând idee cât timp trecuse – era singură, într-o celulă din interiorul golit al unui munte. N-a descoperit că se afla în Virginia de Vest decât ceva mai târziu. Și tot mai târziu a aflat că mogadorienii le urmăriseră tot timpul, le ținuseră sub observație, sperând că aveau să-i conducă la ceilalți, pentru că, așa cum spune Șase, „de ce să ucidă unul când ceilalți puteau fi în apropiere?” Mă foiesc, neliniștit, când aud asta. Poate încă mai e urmărită și ei n-așteaptă decât momentul potrivit ca să ne omoare.

— Ne puseseră emițătoare în mașină în timp ce mâncăm la restaurantul din Texas, și niciuneia dintre noi nu i-a trecut prin cap, nici măcar o singură dată, să verifice, ne povestește ea, apoi își îngăduie un lung moment de tăcere.

În afara unei uși de fier, având în centru o ferestruică glisantă prin care își putea primi mâncarea, celula ei minusculă era în întregime din piatră, având câte doi metri și jumătate pe fiecare latură. N-avea nici pat, nici closet și era întuneric beznă. Primele două zile se scurseseră într-o întunecime și o tăcere desăvârșite, fără să primească nici apă, nici mâncare (deși nu-i era, niciodată, nici foame, nici sete, ceea ce, după cum a aflat mai târziu, reprezenta un efect al vrăjii) și a în-

ceput să creadă că o uitaseră. Dar nu era chiar atât de norocoasă. În a treia zi au venit după ea.

— Când au deschis ușa, eram ghemuită în colțul opus. Au aruncat peste mine o găleată cu apă rece, m-au ridicat, m-au legat la ochi și m-au tras afară.

După ce au târât-o de-a lungul unui tunel, au lăsat-o să meargă singură, înconjurată de vreo zece mogi. Nu vedea nimic, dar auzea multe – țipetele și plânsetele altor prizonieri, aflați acolo din cine știe ce motive (când aude asta, Sam ciulește urechile și pare gata s-o întrerupă, punându-i întrebări, dar nu spune nimic), urletele animalelor încuiate în propriile celule și zăngănit metalic. Pe urmă a fost împinsă într-o cameră, i s-au înlănțuit încheieturile mâinilor de un perete și i s-a pus căluș. I-au smuls legătura de pe ochi și, când i s-au obișnuit în sfârșit pupilele cu lumina, a văzut-o pe Katarina pe peretele opus, tot înlănțuită și cu căluș și arătând cu mult mai rău decât se simțea Șase.

— Și pe urmă și-a făcut în sfârșit intrarea el, un mogadorian a cărui înfățișare nu se deosebea cu nimic de a unui om pe lângă care treci pe stradă. Era scund, cu brațe păroase și cu o mustață groasă. Aproape toți aveau mustați, de parcă ar fi învățat cum să se piardă în mulțime uitându-se la filme de la începutul anilor optzeci. Purta o cămașă albă, descheiată la nasturele de sus și, dintr-un oarecare motiv, privirea mi s-a oprit asupra smocului des de păr negru care ieșea în afară. M-am uitat în ochii lui negri, el mi-a zâmbit într-un mod care spunea că abia aștepta să facă tot ceea ce avea de gând, și am început să plâng. M-am lăsat să alunec în josul peretelui, până ce am ajuns să atârni de cătușele de la încheieturile mâinilor, uitându-mă printre lacrimi cum scotea din biroul aflat în centrul încăperii lame de ras, cuțite, clești și o mașină de găurit.

Când a terminat de scos mai bine de douăzeci de instrumente, s-a apropiat de Șase și s-a oprit la numai câțiva centimetri de fața ei, și ea i-a simțit mirosul urât al răsuflării.

— Vezi toate astea? a întrebat-o. Șase nu i-a răspuns.

— Am de gând să le folosesc pe absolut toate asupra ta și a căpanului tău, dacă nu-mi răspunzi sincer la toate întrebările. Dacă n-o faci, o să m-asigur c-ajungeți amândouă să vă doriți moartea.

A luat unul dintre instrumente – o lamă subțire de ras cu mânerul îmbrăcat în cauciuc – și a mângâiat cu el partea laterală a obrazului lui Șase.

— Vă vânez de foarte mult timp, copii, a zis. Am ucis doi dintre voi, și acum avem unul aici, indiferent ce număr ai fi. După cum îți poți imagina, sper că ești Numărul Trei.

Șase nu i-a răspuns, mulțumindu-se să se împingă în pereți, ca și cum ar fi putut dispărea prin el. Mogadorianul a rânjit, încă atingându-i fața cu partea plată a lamei. Pe urmă a răsucit-o, apăsându-i tăișul de obraz și, uitându-se în adâncul ochilor ei, a tras-o brusc în jos, făcându-i pe față o tăietură lungă și subțire. Sau mai degrabă asta a încercat să facă, fiindcă obrazul care s-a despicat a fost al lui. Sângele i-a țâșnit brusc și a țipat de durere și de furie, a răsturnat biroul cu o lovitură de picior, făcând toate instrumentele să zboare prin aer, și a ieșit valvârtej din încăpere. Șase și Katarina au fost târâte din nou în celulele lor și ținute în întuneric alte două zile, după care au ajuns din nou în aceeași încăpere, cu căluș și înlănțuite de pereți. La birou stătea același mog, cu obrazul bandajat, părând mult mai puțin sigur de sine decât înainte.

A sărit de pe scaun și a scos călușul lui Șase, a înșfăcat aceeași lamă cu care încercase s-o taie și i-a ținut-o în fața ochilor, răsucind-o astfel încât lumina să scânteieze în lungul ei.

— Nu știi ce număr ești...

Pentru o clipă, ea s-a gândit că avea să-ncerce din nou s-o taie, dar mogadorianul i-a întors în schimb spatele și a traversat camera, către Katarina. S-a oprit lângă ea și i-a atins brațul cu lama, uitându-se la Șase.

— Dar o să-mi spui imediat.

— Nu! a țipat Șase.

Și pe urmă, mișcându-se foarte încet, mogadorianul a făcut o incizie în brațul Katarinei, doar ca să fie sigur că o poate face. Rânjetul i s-a lățit și, pe lângă prima tăietură, a mai făcut una, mai adâncă. Katarina a gemut de durere, cu sângele șiroindu-i în josul brațului.

— Pot să fac asta toată ziua. Pricepi? O să-mi spui tot ce știi, începând cu numărul tău.

Șase a închis ochii. Când i-a redeschis, el era așezat la birou, întorcând de pe o parte pe alta un pumnal care-și schim-

ba culoarea la fiecare mișcare. L-a ridicat, vrând ca Șase să zărească lama răsucindu-se și strălucind în vreme ce prindea viață. A simțit setea lui de sânge, disperarea cu care-și dorea să-l vadă curgând.

— Acum... numărul tău. Patru? Șapte? Ești destul de norocoasă ca să fii Numărul Nouă?

Katarina a clătinat din cap, încercând s-o facă pe Șase să păstreze tăcerea, și Șase știa că protectoarea ei n-ar fi vorbit, indiferent cât de mult ar fi fost torturată. Dar mai știa și că ea însăși prefera mai degrabă să moară decât s-o vadă pe Katarina mutilată și schilodită.

Mogadorianul s-a apropiat de Katarina și a ridicat pumnalul, cu vârful chiar deasupra inimii ei. Arma îi zvâcnea în mână, de parcă inima ar fi atras-o ca un magnet. Bărbatul s-a uitat în ochii lui Șase.

— Eu am la dispoziție tot timpul din galaxie, i-a spus, fără nicio emoție, în timp ce tu ești aici, cu mine, ceilalți sunt afară, cu aceia dintre voi care-au mai rămas. Să nu-ți imaginezi că, fiindcă te avem, ne oprește ceva să mergem mai departe. Știm mai multe decât crezi. Dar vrem să știm *totul*. Dacă nu vrei s-o vezi tăiată în bucățele, ai face bine să-ncepi să vorbești, și asta cât mai repede. Și fiecare cuvânt care-ți iese dintre buze trebuie să fie adevărul. O să *știi* dacă minți.

Șase i-a spus tot ce-și aducea aminte despre plecarea de pe Lorien și despre călătoria până aici, despre Cufăr, despre locul unde îl ascusesem. Vorbea atât de repede încât i se suprapuneau cuvintele. I-a spus că da, ea era Numărul Opt, și disperarea din vocea ei l-a făcut s-o creadă.

— Ești într-adevăr nevolnică, nu-i așa? Rudele tale de pe Lorien au căzut cu ușurință, dar măcar erau luptători. Cel puțin nu duceau lipsă de curaj și de demnitate. Dar tu, a zis el, clătinând dezamăgit din cap. Tu, Numărul Opt, duci lipsă de toate.

După care a înfipt pumnalul, îndesându-l în inima Katarinei. Șase n-a putut decât să țipe. Privirile li s-au întâlnit pentru o singură clipă, apoi Katarina s-a stins, cu călușul încă în gură, alunecând încet în josul peretelui până ce lanțul a ajuns la capăt și ea a rămas atârânănd moale de încheieturi, cu lumina scurgându-i-se din ochi.

— Ar fi ucis-o oricum, zice încet Șase. Spunându-le ce le-am spus, am cruțat-o cel puțin de o tortură groaznică, dacă în asta e vreo alinare.

Își înconjoară genunchii cu brațele și fixează cu privirea un punct invizibil de dincolo de geamul trenului.

— Bineînțeles că e o alinare, o asigur eu, dorindu-mi să am destul curaj ca să mă ridic și s-o cuprind în brațe.

Spre surprinderea mea, Sam are curajul ăsta. Se ridică și se apropie de ea. Nu spune nimic când i se așază alături, dar își deschide în schimb brațele. Șase își îngroapă fața în umărul lui și plânge.

Într-un târziu se retrage și își șterge obrazii.

— După moartea Katarinei, au încercat toate metodele, și vreau să spun că au apelat într-adevăr la toate, prin care m-ar fi putut ucide – electrocutare, înec, explozive. Mi-au injectat cianură, care n-a avut niciun efect – n-am simțit nici măcar înțepătura acului în braț. M-au aruncat într-o încăpere plină cu gaz otrăvitor și mi s-a părut că aerul dinăuntru era cel mai proaspăt pe care-l respirasem vreodată. Mogadorianul care a apăsat pe buton era în partea opusă a ușii, dar a murit în câteva secunde. Șase își șterge din nou obrazul cu dosul palmei. Știți, e ciudat, dar cred că, în vreme ce eram captivă, am ucis mai mulți mogadorieni decât la școala din Ohio. În cele din urmă m-au aruncat într-o altă celulă și presupun că intenționau să mă țină acolo până când aveau să-i ucidă pe ceilalți, de la Trei până la Șapte.

— Îmi place că le-ai spus că erai Numărul Opt, zice Sam.

— Acum mă stânjenește gândul că am făcut-o. E ca și cum aș fi pătat memoria Katarinei și reputația adevăratului Număr Opt.

Sam își pune mâinile pe umerii ei.

— Nicidecum, Șase.

— Cât timp ai stat acolo, înăuntru? o întreb eu.

— O sută optzeci și cinci de zile. Așa cred.

Rămân cu gura căscată. O jumătate de an sub cheie, cu desăvârșire singură, așteptând să fie ucisă.

— Îmi pare atât de rău, Șase.

— Pur și simplu am așteptat și m-am rugat să mi se manifeste cât mai repede Moștenirile, ca să pot pleca dracului de-acolo. Și pe urmă, într-o bună zi, prima și-a făcut în sfârșit

aparitia. Era după micul dejun. M-am uitat în jos, și mâna mea stângă nu mai era acolo. Bineînțeles că m-am speriat, dar mi-am dat apoi seama că încă o simțeam. Am încercat să ridic limba și am reușit, firește. Atunci am înțeles ce se întâmpla – invizibilitatea era ceea ce-mi trebuia pentru evadare.

Pentru Șase nu începuse într-un mod prea diferit de cel în care începuse pentru mine, când mă treziseam că-mi strălucea mâna în timpul primei ore de curs de la liceul din Paradise.

Două zile mai târziu, Șase a reușit să se facă pe de-a-ntregul invizibilă și, în ziua aceea, la ora cinei, când s-a deschis fanta din ușă și mâncarea ei a fost împinsă înăuntru, paznicul mogadorian a văzut o celulă goală. S-a uitat cu disperare în jur, apoi a apăsat butonul alarmei, umplând peștera cu un urlet răsunător. Ușa de fier a fost deschisă și înăuntru au dat buzna patru mogi. În timp ce stăteau acolo, neînțelegând cum scăpase ea, Șase s-a strecurat pe lângă ei și s-a grăbit să iasă și să se îndepărteze prin tunel, văzând atunci peștera pentru prima oară.

Era un labirint imens, o rețea de tunele lungi, interconectate, întunecoase și străbătute de curenți de aer puternici. Peste tot erau camere de luat vederi. A trecut pe lângă ferestrele de sticlă groasă ale unor încăperi care păreau laboratoare științifice, curate și luminate strălucitor. Mogadorienii din interior purtau costume albe, de plastic, și ochelari, dar ea alerga atât de repede încât nu și-a dat seama ce făceau. O încăpere întinsă găzduia în jur de o mie de ecrane de computer și în fața fiecăruia stătea un mogadorian, iar ea a presupus că erau în căutarea unor indicii ale prezenței noastre. *Exact ca Henri*, mă gândesc eu. Pe ambele părți ale unui tunel se înșiruiau uși grele, de oțel, în spatele cărora a fost sigură că se aflau alți prizonieri, însă ea se grăbea, știind că Moștenirea ei nu era nicidecum bine consolidată și temându-se că nu putea rămâne invizibilă prea mult timp. Sirena continua să urle. Și pe urmă a ajuns în inima muntelui, într-o sală imensă, cavernoasă, lată de vreo opt sute de metri și atât de întunecoasă încât abia îi deslușea peretele opus.

Aerul era înăbușitor și ea începuse deja să transpire. Pereții și plafonul erau căptușiți cu grinzi cu zăbrele groase, de lemn, ca să împiedice surparea peșterii, și aceași pereți întunecați erau presărați cu borduri înguste, dăltuite în stâncă,

care făceau legătura cu tunelurile. Deasupra ei, fuseseră cio-plite, direct în munte, mai multe arce lungi, creând poduri între laturile opuse ale aceluia imens spațiu despărțitor.

Șase s-a lipit de un colț de stâncă, uitându-se în toate părțile în căutarea unei căi de ieșire. Numărul tunelelor părea infinit. A rămas locului, copleșită, măturând cu privirea bezna cavernoasă și nedeslușind nimic promițător, însă apoi a zărit ceva – departe, de cealaltă parte a hăului, lumină naturală, cât un vârf de ac, în capătul unui tunel mai larg. Chiar înainte de a se urca pe grinda cu zăbrele către podul de piatră ce ducea într-acolo, a zărit altceva care i-a atras atenția: mogadorianul care o ucisese pe Katarina. Nu-l putea lăsa să scape. L-a urmărit.

El a intrat în încăperea în care săvârșise omorul.

— M-am dus drept la biroul lui și am ales cea mai ascuțită lamă pe care-am văzut-o, apoi l-am înșfăcat din spate și i-am tăiat beregata, în timp ce-i priveam sângele țâșnind și împărăștiindu-se pe podea, urmat de explozia trupului, care i s-a transformat în cenușă, m-am pomenit dorindu-mi să fi fost posibil să-lucid mult mai lent. Sau să-lucid încă o dată.

— Ce-ai făcut după ce-ai reușit în sfârșit să ieși? o întreb.

— M-am urcat pe muntele de vizavi și, după ce-am ajuns sus, mi-am coborât privirea și m-am holbat la peșteră o oră întreagă, încercând să-mi întipăresc în minte cât mai multe detalii cu puțință. Odată ce m-am simțit mulțumită, am memorat tot ce se afla pe cei opt kilometri străbătuți în fugă până ce am ajuns la cea mai apropiată șosea, unde am sărit în partea din spate a unei camionete care mergea cu viteză scăzută. După câțiva kilometri, când s-a oprit să ia benzină, i-am furat harta, un blocnotes și două pixuri din cabină. A, și o pungă de chipsuri de cartofi.

— Drăguuuț. Ce fel de chipsuri? întrebă Sam.

— Ei, tipule, spun eu.

— Ce e?

— Erau chipsuri barbeque, Sam. Am marcat locul peșterii pe harta pe care v-am arătat-o la hotel, iar în blocnotes am desenat o schiță cu tot ce-mi aminteam, în genul unei scheme care să conducă pe oricine ar vedea-o drept la intrarea peșterii. Am intrat într-un soi de panică și am ascuns-o nu departe de oraș, dar am păstrat harta, apoi am furat o mașină

și m-am dus glonț în Arkansas; dar Cufărul meu fusese bineînțeleș luat de mult din ascunzătoare.

— Îmi pare atât de rău, Șase.

— Și mie, spune ea. Dar oricum nu-l pot deschide fără mine. Poate-o să mi-l iau înapoi într-o bună zi.

— Măcar îl avem pe-al meu.

— Ar trebui să-l deschizi în curând, mi se adresează ea, și știu că are dreptate.

Ar fi trebuit să-l deschid deja. Indiferent ce s-ar afla înăuntru, indiferent ce secrete ar ascunde, Henri a vrut să le aflu. *Secretele. Cufărul.* Atât a apucat să spună înainte de a-și da ultima suflare. Mă simt ca un prost fiindcă am amânat atât timp; dar, indiferent ce s-ar afla în Cufăr, am senzația c-o să ne trimită pe toți patru într-o călătorie lungă, dificilă.

— O să-l deschid, spun. Dar mai întâi să coborâm din trenul ăsta și să găsim un loc sigur.

9

Dimineată, când bate clopotul, sunt prima care se ridică din pat. Ca de obicei. Nu neapărat fiindcă sunt matinală din fire, ci fiindcă prefer să intru în baie și să ies de-acolo înaintea oricui altcuiva.

Mă grăbesc să-mi fac patul, lucru la care am ajuns, cu timpul, să mă pricep foarte bine. Cheia e să îndesi cearșaful, pătura și cuvertura matlasată adânc sub saltea, la picioarele patului. Pe urmă nu trebuie decât să tragi restul către căpătâi, îndesând sub saltea și marginile laterale și să adaugi perne ca să-i dai o înfățișare finală, să lase impresia că o monedă de douăzeci și cinci de cenți ar putea ricoșa.

Când termin, în partea opusă a încăperii, lângă patul cel mai apropiat de ușă, Ella, noua sosită de duminică, e singura aflată deja în picioare. Ca și în cele două dimineți precedente, se străduiește să imite modul în care întind eu așternuturile, deși pare să se lupte cu ele. Problema e că încearcă să pornească de la căpătâiul patului, în loc să plece de la picioare. Sora Katherine a fost îngăduitoare cu Ella, dar azi se termină schimbul ei și, începând de seară, e rândul sorei Dora, pentru o săptămână. Știu că ea n-o să-i permită Ellei să facă lucrurile de mântuială indiferent cât de nouă e și prin ce-a trecut.

— Vrei o mână de ajutor? o întreb, traversând încăperea.

Mă privește cu ochi triști, îmi dau seama că puțin îi pasă de pat. Îmi imaginez că în momentul ăsta nu se sinchisește de prea multe și n-o pot condamna, dată fiind moartea părinților ei. Mi-ar plăcea să-i spun să nu-și facă griji, fiindcă, spre deosebire de acelea dintre noi care sunt „viețași”, ea o să plece din locul ăsta într-o lună sau cel mult în două. Dar cum ar putea s-o consoleze așa ceva acum?

Mă aplec la picioarele patului și trag cearșaful și pătura destul de mult ca să le pot îndesa sub saltea pe amândouă, apoi întind deasupra cuvertura ei matlasată.

— Vrei s-apuci de partea aia? întreb, arătând cu capul către latura stângă a patului, în timp ce eu mă duc în dreapta.

Împreună, îl facem să arate la fel de neted și de îngrijit ca al meu.

— Perfect.

— Mulțumesc, zice ea, cu voce slabă, timidă.

Mă uit în jos, în ochii ei mari, căprui, și nu pot să n-o plac, simt un soi de nevoie de a-i purta de grijă.

— Îmi pare rău pentru părinții tăi, spun.

Ella își ferește privirea. Mă gândesc că am depășit măsura, dar ea îmi adresează un zâmbet ușor.

— Mulțumesc. Le simt atât de mult lipsa.

— Sunt sigură că și ei simt lipsa ta. Leșim din cameră împreună și observ că merge pe vârfuri, ca și cum s-ar feri să facă vreun zgomot.

La chiuveta din baie, Ella își ține strâns periuța de dinți din apropierea părții de sus, aproape atingându-i perii cu degetele ei mici și făcând-o să pară mult mai mare decât în realitate, îi zâmbesc când o surprind uitându-se la mine prin oglindă. Ea îmi întoarce zâmbetul, dezvăluind două șiruri de dinți mărunți. Pasta de dinți i se scurge din gură și i se prelinge pe braț, picurând de pe cot. O privesc, gândindu-mă că modelul în formă de S căruia îi dă naștere îmi e familiar.

O zi toridă de vară, în iunie. Nori alunecând în voia vântului pe cerul albastru. Apa rece clipește în soare, în aerul proaspăt se simte un vag miros de pin. Îl inspir și las stresul din Santa Teresa să se dizolve, pierzându-se în neființă.

Deși cred că a doua dintre Moștenirile mele a apărut la scurt timp după prima, am descoperit-o abia după aproape un an. Și asta s-a întâmplat numai și numai ca urmare a unui accident, așa că mă întreb dacă nu cumva mai am și altele, care așteaptă să se dezvăluie.

În fiecare an, când luăm vacanța de vară, se organizează o excursie de patru zile într-o tabără de pe un munte din apropiere, pentru a le răsplăti pe acelea dintre noi care au fost „de treabă”, în accepția călugărițelor. Excursia asta mi-a plăcut întotdeauna, din același motiv din care îmi place peștera, as-

cunșă în direcția opusă. E o evadare – o ocazie rară de a petrece patru zile înotând în lacul imens cuibărit între munți, sau o șansă de a face drumeții, de a dormi sub cerul liber, de a simți mireasma aerului curat, departe de coridoarele cu iz de mucegai ale mănăstirii. E, în esență, o șansă de a ne purta ca la vârsta noastră. Le-am surprins chiar și pe unele dintre călugărițe râzând și zâmbind, când aveau impresia că nu le vedea nimeni.

Pe lac e un doc plutitor. Eu sunt o înotătoare groaznică, așa că în multe veri am stat pur și simplu și m-am uitat de pe mal la celelalte fete, care râdeau, se jucau și plonjau în apă de pe doc. Am avut nevoie de două veri în care-am exersat de una singură, în apă puțin adâncă, dar, în vara celui de al treisprezecelea an al vieții mele, am deprins în sfârșit un soi de lipăit imperfect și lent, de cățel, care mă ținea cu capul deasupra apei. M-a adus până pe doc, ceea ce era suficient pentru mine.

Pe doc, jocul constă în a încerca să le împingi pe celelalte în apă. Se încheie alianțe, până când rămâne un singur grup, după care fiecare fată e pe cont propriu. Credeam că, fiind cea mai masivă și cea mai puternică din Santa Teresa, La Gorda ar fi trebuit să învingă fără niciun efort, dar victoria îi aparține extrem de rar; e adesea păcălită de fete mai mărunte și mai șmechere, cum e Bonita, al cărei număr de victorii cred că n-a fost egalat de nimeni altcineva.

Eu nu voiam să joc *La Reina del Muelle*, Regina Docului. Eram mulțumită să stau pe margine și să-mi las picioarele să atârne în apă, dar m-am trezit că Bonita mă împinge totuși cu putere din spate, trimițându-mă în lac cu capul înainte.

— Intră în joc sau întoarce-te la mal, îmi spune, aruncându-și cu o zvâcnire părul peste umăr.

Mă urc înapoi și mă îndrept glonț spre ea. O împing cât de tare pot și cade pe spate, prăbușindu-se în lac.

N-o aud pe La Gorda venind pe urmele mele și două brațe puternice mă îmbrâncesc pe neașteptate. Picioarele îmi alunecă pe lemnul umed și tâmpla și umărul mi se izbesc de marginea docului, încețoșându-mi vederea și aducându-mi stele în fața ochilor, îmi pierd cunoștința pentru o secundă și, când deschid ochii, sunt sub apă. Nu văd nimic, decât beznă, și mă împing instinctiv în sus cu o lovitură a picioarelor, dând din mâini ca s-ajung la suprafață. Dar creștetul mi se

lovește de fundul docului și îmi dau seama că între apă și scândurile lui nu sunt decât câțiva centimetri. Încerc să-mi dau capul pe spate, ca să-mi țin nasul și gura la suprafață, dar apa clipește și-mi pătrunde imediat în nări. Intru în panică și-mi simt plămânii deja arzând. Mă reped către stânga, dar n-am unde să mă duc; sunt prinsă între butoaiele de plastic care susțin docul. Apa îmi umple plămânii în timp ce absurditatea morții prin înec mi se conturează în minte. Mă gândesc la ceilalți, mă gândesc că urmează să le fie însemnate gleznelor. Oare vor crede că a fost ucis Numărul Trei sau vor ști cumva că sunt eu? Oare cicatricea va fi arsă altfel decât dacă aș fi murit în mâinile mogadorienilor în loc să omoare propria prostie? Ochii mi se închid încet și încep să mă scufund. Tocmai când simt ultimul șuvoi de bule de aer ieșindu-mi printre buze, ochii mi se redeschid brusc și mă cuprinde un soi de calm bizar. Plămânii nu-mi mai ard.

Respir.

Apa îmi gâdilă plămânii, dar îmi satisface în același timp nevoia disperată de aer, și știu că am aflat care e a doua mea Moștenire: abilitatea de a respira sub apă. Am descoperit-o numai fiindcă am fost împinsă în pragul morții.

Încă nu vreau să fiu găsită de fetele care se scufundă în căutarea mea, așa că mă las să cad în adânc, cu lumea pălind încet, din ce în ce mai pierdută în beznă, până când picioarele mi se afundă în sfârșit în mâlul rece. Odată ce mi se obișnuiesc ochii, pot să văd prin apa maronie, întunecoasă. Trec zece minute. Apoi douăzeci. Fetele pleacă în sfârșit, înotă îndepărtându-se de doc. Presupun că a bătut clopotul care anunță prânzul. Aștept până când sunt sigură că n-a mai rămas absolut niciuna, apoi o pornesc către mal mergând încet pe fundul lacului, cu picioarele înfigându-mi-se în mâl pe când înaintez pas cu pas. După o vreme, apa rece ca gheața începe să se încălzească și să se lumineze, iar mâlul se transformă treptat în pietre și apoi în nisip și capul îmi iese în sfârșit la suprafață. Le aud pe fete, printre care se află și La Gorda și Bonita, strigând și improscând apa când se îndreaptă spre mine. Pe mal îmi fac un inventar și văd că rana adâncă de pe umăr îmi sângerează, lăsându-mi pe braț o urmă roșie, de forma unui S subțire.

Călugărițele mă pun să stau toată după-amiaza sub un copac, la o masă de picnic, dar nu-mi pasă. Am o altă Moștenire.

În baie, Ella mă surprinde privind în oglindă cum i se prelinge pasta de dinți pe braț. Pare stânjenită și, când încearcă să-și perie dinții exact ca mine, din gură îi curge și mai multă pastă transformată în clăbuc.

— Parc-ai fi o fabrică de baloane de săpun, spun, cu un zâmbet, apoi înșfac un prosop și o șterg.

Părăsim baia când apar celelalte fete, ne îmbrăcăm repede în dormitor și ieșim când intră ele, menținându-ne în fruntea grupului, așa cum prefer să fac. Ne luăm în grabă mâncarea de prânz de la bufetul cu autoservire și ieșim în aerul rece al dimineții. Îmi mănânc mărul în drum spre școală. Ella face același lucru. Azi ajung cu vreo zece minute mai devreme, ceea ce-mi oferă un strop de timp în care să intru pe internet, să văd dac-au apărut noutăți în privința lui John Smith. Ideea mă face să surâd.

— De ce zâmbești? întrebă Ella. Ți place la școală?

Îmi întorc privirea spre ea. În mâna ei mică, mărul pe jumătate mâncat pare mare.

— E o dimineață minunată, cred că ăsta e motivul, răspund eu. Și azi sunt într-o companie plăcută.

Trecem prin oraș la ora când își instalează vânzătorii ambulanzii tarabele. Zăpada încă nu s-a topit și e îngrămădită în mormane, de o parte și de alta a Calle Principal, dar strada în sine e curată. Drept înainte, pe dreapta, se deschide ușa din față a casei lui Hector Ricardo, care își face apariția în urma mamei lui, împingându-i scaunul cu roțile. Femeia are Parkinson de foarte multă vreme. E în scaunul cu roțile de cel puțin cinci ani și de trei nu mai poate vorbi. Hector o așază sub razele argintii ale soarelui și blocă roțile. Soarele pare să-i aducă femeii o oarecare alinare, dar el se îndepărtează tiptil și stă în umbră, lăsându-și capul în piept.

— Bună dimineața, Hector, strig eu. Își saltă fruntea și mă privește cu un ochi întredeschis, își flutură o mână tremurătoare.

— Marina, de la mare, orăcăie apoi. Singurele limite ale zilei de mâine sunt dubiile din ziua de azi.

Mă opresc și-i zâmbesc. Se oprește și Ella.

— Asta e una dintre cugetările tale cele mai valoroase.
— Să nu te-ndoiești de Hector, i-au mai rămas câteva pepite, zice el.

— Ești OK?

— Putere, încredere, umilință, iubire. Cele patru principii ale vieții fericite, în viziunea lui Hector Ricardo, vine răspunsul lui, care e lipsit de orice sens, indiferent cum ai interpreta întrebarea mea, dar mă face să mă simt bine.

Își îndreaptă privirea spre Ella.

— Și cine e acest îngerăș?

Fetița mă prinde de mână și se ascunde după mine.

— Se numește Ella, spun, uitându-mă în jos, către ea. El e Hector. E prietenul meu.

— Hector se numără printre băieții buni, zice el, însă Ella rămâne în spatele meu.

El ne face cu mâna când ne continuăm drumul spre școală.

— Știi unde trebuie să te duci? întreb.

— Am oră cu senora Lopez, zâmbește ea.

— Ah, ești o fată norocoasă. Și eu merg la ora ei. Face parte dintre oamenii buni din oraș, ca și Hector.

Sunt devastată; toate cele trei computere ale școlii sunt ocupate, trei fete din oraș, eleve în clasele mici, se străduiesc cu disperare să termine o temă pentru științele naturii, cu degetele zburând pe taste. Străbat ziua evitând pe toată lumea, cu un singur gând în minte. John Smith, fugar în America, reușind cumva să nu fie ajuns de brațul legii, și eu, blocată aici, în Santa Teresa, o localitate veche, mucegăită, unde nu se întâmplă niciodată nimic. M-am gândit întotdeauna c-o să plec când împlinesc optsprezece ani. Dar acum, când John Smith e undeva, afară, urmărit, știu că trebuie să plec cât mai curând cu putință, să-i fiu alături. Mă întreb doar cum să-l găesc.

Ultima oră e istoria Spaniei. Profesoara vorbește monoton despre generalul Francisco Franco și despre Războiul Civil din Spania, din anii '30. O ignor și scriu în schimb în caiet despre John, scriu tot ce știu, bazându-mă pe ultimul articol citit.

John Smith

A locuit 4 luni în Paradise, Ohio

Tras pe dreapta de un polițist din Tennessee, când se îndrepta spre vest, într-o camionetă. La miezul nopții, însoțit de alte două persoane cam de aceeași vârstă.

Unde se duceau ?

Se presupune că unul dintre însoțitorii săi e Sam Goode, tot din Paradise, despre care se credea inițial că e ostatic, dar care e acum considerat complice.

Cine e a treia persoană ? O fată cu părul negru. Fata din visul meu avea părul negru.

Unde e Henri ?

Cum au scăpat de două elicoptere și de treizeci și cinci de polițiști? Cum s-au prăbușit cele două elicoptere?

Cum pot lua legătura cu el sau cu ceilalți?

Postez ceva pe internet?

E prea periculos. Există vreo modalitate de a o face evitându-i pe moși? Dacă da, vreunul dintre ceilalți o să vadă vreodată ce postez eu ?

John e fugar. Se uită vreodată pe internet?

Oare Adelina știe ceva ce nu știu eu?

Pot discuta cu ea fără să mă trădez ?

Rămân cu stiloul suspendat deasupra paginii. Internetul și Adelina, astea sunt singurele mele două idei, și niciuna dintre ele nu pare promițătoare. Orice altceva mi se pare la fel de inutil ca un drum până în vârful muntelui, ca să trimit semnale cu fum. Dar nu mă pot descotorosi de senzația că îmi scapă ceva – un element crucial atât de evident încât ar trebui să-mi sară-n ochi.

Profesoara își continuă prelegerea monotona, închid ochii și iau totul în considerare. Nouă gărzi. Nouă cêpani. O navă spațială care ne-a adus pe Pământ, aceeași care ne va duce în final înapoi, ascunsă undeva, aici, pe planeta asta. Nu-mi aduc aminte decât că am aterizat într-un loc îndepărtat, în mijlocul unei furtuni. S-a făcut o vrajă pentru protecția noastră împotriva mogadorienilor, o vrajă care a început să aibă efect abia după ce ne-am împrăștiat și care nu acționează decât atât timp cât rămânem departe unii de alții. Dar de ce? O vrajă care ne ține despărțiți pare să contrazică bunul-simț dacă trebuie să ne ajute să luptăm și să-i înfrângem pe mogadorieni. Ce scop are? În timp ce-mi pun aceste întrebări,

gândurile mi se împiedică de altceva, închid ochii și mă las purtată de logică.

Ni s-a menit să ne ascundem, dar pentru cât timp? Până când ni se manifestă Moștenirile și avem cu ce lupta, cu ce învinge. Care e acel unic lucru pe care-l putem face când apare în sfârșit prima Moștenire?

Răspunsul pare prea evident ca să fie corect. Dar e singurul pe care-l pot da și, cu stiloul încă în mână, îl scriu.

Cufărul.

10

Nu mai pot dormi fără să am coșmaruri, în fiecare noapte sunt izbit de imaginea chipului lui Sarah, care-mi apare pentru o singură clipă înainte de a fi înghițit de întuneric, urmat de strigătul ei de ajutor. Nu contează cu câtă furie o caut, oricum e de negăsit. Continuă să țipe, o voce îngrozită, tristă și singură, dar n-o găsesc niciodată.

Și apoi e Henri, cu trupul contorsionat și fumegând în vreme ce se uită la mine, știind că timpul pe care ne-a fost dat să-l petrecem împreună s-a încheiat în cele din urmă. În ochii lui nu văd niciodată nici spaimă, nici regret, nici tristețe, ci mai degrabă mândrie, ușurare și dragoste. Pare să-mi spună să merg înainte, să lupt, să înving. Și pe urmă, chiar înainte de sfârșit, face ochii mari, într-o pledoarie pentru mai mult timp. „Venirea noastră aici, în Paradise, n-a fost întâmplătoare”, îmi spune iarăși, iar eu încă n-am idee despre ce vorbește. Și apoi: „N-aș fi vrut să pierd nicio secundă din tot ce-a fost, puștiule. Nici pentru tot Lorienul. Nici pentru această întregă lume blestemată.” Țsta e blestemul meu, să fiu silit să-l văd pe Henri murind ori de câte ori îl visez. Iarăși și iarăși.

Văd Lorienul, zilele dinaintea războiului, junglele și oceanele pe care le-am visat de sute de ori. Mă văd pe mine însumi, copil, alergând cu frenezie prin iarba înaltă în vreme ce toți cei din jurul meu zâmbesc și râd, neștiind nimic despre ororile ce vor urma. Pe urmă văd războiul, distrugerile, omorurile și sângele. Uneori, în nopți ca asta, am viziuni clare despre care cred că-mi dezvăluie viitorul.

Nu trece prea mult timp de când închid ochii până când sunt transportat cu repeziciune. Și, chiar în clipa când începe, mă simt pătrunzând într-un loc pe care știu că nu l-am mai văzut niciodată, dar care mi-e totuși familiar.

Aleg pe o potecă plină de gunoaie și de dărâmături. Sticlă spartă. Plastic ars. Oțel răsucit, ruginit. Ceața usturătoare îmi umple nările și-mi face ochii să lăcrimeze. Ruinele se înalță spre cerul cenușiu. Prin dreapta mea se furișează apa întunecată, stătută, a unui râu. Din față se aud zgomote. Țipetele și zăngănitul metalic sunt tot mai puternice în aerul dens. Dau peste gloata furioasă din jurul unei piste de pe care se pregătește să decoleze o navă spațială. Trec dincolo de o poartă din sârmă ghimpată și intru pe un aerodrom ferit de mulțime printr-un gard.

Pista e delimitată de pârâiașe de culoarea magmei. Soldații mogadorieni țin mulțimea la distanță în timp ce mai multe furnicare de cercetași pregătesc nava, o sferă din onix care plutește în aer.

Mulțimea urlă, repezindu-se în gard, iar soldații o resping. E alcătuită din indivizi mai scunzi ca soldații, dar având aceeași tentă cenușie a pielii. De undeva, de dincolo de navă, se aude un huruit gros, din ce în ce mai intens. Gloata amuțește, se retrage panicată, în timp ce toți cei de pe pistă se așază, disciplinați, pe mai multe rânduri.

Pe urmă, din cerul cețos cade ceva. Un vortex întunecat absoarbe norii din jur, lăsând în urmă ceva negru, dens. Îmi acopăr urechile înainte ca obiectul să se izbească de solul în care stârnește vibrații atât de puternice încât sunt cât pe ce să mă trântescă din picioare. Totul se cufundă în tăcere în timp ce se împrăștie praful, lăsând la vedere o navă perfect sferică, de un alb lăptos, ca o perlă. O ușă rotundă se deschide culisând și iese o creatură monstruoasă. Aceeași creatură care a ncerat să mă decapiteze în fortăreața de stâncă.

De-a lungul gardului se răspândește un murmur și toată lumea se grăbește să se îndepărteze de monstru. E enorm, cu mult mai mare decât îmi aduc aminte, cu trăsături viguroase, parcă dăltuite, cu părul tuns scurt. Are brațele pline de tatuaje, gleznele poartă stigmatul unor cicatrice, dar cea mai mare dintre ele e pe gâtul lui, grotescă, vineție. Un soldat recuperează de pe navă un baston auriu, cu capul arcuit ca un ciocan și cu un ochi negru pictat în lateral. Când ajunge în mâna creaturii, ochiul prinde viață, rotindu-se spre dreapta și spre stânga și devenind conștient de tot ce-l înconjoară, până când mă descoperă pe mine.

Mogadorianul inspectează mulțimea, simțindu-mă în apropiere. Ochii i se îngustează. Face un pas uriaș către mine, înălțând bastonul auriu. Ochiul acestuia pulsează.

În aceeași clipă, un privitor urlă la mogadorian, zgâlțâind furios gardul. Uriașul se întoarce spre protestatar, aruncându-și bastonul către el. Ochiul capătă o strălucire roșie și bărbatul e sfâșiat instantaneu, transformându-se în zdrențe când e tras prin gardul de sârmă ghimpată. Și se dezlănțuie iadul, mulțimea se încaieră când toată lumea se străduiește să fugă.

Mogadorianul își reîndreaptă atenția asupra mea, întinzând bastonul spre capul meu. Sunt izbit de o senzație de cădere. Stomacul îmi intră în imponderabilitate, până când sunt gata să vomit. Ceea ce văd în jurul gâtului lui e atât de tulburător, atât de obsesiv, încât mă trezesc cu o zguduire, ca lovit de un fulger albastru.

Zorii pătrund prin ferestre, scaldând mica încăpere în lumina puternică a dimineții. Lucrurile încep să-și recapete forma. Sunt acoperit de sudoare și cu răsuflarea tăiată. Și totuși mă aflu aici, cu durerea și tulburarea din suflet spunându-mi că sunt încă viu, că nu mă mai aflu în locul ăla groaznic, unde un om poate fi sfâșiat trecându-l prin ochiurile minuscule ale unui gard de sârmă ghimpată.

Am găsit o casă abandonată, la marginea unei rezervații, la câțiva kilometri de lacul George. E genul de casă care i-ar fi plăcut lui Henri; izolată, mică, liniștită, oferind siguranță fără a avea vreo personalitate. E cu un singur nivel, cu exteriorul văruiat în verde, în timp ce interiorul are diverse nuanțe de bej, cu mochetă maronie. Nici n-am fi putut fi mai norocoși, fiindcă alimentarea cu apă n-a fost oprită. După praful gros din aer, nu putem presupune decât că a trecut destul de mult timp de când n-a mai locuit nimeni aici.

Mă rostogolesc pe-o parte și mă uit la telefonul de lângă capul meu. După ce am văzut ce-am văzut, numai și numai Sarah m-ar putea face să uit totul, Sarah, de lângă care am plecat deja de două săptămâni, îmi amintesc cum a fost în camera mea, imediat după întoarcerea ei din Colorado – cum ne-am ținut în brațe. Dacă mi s-ar îngădui să păstrez numai un singur moment petrecut alături de ea, atunci l-aș alege pe acela. Închid ochii și îmi imaginez ce face în clipa asta, cu ce e îm-

brăcată, cu cine stă de vorbă. La știri s-a anunțat că fiecare dintre cele șase districte școlare din jurul orașului Paradise a preluat o parte dintre elevi, până la construcția unui nou liceu. Mă întreb la ce școală merge Sarah și dacă mai face fotografii.

Îmi întind mâna după celular, cel cu cartelă plătită în avans, înregistrat pe numele Julius Seazar. Henri avea un simț al umorului care mă surprindea adesea, îl deschid pentru prima oară, după mai multe zile. Tot ce am de făcut ca să aud vocea ei e să-i formez numărul. E atât de simplu. Apăs rând pe rând tastele cifrelor familiare, până când ajung la ultima. Strâng din pleoape, respir adânc, apoi închid telefonul și îi trântesc clapeta. Știu că nu pot apăsa a zecea cifră. Teama pentru siguranța lui Sarah, pentru viața ei – și pentru ale noastre – mă oprește.

Dincolo, în camera noastră de zi, Sam urmărește CNN-ul pe internet, cu unul dintre laptopurile lui Henri pe coapse. Din fericire, cardul wireless pentru internet luat de Henri sub indiferent ce pseudonim și-o fi ales atunci mai e încă valabil. Sam scrie cu furie pe un blocnotes. Au trecut trei zile de la încurcătura din Tennessee și noi am ajuns în Florida abia azi noapte, după ce am călătorit cu trei semitrailere diferite – dintre care unul ne-a transportat trei sute de kilometri într-o direcție greșită – înainte de a sări în trenul care ne-a adus aici. Dacă nu ne-am fi folosit moștenirile – viteza noastră, invizibilitatea lui Șase – n-am fi reușit niciodată. Avem de gând să stăm o vreme ascunși și să lăsăm să se spulbere ecourile știrilor. O să ne regroupăm, o să-ncepem să ne antrenăm și o să evităm cu orice preț ghinioanele de genul celui cu elicopterele. Prima prioritate e să ne găsim o nouă mașină. A doua e să stabilim ce avem de făcut în continuare. Niciunul dintre noi nu știe cu certitudine. Simt din nou, enorm de mult, lipsa lui Henri.

— Unde e Șase? întreb când intru în camera de zi împleticindu-mă.

— Afară, în curtea din spate, face curse de înot sau cam așa ceva, răspunde Sam.

Una dintre chestiile mișto în privința casei e piscina din spate, pe care Șase a umplut-o imediat, aducând deasupra noastră o furtună puternică.

— Credeam că vrei s-o vezi în costum de baie, îl îmboldesc eu.

Se înroșește.

— Taci, tipule. Vreau să văd ce se mai anunță la știri. Să fiu productiv, înțelegi.

— Ai găsit ceva?

— În afară de faptul că sunt considerat complice și că recompensa pusă pe capul meu a crescut la o jumătate de milion de dolari? Întreabă Sam.

— Ei, haide, doar știi că ești încântat de asta.

— Da, e destul de mișto, acceptă el, rânjind. Oricum, nu, nimic nou. Nu-mi dau seama cum reușea Henri să fie la curent cu toate, în fiecare zi apar literalmente mii de reportaje.

— Henri nu dormea niciodată.

— *Tu* nu vrei să vezi cum arată Șase în costum de baie? zice Sam, întorcându-și din nou privirea spre ecran.

Sunt surprins de lipsa sarcasmului din vocea lui. Și știu ce simte pentru Șase.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Văd cum te uiți la ea, răspunde Sam

Dă un clic pe link-ul către prăbușirea unui avion în Kenya. Un singur supraviețuitor.

— Și cum mă uit, Sam?

— Nu contează. Supraviețuitorul e o bătrână. Cu siguranță nu face parte dintre noi.

— Loricii se îndrăgostesc pe viață, omule. Și eu o iubesc pe Sarah. Știi asta.

Sam se uită pe deasupra laptopului.

— Da. Numai că, nu știu. Tu ești genul de tip după care umblă ea, nu un tocilar pasionat de matematică și obsedat de extraterestri și de spațiul cosmic. Pur și simplu nu văd cum s-ar putea îndrăgosti Șase de cineva ca mine.

— Ești un tip eficient, Sam. Nu uita asta.

Ies pe ușa glisantă de sticlă din spate, care dă spre piscină. Dincolo de bazin se întinde o curte năpădită de buruieni, înconjurată de un zid de cărămidă care oferă intimitate, ferindu-ne de privirile oricui ar hoinări prin apropiere. Cel mai apropiat vecin e la patru sute de metri distanță. Cel mai apropiat oraș e la zece minute de mers cu mașina.

Șase străbate apa ca o săgeată, atingându-i suprafața în treacăt, ca un soi de insectă acvatică, iar alături de ea, mișcându-se de două ori mai repede, e un mamifer în formă de ornitorinc, cu blană albă cu firul lung și cu barbă – n-am idee ce animal a copiat Bernie Kosar. Șase mă simte și se oprește la margine, ieșind pe jumătate din apă și sprijinindu-și brațele pe pământ. Bernie Kosar sare afară și-și reia înfățișarea de copoi, scuturându-se ca să se usuce și umplându-mă de apă. Mă răcorește, și nu pot să nu mă gândesc ce plăcut e să mă aflu din nou în sud.

— Ai face bine să nu-mi omori câinele în bazinul ăla, spun.

Mă surprind holbându-mă la umerii ei perfecți, la gâtul zvelt. Poate Sam are dreptate. Poate mă uit la Șase exact așa cum se uită el. Îmi doresc mai mult ca niciodată să alerg înapoi, în casă, să-mi deschid telefonul și să aud vocea lui Sarah.

— Mai degrabă el mă omoară. Mititelul ăsta înoată de parcă s-ar fi vindecat cu desăvârșire. Apropo, capul tău ce mai face?

— Încă mă mai doare, spun, trecându-mi mâna peste locul lovit. Dar pot să fac față. Sunt gata să-ncepem antrenamentele azi, dacă de asta-ntrebi.

— Bine, zice ea. Devin nervoasă. A trecut mult timp de când nu m-am mai antrenat împreună cu cineva.

— Ești sigură că vrei să te-antrenezi împreună cu mine? Știi că probabil o să sfârșești prin a fi rănită, nu?

Ea râde și scuipe spre mine o gură plină de apă.

— Oh, a și început, spun, vizualizând suprafața bazinului și trimițând spre ea o pală de aer.

Apa dă năvală spre fața lui Șase. Se scufundă ca să nu fie împrăscată și, când re apare, e pe creasta unui val imens, care o aduce spre mine, aproape golind piscina. Se dă deoparte înainte de a avea timp să reacționez, dar valul își continuă drumul, mă trânteste și mă trimite către spatele casei. O aud pe Șase râzând. Apa se retrage în bazin, iar eu mă ridic își încerc s-o arunc pe ea în apă, pe spate. Îmi parează atacul telekinezic, sunt întors cu capul în jos cât ai clipi, și așa navighez prin aer, biciuindu-l neputincios cu brațele.

— Ce naiba faceți aici? întrebă Sam.

Stă în cadrul ușii glisante de sticlă.

— Ăă... Șase m-a desconsiderat, așa că am decis s-o pun la locul ei. Nu se observă?

Rămân cu capul în jos, plutind la un metru și un sfert deasupra centrului piscinei. Simt strânsoarea lui Șase în jurul gleznei drepte, și e literalmente aceeași senzație pe care-aș avea-o dacă m-ar ține cu o mână.

— Oh, ba da, pe de-a-ntregul. Pune-o unde vrei, răspunde Sam.

— Știi, eram pe punctul să-mi fac mișcarea. Așteptam momentul potrivit.

— Ce zici, Sam? Întreabă Șase. Ar trebui să-l las să valorifice clipa?

Pe fața lui Sam trece un zâmbet.

— Lasă-l.

— Hei! apuc să strig înainte ca Șase să-mi dea drumul, și cad în apă, cu capul înainte.

Când ies la suprafață, ea și Sam râd isteric.

— N-a fost decât prima rundă, spun, cațărându-mă pe margine, îmi scot cămașa și-o arunc pe beton. M-ai prins cu garda jos. Așteaptă și-o să vezi.

— Cum rămâne cu „dur și neînduplecat”? Întreabă Sam, Parcă asta spuneai despre tine când te-ai tuns, nu?

— Strategie, răspund eu. Îi creez lui Șase o falsă senzație de siguranță și, când se instalează confortabil, îi trag covorul de sub picioare.

— Ha! Da, sigur, zice Sam, apoi adaugă: Doamne, aș fi vrut să am și eu Moșteniri!

Șase stă între noi purtând un costum de baie compact, dintr-o singură piesă, încă mai râde și apa i se scurge pe brațe și pe picioare când se apleacă ușor înainte și-și răsuțește pletele într-un inel. Cicatricea de pe piciorul ei e încă decolorată, dar nu mai e la fel de vineție ca săptămâna trecută, își strânge din nou părul în vârful capului. Eu și Sam suntem fermecați.

— Prin urmare, ne antrenăm în după-amiaza asta? Întreabă ea. Sau încă te mai temi că m-ai putea răni?

Îmi umflu obraji și eliberez aerul fără grabă.

— Poate-ar trebui s-o iau ușor cu tine. Adică, uite, cicatricea de pe piciorul tău arată încă destul de urât. Dar, da, începem antrenamentul.

— Sam, da-ul ăsta e și pentru tine?

— Vreți să iau și eu parte la antrenament? Serios?

— Bineînțeles. Acum ești de-al nostru, spune Șase.

El dă din cap, frecându-și palmele.

— Contați pe mine, spune, zâmbind larg, ca un copil în dimineața de Crăciun. Dar dacă mă vreți doar ca să exersați tragerea la țintă, plec acasă.

Începem la ora două, însă, după cât de mohorât arată cerul, anticipez că n-o să ne antrenăm prea mult. Sam țopăie pe vârfurile picioarelor, purtând un șort pentru gimnastică și un tricou prea larg. E numai genunchi și coate, dar, dacă se poate ține cont de suflet și de hotărâre, cred că are aproape dimensiunile mogadorianului pe care l-am văzut la bordul navei.

Pentru început, Șase ne arată ce-a învățat despre tehnicile de luptă, și e vorba de mult mai mult decât știu eu. Când lovește cu piciorul sau cu pumnul, ori când face un back flip ca să evite un atac, mișcările trupului ei sunt fluide și au precizia unei mașini. Ne învață cum să contraatacăm și care e valoarea îndemânării și coordonării și ne instruește spunându-ne să repetăm aceleași manevre până când le facem instinctiv. Sam absoarbe totul, chiar și atunci când Șase îl aruncă pe spate și el se dă peste cap, sau i se taie răsufierea.

Îmi face același lucru și mie și, cu toate că râd ca și cum aș lua totul în glumă, mă străduiesc din răspuțeri, iar ea scoate untul din mine. Nu pricep cum a reușit să deprindă atâtea de una singură. După ce iarba și țărâna îmi umplu gura pentru a doua oară, îmi dau seama cât de multe mă poate învăța.

Ploaia începe peste o jumătate de oră. E mai întâi o burniță ușoară, însă cerul se deschide în curând, trimițându-ne înăuntru, la adăpost. Sam umblă prin casă lovind dușmani fantomă cu picioarele și cu pumnii. Eu stau pe scaun, strângându-mi în mână pandantivul albastru și holbându-mă vreme îndelungată la fereastra din față, privind pur și simplu tot ce se petrece în vreme ce-mi amintesc că ultimele două furtuni pe care le-am văzut s-au dezlănțuit fiindcă le-a cerut-o Șase.

Când mă răsucesc, văd că ea doarme dusă în colțul camerei de zi, încovrigată în jurul lui Bernie Kosar, pe care-l ține în brațe ca pe o pernă. Așa doarme întotdeauna, pe o parte, făcându-se ghem, și înfățișarea ei își pierde contururile ascuțite.

Tălpile albe ale picioarelor îi sunt îndreptate exact către mine, și folosesc telekinezia ca să i-o gădil ușor pe cea dreaptă. Îi zvâcnește, ca și cum ar alunga o muscă sâcâitoare. O gădil din nou. Piciorul îi zvâcnește ceva mai tare. Aștept câteva secunde, apoi, cu toată delicatețea de care sunt capabil, o gădil pe întreaga lungime a tălpii, de la călcâi la degetul mare. Ea își retrage piciorul, apoi lovește cu el, întinzându-l, și forța telekinezică mă face să zbor în cel mai apropiat perete, unde las o gaură ce scoate la lumină firele de curent electric și stâlpii de susținere din interior. Sam dă buzna în cameră și ia poziția de luptă corectă dintr-un salt.

— Ce s-a-ntâmpat? Cine-i aici? strigă el.

Mă ridic în picioare frecându-mi cotul, care-a suportat șocul izbiturii.

— Nemernicule, zice Șase, săltându-se în capul oaselor.

Sam se uită de la mine la ea.

— Sunteți ridicoli, ni se adresează, retrăgându-se în bucătărie. Flirtul vostru m-a speriat până-n măduva oaselor.

— Și eu m-am speriat până-n măduva oaselor, spun, ignorând comentariul despre flirt.

Oare flirtez? Sarah ar fi de părere că flirtam?

Șase cască, înălțându-și brațele spre tavan.

— Încă mai plouă?

— Cu tot tacâmul, dar privește partea luminoasă a lucrurilor; vremea te-a salvat de alte vânățai. Ea clatină din cap.

— Clișeul ăsta, al tipului dur, e destul de obositor, Johnny. Și nu uita ce pot face eu cu vremea.

— Nici n-aș fi visat că e posibil, spun.

Încerc să schimb vorba. Mă detest fiindcă flirtez cu o altă fată.

— Hei, am tot vrut să te întreb: al cui e chipul din nori? De fiecare dată când stârnești o furtună văd fața aia dementă, de rău augur.

Ea se scarpină în talpa dreaptă.

— Nu sunt sigură, dar, de când pot influența vremea, apare întotdeauna același chip. Cred că e al unui Loric.

— Da, probabil. Și mă gândeam c-ar putea fi un fost prieten zurliu cu care n-ai terminat-o încă.

— Fiindcă am evident o slăbiciune pentru bărbații de nouăzeci de ani. Mă cunoști atât de bine, John.

Ridic din umeri. Râdem amândoi.

În seara asta pregătesc cina pe un grătar ruginit, dar utilizabil, lăsat în patioul din spatele casei. Sau presupun că măcar încerc s-o pregătesc. De vreme ce, în Paradise, am mers la orele de gospodărie împreună cu Sarah, sunt singurul care poate pregăti ceva asemănător, pe departe, cu o mâncare gătită. Azi: piept de pui, cartofi și o pizza pepperoni congelată.

Stăm pe covorul din camera de zi, alcătuiind un triunghi. Sub pătura pe care și-a drapat-o peste cap și peste trup, Șase poartă o bluză neagră, decoltată și fără mâneci, și pandantivul îi atârnă, pe de-a-ntregul vizibil. Privindu-l, îmi aduc aminte de viziunile mele. Tânjesc după o cină normală, în jurul unei mese, și după o noapte cu somn normal, netorturat de trecutul meu loric. Oare așa era pe Lorien înainte de plecarea noastră?

— Te gândești mult la părinții tăi? o întreb pe Șase. Adică, îți amintești cum era alături de ei, pe Lorien?

— Nu mă mai gândesc prea mult. Adevărul e că nici măcar nu mai pot spune cum arătau, însă-mi amintesc cum era când îi știam în preajma mea, dacă așa ceva are vreun sens. Cred că mă gândesc câte-un pic la senzația asta. Dar tu?

Iau o felie de pizza arsă. Mă hotărâsc să nu mai coc niciodată o pizza congelată pe un grătar.

— Îi văd foarte des în visele mele. Ceea ce e într-adevăr minunat, dar, în același timp, îmi umple sufletul de lacrimi, îmi reamintește că sunt morți.

Pătura alunecă de pe creștetul lui Șase și ajunge pe umeri.

— Dar tu, Sam? Simți lipsa părinților tăi în clipa asta?

El deschide gura, apoi o închide, îmi dau seama că se întreabă dacă să-i povestească sau nu lui Șase că tatăl lui a fost luat de extraterestri, că l-au răpit când s-a dus să cumpere lapte și pâine, în cele din urmă spune:

— Îmi lipsesc amândoi, și mama, și tata, dar sunt conștient că mi-e mai bine aici, cu voi. Luând în considerare ceea ce știu despre toată povestea asta, nu cred că aş putea sta acasă.

— Știi prea multe, spun eu.

Mă simt vinovat fiindcă trebuie să se sature cu mâncarea mea groaznică, stând pe podeaua unei case părăsite, în loc să se delecteze cu mâncarea mamei lui, la o masă dintr-o sufragerie.

— Sam, îmi pare rău că ai ajuns să fii amestecat în asta, împreună cu noi, zice Şase. Dar îmi place că ești aici.

El roșește.

— Nu-mi dau seama de ce, dar încep să simt că între mine și întreaga noastră situație există o legătură stranie. Pot să vă-ntreb ceva? Cât de departe de Pământ e Mogadore?

Îmi aduc aminte cum a suflat Henri asupra celor șapte globuri de sticlă, cum au prins viață, în scurt timp, ne-am uitat la o reproducere a sistemului nostru solar.

— E mult mai aproape decât Lorien, de ce?

Sam se ridică în picioare.

— De cât timp ar fi nevoie ca s-ajungem acolo?

— Probabil de câteva luni, îi răspunde Şase. Depinde de tipul navei și de ce fel de energie folosești.

Sam vorbește mergând în cerc:

— Cred că guvernul Statelor Unite trebuie să fi construit undeva o navă care poate acoperi distanța asta. Sunt sigur că e un prototip, că e ultrasecretă și că e dosită sub un munte ascuns sub alt munte, dar pur și simplu mă gândeam ce s-ar întâmpla dacă n-am reuși să găsim nava voastră și am fi nevoiți să ne luptăm cu ei – să mergem pe Mogadore. Trebuie să avem un Plan B, nu?

— Sigur. Dar care e Planul A? întreb, mușcându-mi limba.

Nu-mi pot imagina cum ar fi să ne luptăm cu întreaga planetă Mogadore, să ne-nfruntăm dușmanii pe terenul lor.

— Să luăm Cufărul meu, spune Şase. Își trage din nou pătura pe cap.

— Și pe urmă?

— Să ne antrenăm?

— Și pe urmă? întreb eu.

— Plecăm în căutarea celorlalți, așa cred.

— Asta-mi sugerează o grămadă de alergătură și aproape nimic altceva. Mă gândesc că Henri și Katarina ne-ar fi pus să facem, cumva, ceva mai productiv. Cum ar fi să învățăm în ce mod ne putem ucide anumiți dușmani. Știi ce e un piken?

— Unul dintre animalele alea imense care au distrus școala, spune Şase.

— Dar un kraul?

— Unul dintre animalele mai mici care ne-au atacat la liceu, răspunde ea. De ce?

— În visul pe care l-am avut în Carolina de Nord, când m-ați auzit tu și Sam vorbind în mogadoriană, au fost pomenite denumirile astea două, dar eu nu le mai auzisem niciodată. Eu și Henri numeam creaturile, simplu, „monștri”. Mă întrerup pentru o clipă. Am avut un alt vis, ceva mai devreme.

— Poate că n-ai vise, zice ea. Poate sunt viziuni.

Dau din cap.

— În momentul de față, mi-e greu să spun care e diferența. Adică visele îmi dau aceeași senzație ca viziunile mele despre Lorien, numai că în timpul acestora două nu eram pe Lorien. Henri mi-a explicat o dată că viziunile îmi apar fiindcă oricare dintre ele are o semnificație personală pentru mine. Și e adevărat – viziunile din trecut au fost întotdeauna despre lucruri care s-au întâmplat deja. Dar ceea ce mi-a apărut în visul din dimineața asta... nu știu. Vedeam totul ca și cum s-ar fi petrecut cu adevărat.

— Minunat, zice Sam Ești ca un televizor.

Șase își mototolește șervetul de hârtie și îl aruncă în aer, deasupra capului. Eu îl aprind fără să mă gândesc, și se ofilește, pierzându-se în neființă, înainte de a ateriza pe covor. Pe urmă ea spune:

— Nu e imposibil, John. Se știa că o parte dintre lorici o puteau face. Cel puțin așa mi-a povestit Katarina.

— Dar uite care e problema, cred că mă aflam pe Mogadore și, apropo, planeta arată dezgustător, exact așa cum mi-o imaginam. Aerul era atât de dens încât îmi lăcrimau ochii. Totul era dezolant, cenușiu. Dar cum am ajuns acolo? Și cum era posibil ca un mogadorian uriaș să-mi simtă prezența?

— Cât de mare era uriașul ăla? întrebă Sam.

— Imens, de două ori și ceva mai mare decât soldații pe care i-am văzut, înalt de cel puțin șase metri și mult mai inteligent și mai puternic decât ei. Era evident un fel de șef. Până acum l-am văzut de două ori. Prima dată am tras cu urechea când primea informații de la un soldat mărunțel, și era vorba despre noi și despre cele petrecute la școală. Iar acum, când a apărut a doua oară, părea că se pregătește să se-mbarce pe o navă, dar, înainte de asta, unul dintre ceilalți a alergat spre el și i-a dat ceva. La început n-am știut ce era, dar, chiar înainte de a se închide ușa navei, s-a întors spre mine, asigurându-se că văd ce primise.

— Ce era? întrebă Sam.

Clatin din cap, îmi fac șervetul de hârtie ghemotoc și-l ard în palma mâinii mele. Mă uit dincolo de ușa din spate, la soarele care apune, o vâlvătaie de portocaliu și de roz, aidoma tuturor apusurilor din Florida pe care le-am privit din înălțimea balconului nostru, împreună cu Henri, pe care l-aș vrea din nou aici, ca să găsesc cu ajutorul lui sensul tuturor acestora.

— John? Ce era? Ce avea uriașul? mă întrebă Șase.

Ridic mâna și-mi strâng în ea pandantivul.

— Asta. Mai multe. Avea pandantive. Trei. Probabil că mogadorienii le-au luat ori de câte ori au ucis. Și șeful ăla masiv, sau ce-o fi fost, și le-a pus pe toate la gât, ca pe niște medalii olimpice, și a încremenit așa, acolo, destul de mult ca să am timp să-l văd. Toate străluceau, erau de un albastru incandescent și, când m-am trezit, tot așa strălucea și al meu.

— Vrei să spui că e o premoniție, ca și cum ți-ai fi văzut soarta? Sau e posibil să nu fi fost decât un vis bizar, fiindcă ești atât de stresat? zice Sam.

Clatin din cap.

— Cred că Șase are dreptate, că sunt viziuni. Și cred că totul se petrece chiar acum. Dar cel mai tare mă sperie gândul că, dacă tipul ăla s-a îmbarcat, e foarte probabil să se ndrepte înapoi. Iar dacă Șase are dreptate în privința vitezei navelor, atunci nu mai e mult până ajunge aici.

11

Amintirile mele despre drumul spre Santa Teresa sunt, în cea mai mare parte, frânturi dintr-o călătorie lungă, care credeam că nu se va mai sfârși. Îmi aduc aminte de un stomac gol și de picioarele mele îndurerate, mai tot timpul atât de incredibil de obosite. Mi-o amintesc pe Adelina cerșind mărunțiș și mâncare; îmi aduc aminte de răul de mare, îmi aduc aminte că m-a făcut să vomit, îmi amintesc privirile dezgustate ale oamenilor care treceau pe lângă noi. Îmi amintesc de câte ori ne-am schimbat numele. Și îmi aduc aminte de Cufăr, îmi amintesc că, așa împovărat cum era, Adelina refuza să se despartă de el, indiferent cât de îngrozitoare ar fi fost situația noastră, îmi amintesc că, în ziua când am bătut în cele din urmă la ușă și ne-a deschis sora Lucia, era jos, stătea foarte bine, înghesuit între picioarele Adelinei. Știu că l-a împachetat și l-a pus la păstrare undeva, în întunericul unui colț obscur al orfelinatului. Zilele în care l-am căutat n-au dat rezultate, dar îmi continui cercetările.

Într-o zi de duminică, la o săptămână după sosirea Ellei, stăm împreună în timpul messei, pe ultimul rând de bănci. Ea ia pentru prima oară parte la o astfel de slujbă, care îi reține atenția la fel de mult cât mi-o reține mie: adică deloc, începând din dimineața când am ajutat-o să-și facă patul, și-a petrecut foarte mult timp alături de mine, cu excepția orelor de clasă. Facem drumul până la școală și înapoi împreună, ne mâncăm împreună micul dejun și cina, ne spunem împreună rugăciunile de seară. M-am atașat foarte mult de ea și, văzând cum mă urmează peste tot, pot spune că și ea s-a atașat de mine.

Părintele Marco mormăie, în stilul lui monoton, de patruzeci și cinci de minute bune, și în cele din urmă închid ochii,

gândindu-mă la peșteră și întrebându-mă dacă s-o iau pe Ella cu mine azi. Fiindcă asta ridică mai multe probleme, în primul rând, înăuntru nu e niciun strop de lumină, și Ella n-are în niciun caz cum să vadă pe întuneric, așa, ca mine. În al doilea rând, încă nu s-a topit toată zăpada, și nu sunt sigură că ea poate face drumul prin nămeți. Dar, mai presus de toate, mă îngrijorează gândul că, ducând-o acolo, aş expune-o în calea pericolului. Mogadorienii și-ar putea face apariția în orice clipă și ea ar fi fără nicio apărare. Dar, în ciuda tuturor acestor obstacole și griji, sunt nerăbdătoare s-o iau cu mine. Vreau să-i arăt tablourile mele.

Marti, cu câteva minute înainte de plecarea la școală, am găsit-o stând aplecată în propriul pat. Încă mestecând un biscuit de la micul dejun, m-am uitat peste umărul ei și am văzut-o retușând cu înverșunare un desen perfect al dormitorului nostru. Detaliile, acuratețea amănuntelor de genul fiecărei crăpături din perete, abilitatea de a reda cele mai firave pete aruncate de razele soarelui dimineții prin ferestre, erau uimitoare. Parcă m-aș fi uitat la o fotografie alb-negru.

— Ella! m-am trezit exclamând.

Ea a răsucit brusc foaia de hârtie pe dos, apăsând-o pe un manual de școală cu mâinile ei mici, murdare. Știa că sunt eu, dar nu s-a întors.

— Unde-ai învățat să faci asta? am șoptit. Cum ai învățat să desenezi atât de bine?

— M-a învățat tata, a răspuns ea, tot în șoaptă, continuând să-și țină desenul cu fața în jos. A fost pictor. Ca și mama.

M-am așezat pe patul ei.

— Și eu mă gândesc acum c-a fost un pictor foarte talentat.

— Tata a fost un pictor incredibil, a zis ea, cu simplitate.

Înainte de a apuca să-i pun mai multe întrebări, am fost întrerupte și scoase din încăpere de sora Carmela. În seara aceea, am găsit sub perna mea desenul Ellei. Cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

În timp ce se ține messa, mă gândesc că poate Ella ar reuși să m-ajute la tablourile din peșteră. O să găsec cu siguranță pe undeva o lanternă sau un felinar pe care să-l luăm cu noi. Și pe urmă gândurile îmi sunt întrerupte de chicotelile care izbucnesc alături de mine.

Deschid ochii și mă uit în jur. Ella a găsit oomidă păroasă, roșie cu negru, aflată în plin proces de târâre pe brațul ei. Îmi duc degetul la buze, făcându-i semn să păstreze tăcerea. Se oprește pentru o scurtă clipă, însă omida se urcă apoi mai sus, și ea începe din nou să chicotească. Se înroșește la față străduindu-se să-și rețină râsul, dar încercarea de a și-l înăbuși îngreunează lucrurile. Iar pe urmă nu se mai poate abține și scapă un hohot. Toate capetele se întorc brusc, să vadă ce s-a întâmplat, iar părintele Marco își întrerupe predica în mijlocul unei fraze. Smulg omida de pe brațul fetei și stau bătoasă, întorcând privirile celor care se holbează la noi. Ella se oprește din râs. Capetele se răsucesc încet la loc, iar părintele Marco, evident tulburat și pierzându-și șirul, își reia predica.

Îmi țin mâna în jurul omizii. Care încearcă să se elibereze răsucindu-se. După un minut, îmi deschid pumnul și mișcarea bruscă o face pe micuța creatură păroasă să se încolăcească, strângându-se ghem. Ella înalță din sprâncene și își unește palmele într-un căuș, în care îi pun omida. Ea rămâne așa, privind-o zâmbitoare, cu ochii plecați.

Inspectez primul rând. Nu sunt nicidecum surprinsă s-o văd pe sora Dora uitându-se cu asprime în direcția mea. Clatină din cap înainte de a-l întoarce spre părintele Marco.

Mă aplec spre Ella, apropiindu-mă destul de mult ca să-i pot vorbi în șoaptă, fără să m-audă nimeni altcineva.

— Când se termină rugăciunea, îi spun la ureche, trebuie să ieșim de-aici cât de repede putem. Și să ne ținem departe de sora Dora.

Înainte de slujbă, am împletit strâns părul Ellei într-o coadă; iar acum, când mă privește cu ochii ei mari, căprui, arată ca și cum coada aia grea i-ar trage capul pe spate.

— Am dat de necaz?

— Ar trebui să fim OK, îi spun. Dar, pentru orice eventualitate, o să ne grăbim să plecăm, înainte de a ne ajunge sora Dora din urmă. Ai înțeles?

— Da, îmi răspunde.

Dar n-avem șansa asta. Când nu mai rămân decât vreo câteva minute, sora Dora se ridică și o pornește tacticoasă, cu un aer nepăsător, către partea din spate a bisericii, apoi se oprește la câțiva pași de noi, alături de ușă. Când mi se redeschid

ochii, în vreme ce ultima rugăciune se încheie cu semnul crucii, își pune palma pe umărul meu.

— Vino cu mine, te rog, îi spune Ellei, întinzându-se prin fața mea ca s-o înșface de încheietura mâinii.

— Ce faci? întreb.

Ea o trage pe Ella de lângă mine.

— Nu e treaba ta, Marina.

— Marina, imploră Ella.

În timp ce e târâtă tot mai departe, se uită în urmă cu ochi înspăimântați. Intru în panică și mă reped în partea din față a bisericii, unde stă Adelina, în picioare, de vorbă cu o cucoană din oraș.

— Sora Dora a înșfăcat-o adineauri pe Ella și-a tras-o afară, mă grăbesc să-i spun, întrerupând-o. Trebuie s-o oprești, Adelina.

Se uită la mine nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— N-o să fac așa ceva. Și mi se spune sora Adelina. Acum scuză-mă te rog, Marina, eram în mijlocul unei discuții, ripostează ea.

O privesc clătinând din cap. Ochii mi se umplu de lacrimi. Nu-și mai aduce aminte cum e când ceri ajutor și nu-l primești.

Îi întorc spatele și ies în fugă, apoi alerg în susul scării în spirală care duce spre birourile bisericii, în stânga, la capătul coridorului, singura ușă închisă e a biroului sorei Lucia. Mă reped într-acolo, încercând să hotărâsc cum să acționez. Să bat la ușă? S-o deschid cu o lovitură de picior și să dau buzna? Dar n-am ocazia să fac nici una, nici alta. Când sunt la o lungime de braț de mâner, aud o lovitură de paletă, urmată instantaneu de un țipăt, încremenesc, șocată. Ella plânge de cealaltă parte a ușii pe care o deschide sora Dora, o clipă mai târziu.

— Ce cauți aici? se răstește ea la mine.

— Am venit la sora Lucia, mint eu.

— Nu e în birou, iar tu ești de serviciu la bucătărie. Haide, îmi spune, gonindu-mă în direcția din care-am venit. Și eu merg tot acolo.

— Ea e bine?

— Marina, asta nu te privește, zice ea, apoi mă înșfacă de braț, mă răsuțește în loc și mă împinge.

— Pleacă! îmi poruncește.

Mă îndepărtez de birou, detestând spaima care mă cuprinde ori de câte ori trebuie să înfrunt pe cineva pe față. Așa e întotdeauna – cu călugărițele, cu Gabriela Garcia, cu Bonita pe doc –, am aceeași senzație, e aceeași nervozitate care se transformă pe nesimțite în teamă, care mă face să mă retrag întotdeauna.

— Mai repede! se răstește sora Dora, coborând în urma mea scările către bucătăria unde mă așteaptă îndatoririle legate de El Festin.

— Trebuie să merg la toaletă, spun, înainte de a ajunge în bucătărie, dar e o minciună; vreau să mă conving că Ella e OK.

— Du-te. Dar ai face bine să te grăbești. Te cronometrez.

— O să mă grăbesc.

Mă reped după colț și aștept treizeci de secunde, ca să fiu sigură c-a plecat. Pe urmă mă grăbesc să fac cale-ntoarsă, în susul scărilor, de-a lungul coridorului. Ușa biroului e ușor întredeschisă și trec dincolo de ea. Interiorul e întunecos, sumbru. Rafturile care căptușesc pereții, susținând cărți vechi, sunt acoperite de un strat de praf.

Singura lumină pătrunde printr-o fereastră murdară, cu vitralii.

— Ella? spun, gândindu-mă, dintr-un anumit motiv, că s-ar putea să se-ascundă.

Niciun răspuns. Ies și-mi strecor capul în toate încăperile de pe același coridor, dar toate sunt pustii. O strig tot timpul pe nume. În capătul opus al culoarului e dormitorul călugărițelor. Nici urmă de ea, nici acolo. Mă întorc la parter. Mulțimea a ajuns în bufetul cu autoservire. Intru în naos, uitându-mă după Ella în toate părțile. Nu e nici acolo, nici în vreunul dintre cele două dormitoare, nici în camera computerelor, nici în vreo cămară. Până mă uit în majoritatea locurilor în care m-am gândit s-o caut, trece deja o jumătate de oră și știu c-o să dau de belea dacă nu mă duc la bufet.

În schimb, mă grăbesc să-mi scot hainele de duminică, îmi iau paltonul din cuier, îmi smulg pătura de pe pat și mă reped afară. Mă îndepărtez de oraș înaintând cu greu prin zăpadă, nereușind să-mi scot din minte zgomotul loviturii de paletă și țipătul Ellei. Și nu pot nici să iert purtarea disprețuitoare a Adelinei. Mi se încordează tot trupul, îmi concen-

trez energia asupra câtorva bolovani mari pe lângă care trec, apelez la telekinezia ca să-i ridic și să-i arunc spre coasta muntelui. E un mod excelent de a-ți descărca nervii. Suprafața zăpezii s-a întărit, s-a format o crustă subțire de gheață care scârțâie sub picioare, dar nu împiedică pietroaiele să alunece la vale. Sunt atât de furioasă încât aș fi în stare să le las să se tot ducă, prăvălindu-se către oraș. Dar le opresc. Mânia mea nu se îndreaptă împotriva orașului, ci a mănăstirii cu același nume, precum și a celor care locuiesc în ea.

Trec de spinarea cămillei, o grămadă de bolovani mari – nu mai am de mers decât o jumătate de kilometru.

Soarele îmi încălzește fața, e sus pe cer, ușor coborât către est, ceea ce înseamnă că mai am la dispoziție cel puțin cinci ore până când trebuie să mă-ntorc. N-am mai avut de mult atât timp liber; și, cu soarele strălucitor și cu vântul răcoros, înviorător, care-mi alungă descurajarea, aproape nici nu mă sinchiesc că voi avea necazuri la întoarcere. Mă întorc să văd cât de eficientă a fost pătura mea transformată în mantie în privința ștergerii urmelor din zăpada înghețată și constat cu spaimă că azi n-a fost de niciun folos.

Merg totuși mai departe, până când dau cu ochii de tufa rotunjită, înălțată deasupra zăpezii, și alerg apoi către ea, fără să observ la început tocmai acel lucru pe care ar fi trebuit să-l caute ochii mei: zăpada de la baza peșterii e răscolită, a fost dată la o parte. Dar, când ajung în fața intrării, știu imediat că s-a-ntâmpnat ceva cumplit de nelalocul lui. Un singur șir de urme de bocanci, de două ori mai mari decât ale mele, punctează coasta muntelui venind din sud, pe o linie perfect dreaptă, dinspre oraș către peșteră. Par să fi tropăit în jurul intrării, ca și cum i-ar fi dat ocol. Sunt derutată, mai e cu siguranță și altceva care mi-a scăpat. Și apoi îmi dau seama. Urmele – duc în peșteră, dar nu mai ies din ea.

Îi aparțin cuiva care e încă înăuntru.

12

Sunt aici! mă gândesc. După toți acești ani, mogadorienii au ajuns în cele din urmă aici!

Fac stânga-mprejur atât de repede, încât alunec și cad în zăpadă. Mă grăbesc să mă târăsc de-a-ndăratelea, îndepărtându-mă de intrarea peșterii, cu ghetetele încălcite în pătură. Din ochi îmi izvorăsc lacrimi. Inima îmi bate nebunește. Reușesc să mă ridic și o iau la fugă cu toată puterea și cu toată repeziciunea cu care mă duc picioarele. Nici măcar nu mă uit în urmă, să văd dacă sunt urmărită, străbat în goană terenul acoperit de zăpadă pe care abia am urcat la pas, mă mișc atât de repede încât abia dacă observ unde calc. Copacii aflați mai jos de mine încep să se transforme într-o imagine neclară, ca și norii de deasupra capului. Simt pătura planându-mi în urma umerilor, fluturând în vânt, ca mantia unui supererou. La un moment dat mă împiedic și alunec pe pământ, dar reușesc să mă salt pe brânci, mă ridic imediat și alerg mai departe, sărind chiar peste spatele cămilei și căzând din nou când aterizez. Și apoi trec în sfârșit în goană pe lângă mestececi și mă văd înapoi, în mănăstire; drumul la pas a durat aproape douăzeci și cinci de minute; în fugă l-am făcut în mai puțin de cinci. Aidoma abilității de a respira sub apă, Moștenirea numită superviteză își face apariția când am nevoie de ea.

Îmi dezleg pătura din jurul gâtului, dau buzna prin ușile duble și aud zarva de la ora prânzului venind din sala de mese. Urc în grabă scara în spirală și străbat coridorul îngust, știind că azi e rândul Adelinei să-și ia o duminică liberă. Intru în dormitorul fără pereți despărțitori al călugărițelor. Adelina stă regește pe unul dintre cele două scaune cu spătar înalt, cu o Biblie în poală. O închide când mă vede apropiindu-mă.

— De ce nu ești la masa de prânz? mă întreabă.
— Cred că ei sunt aici, spun, cu răsuflarea tăiată, cu mâinile tremurându-mi violent.

Mă aplec și mi le sprijin pe genunchi.

— Cine?

— Știi cine! strig eu. Și adaug, printre dinții încleștați: Mogadorienii.

Ochii ei se îngustează a neîncredere.

— Unde?

— M-am dus la peșteră...

— Ce peșteră? mă întrerupe ea.

— Cui îi pasă ce peșteră! În fața intrării era un șir de urme de bocanci, urme uriașe...

— la-o mai ușurel, Marina. Urme de bocanci în afara unei peșteri?

— Da, încuviințez.

Îmi adresează un zâmbet superior și-mi dau imediat seama că am greșit venind la ea. Ar fi trebuit să știu că n-o să mă creadă, și nu pot să nu mă simt ridicolă și vulnerabilă stând în fața ei. Îmi îndrept spatele. Habar n-am ce să fac cu mâinile.

— Vreau să știu unde e Cufărul meu, spun, cu o voce nu tocmai plină de încredere în sine, dar nici de timiditate.

— Ce Cufăr?

— Știi foarte bine ce Cufăr!

— Ce te face să crezi c-am păstrat vechitura aia? mă întreabă, calmă.

— Dacă nu l-ai fi păstrat, te-ai fi întors împotriva propriului tău popor, îi răspund.

Își redeschide Biblia și se preface că citește. Mă gândesc să plec, dar urmele de bocanci din zăpadă îmi revin în minte.

— Unde e? întreb.

Continuă să mă ignore, așa că-mi extind mintea și simt contururile cărții, paginile ei subțiri și prăfuite, coperta grosolan finisată. O închid brusc. Adelina tresare.

— Spune-mi unde e.

— Cum îndrăznești? Cine te crezi?

— Fac parte din Garde, Adelina, și de supraviețuirea mea depinde soarta întregii specii a loricilor! Cum ai putut să le-ntorci spatele? Și cum ai putut să le-ntorci totodată spatele și oamenilor? John Smith, despre care cred că e tot un mem-

bru din Garde, e fugar în Statele Unite; și, recent, când a fost tras pe dreapta, a reușit să miște din loc un polițist fără să-l atingă. Exact așa cum pot face eu. Exact cum am făcut cu cartea ta. Nu vezi ce se-ntâmplă, Adelina? Dacă nu-ncepem să dăm o mână de ajutor, nu doar Lorienul va fi pierdut pentru totdeauna, ci și Pământul și orfelinatul ăsta stupid, orașul ăsta stupid!

— Să nu-ndrăznești să numești locul ăsta stupid! Adelina se apropie de mine cu pumnii încleștați. E singurul loc care ne-a primit, Marina. E singurul motiv pentru care suntem încă în viață. Ce-au făcut loricii pentru noi? Ne-au împins într-o navă pentru un an și pe urmă ne-au dat jos, pe o planetă nemiloasă, fără niciun fel de plan și spunându-ne, ca unice instrucțiuni, să ne ascundem și să ne antrenăm. Pentru ce să ne antrenăm?

Ca să-i înfrângem pe mogadorieni. Ca să luăm înapoi Lorienul. Clatin din cap. Probabil că toți ceilalți se luptă chiar acum, încearcă sași dea seama cum să se strângă laolaltă și cum să ne ducă acasă, în timp ce noi suntem blocate în închisoarea asta și nu facem nimic!

— Eu îmi trăiesc viața cu un scop, ajut specia umană cu rugăciunile mele și cu munca mea. Și asta ar trebui să faci și tu.

— Unicul tău scop de pe Pământ era să mă ajuți.

— Ești în viață, nu?

— Numai în sensul literal al cuvântului, Adelina.

Ea se așază din nou pe scaun și își deschide Biblia în poală.

— Marina, Lorien e o planetă moartă și îngropată. Ce importanță mai are?

— Lorien n-a murit; e în hibernare. Ai spus-o tu însăși. Iar esența e că noi nu suntem moarte.

Ea înghite în sec, cu greutate.

— Am moștenit cu toții o condamnare la moarte, spune, și vocea i se frânge ușor. Pe urmă adaugă, pe un ton mult mai blând: Viețile noastre au fost condamnate de la bun început. Trebuie să facem binele câtă vreme suntem aici, pentru ca viața noastră de apoi să fie bună.

— Cum poți să spui așa ceva?

— Pot, fiindcă asta e realitatea. Suntem ultimii reprezentanți ai unei specii muribunde și ne vom stinge în curând și noi. Și Dumnezeu să ne aibă în pază când ne va sosi ceasul.

O privesc scuturând din cap. Nu mă interesează nicio discuție despre Dumnezeu.

— Unde e Cufărul meu? În camera asta?

Ocolesc încăperea, aruncându-mi privirea de-a lungul muchiilor plafonului și ghemuindu-mă ca să mă uit sub câteva paturi.

— Chiar dacă l-ai avea, spune Adelina, n-ai putea să-l deschizi fără mine. Știi asta.

Are dreptate. Dacă e să cred ceea ce mi-a spus cu ani în urmă, când puteam încă să am încredere în vorbele ei, atunci nu-l pot deschide fără ea. Inutilitatea încercării mele mă izbește brusc. Urmele de bocanci din zăpadă; John Smith fugar; claustrofobia deplină și cumplită din Santa Teresa; și Adelina, cêpanul meu, menită să mă ajute și să-mi fie alături când mi se manifestă moștenirile, care a abandonat misiunea noastră. Nici măcar nu știe ce Moșteniri mi-au apărut. Dețin abilitatea de a vedea pe întuneric, pe cea de a respira sub apă, pe aceea de a alerga în superviteză; mișc obiectele cu puterea minții; și pot să readuc la viață plante aflate în pragul morții. Sunt cuprinsă de un sentiment de anxietate și, în cel mai nepotrivit moment cu putință, în cameră intră sora Dora. Își pune mâinile în șolduri.

— De ce nu ești la bucatărie?

O privesc imitându-i expresia încruntată.

— Oh, taci, îi spun, și ies din încăpere înainte de a-mi răspunde.

Aleg pe coridor, în josul treptelor, îmi înșfac din nou haina și ies împingându-mă în ușile duble.

Înaintează printre umbrele de pe marginea drumului uitându-mă nebunește în jur. Deși continui să am senzația că sunt supravegheată, afară nimic nu pare nelalocul lui. Grăbesc pasul în josul dealului, fără să las garda jos și, când ajung în dreptul cafenelei, intru, fiindcă e singurul local deschis. Jumătate din cele douăzeci de mese sunt ocupate și sunt recunoscătoare pentru asta; simt nevoia să fiu înconjurată de oameni. Sunt gata să mă așez când îl zăresc pe Hector, singur într-un colț, bând vin.

— De ce nu ești la El Festin?

Își saltă privirea. E proaspăt bărbierit și ochii îi par limpezi, pătrunzători. Lasă impresia că s-a odihnit bine; e chiar

și bine îmbrăcat. Nu l-am mai văzut de mult așa. Mă întreb cât o să dureze.

— Credeam că nu bei duminica, spun, și îmi doresc imediat să n-o fi făcut.

Pentru moment, Hector și Ella sunt singurii mei prieteni, dar ea a dispărut deja azi. Nu vreau să-l supăr și pe el.

— Așa credeam și eu, răspunde, fără să fie ofensat. Dacă o să cunoști vreodată un bărbat care încearcă să-și înece necazurile, să-l informezi cu toată amabilitatea că toate necazurile știu să-noate. Uite, stai jos, stai jos, mă invită, împingând scaunul din fața lui în afară cu piciorul.

Mă las să cad pe el.

— Ce mai faci?

— Urăsc locul ăsta, Hector. Îl urăsc cu tot ce se găsește în trupul meu.

— Ai o zi proastă?

— Aici am numai zile proaste.

— Ei, locul ăsta nu-i chiar atât de îngrozitor.

— Întotdeauna ești atât de vesel?

— Alcoolul e de vină, spune el, rânjind într-o parte, își toarnă ceea ce pare a fi primul pahar din sticlă. Nu-l recomand altora. Dar asupra mea pare să aibă efect.

— Oh, Hector, spun eu. Mi-aș dori să nu mai bei atât de mult.

El chicotește. Soarbe o înghițitură.

— Știi ce-mi doresc eu?

— Ce?

— Să nu mai arăți atât de tristă tot timpul, Marina de la mare.

— Nu știam că așa arăt.

Ridică din umeri.

— E ceva care nu mi-a scăpat, dar Hector e un om foarte perceptiv.

Mă uit în stânga, apoi în dreapta, oprindu-mă ca să-mi concentrez atenția asupra tuturor celor prezenți. Pe urmă iau șervetul de pe masă și mi-l pun în poală, îl așez la loc, pe masă. Mi-l iau din nou în poală.

— Spune-mi ce te deranjează, mă îndeamnă Hector, apoi ia o înghițitură mai mare.

— Absolut totul.

— Totul? Până și eu?

Clatin din cap.

— OK, nu chiar totul.

El ridică din sprâncene, apoi se încruntă.

— Acum povestește-mi.

Mă simt profund îmboldită să-i dezvălui secretul meu, motivul pentru care mă aflu aici și de unde am venit de fapt. Vreau să-i povestesc despre Adelina și despre rolul pe care trebuia să-l aibă, să-i spun ce-a devenit în schimb. Vreau să știe despre ceilalți, care sunt undeva, fugind sau luptând, sau poate pierd timpul, ca mine, stând să-i acopere praful. Dacă există cineva de care sunt sigură că-mi va fi aliat, că mă va ajuta oricum îi va sta în puteri, atunci acest cineva e Hector. La urma urmelor, el e un apărător căruia i s-a menit să rămână loial, care s-a născut spre a fi puternic și curajos într-un mod tot atât de simplu ca numele ce i s-a dat.

— Hector, tu ai vreodată senzația că locul tău nu e aici?

— Bineînțeles, în unele zile.

— Atunci de ce nu pleci? Tu te-ai putea duce oriunde.

Ridică din umeri.

— Din mai multe motive, își mai toarnă vin în pahar, în primul rând, nu există nimeni altcineva care să aibă grijă de mama. În plus, locul ăsta e căminul meu, și nu sunt convins că în altă parte e mai bine. Propriile experiențe m-au învățat că lucrurile se îmbunătățesc rareori ca urmare a unei simple schimbări de decor.

— Poate așa o fi, totuși eu abia aștept să plec. Nu mai am nici patru luni de stat în orfelinatul ăsta, știi? Și te rog să nu povestești asta nimănui, dar cred c-o să plec chiar mai devreme.

— Nu cred că-i o idee bună, Marina. Ești prea tânără ca să te descurci pe cont propriu. Unde-o să te duci?

— În America, răspund, fără nicio ezitare.

— În America?

— Acolo e cineva pe care trebuie să-l gădesc.

— Dacă ești atât de hotărâtă, de ce n-ai plecat deja?

— De frică, spun. Mai ales de frică.

— Nu ești prima, spune, acordându-și un moment în care să golească toată sticla. Ochii lui și-au pierdut limpezimea. Cheia schimbării e să scapi de frică.

— Știu.

Ușa cafenelei se deschide și intră un bărbat cu un palton lung și cu o carte veche în mână. Trece pe lângă noi și se așază la o masă din colțul opus. Are părul negru și sprâncene stufoase. O mustață groasă îi acoperă buza de sus. Nu l-am mai văzut niciodată; dar, când își saltă capul și îmi întâlnește privirea, are ceva care-mi displace imediat, și mă grăbesc să mă uit în altă parte. Dar văd, cu coada ochiului, că încă se mai holbează la mine. Încerc să-l ignor. Reiau discuția cu Hector, sau mai degrabă bâiguie câteva cuvinte cărora mi-e greu să le descifrez sensul, privindu-l cum își umple paharul cu vin roșu; și nu aud aproape nimic din răspunsul lui.

Cinci minute mai târziu, bărbatul continuă să se holbeze, și asta mă deranjează atât de tare încât cafeneaua pare să se învârtească. Mă aplec peste masă și îi șoptesc lui Hector:

— Știi cine e individul din colțul opus?

El clatină din cap.

— Nu, dar am observat și eu că se uită la noi. A fost aici și vineri, a stat la aceeași masă și a citit aceeași carte.

— Are ceva care nu-mi place, dar nu-mi dau seama ce.

— Nu-ți face griji, mă ai pe mine aici, zice el.

— Chiar ar trebui să plec, spun eu.

M-a cuprins o dorință ciudat de disperată de a părăsi încăperea, încerc să nu mă uit la noul venit, dar o fac. Acum citește cartea, îi ține coperta înclinată către mine, ca și cum ar vrea s-o vad. E uzată, sfărâmicioasă, are o tentă prăfoasă de gri.

Pittacus din Mytilene

Și Războiul Atenian

Pittacus? *Pittacus*? Bărbatul mă privește iarăși și, cu toate că nu-i pot vedea jumătatea de jos a feței, ochii lui sugerează că are pe buze un zâmbet atotcunoscător. Am dintr-odată senzația că m-a izbit un tren. Oare acesta ar putea fi primul meu mogadorian?

Sar în sus, lovindu-mi genunchiul de tăblia mesei și aproape doborându-i lui Hector sticla cu vin. Scaunul meu se răstoarnă pe spate, cade pe podea. Toată lumea se-ntoarce spre mine.

— Trebuie să plec, Hector, spun eu. Trebuie să plec.

Ies împleticindu-mă și alerg nebunește spre casă, mai repede decât o mașină în mare viteză, fără să-mi pese dacă mă vede cineva. Ajung la Santa Tereza în câteva secunde. Dau

buzna prin ușile duble și le trântesc în urma mea. Mă sprijin cu spatele de ele și închid ochii, încerc să-mi calmez respirația, spasmele brațelor și ale picioarelor, tremurul buzei de jos. Sudoarea mi se prelinge pe obraji.

Deschid ochii. Adelina stă în fața mea, și mă reped în brațele ei, dând uitării încordarea apărută între noi cu o oră în urmă. Răspunde îmbrățișării cu prudență, probabil derutată de neașteptata afișare a afecțiunii mele, care nu s-a mai manifestat de ani. Se desprinde și deschid gura să-i povestesc ce-am văzut, dar ea își duce un deget la buze, același gest pe care i l-am adresat eu Ellei în timpul slujbei. Pe urmă îmi întoarce spatele și pleacă.

În noaptea următoare, după cină și înainte de rugăciuni, stau la fereastra dormitorului privind cum cade întunericul și scrutez peisajul, căutând orice mi-ar putea trezi suspiciuni.

— Marina? Ce faci?

Mă răsucesc. Ella stă în spatele meu. N-am auzit-o apropiindu-se. Se mișcă pe coridoarele astea ca o umbră.

— Iată-te, exclam, ușurată. Ești OK? Dă din cap, dar ochii ei mari, căprui, spun altceva, își repetă întrebarea.

— Ce faci?

— Mă uit afară, atâta tot.

— De ce? Întotdeauna te uiți pe fereastră înainte de culcare.

Are dreptate, de la sosirea ei înapoi o fac în fiecare noapte, de când l-am zărit pe bărbatul care mă privea prin fereastra naosului mă uit afară înainte de culcare, căutând orice i-ar putea indica prezența. Acum sunt sigură c-a fost același bărbat pe care l-am văzut azi în cafenea.

— Mă uit după oameni răi, Ella. Afară sunt uneori oameni răi.

— Da? Cum arată?

— E greu de spus, îi răspund. Cred că sunt foarte înalți, și că de obicei au o figură întunecată, răutăcioasă. Și unii ar putea fi musculoși, uite-așa, adaug, luând cea mai bună poziție de culturist de care sunt în stare.

Ea chicotește, apropiindu-se de fereastră. Se saltă pe vârful picioarelor și se împinge în sus, ca să privească afară.

De când am fost la cafenea au trecut câteva ore și am reușit să mă mai liniștesc puțin.

Îmi lipesc arătătorul de fereastra aburită și trasez o cifră pe geamul care scârțâie scurt de două ori.

— Țsta e numărul trei, spune Ella.

— Exact, puștoaico. Fac pariu că tu poți desena ceva mai frumos, ei?

Zâmbește, își pune degetul pe partea de jos a ferestrei și acolo încep în curând să prindă contur casa frumoasă a unui fermier și hambarul lui din curtea din spate. Mă uit cum e absorbită cifra trei schițată de mine de silozul perfect desenat de Ella.

Trei e singurul motiv pentru care mi s-a permis azi să plec din cafenea, e distanța dintre John Smith și mine. Ținând cont cum e vânat, sunt acum cu desăvârșire convinsă că el e Numărul Patru; așa cum sunt convinsă și că bărbatul din local era mogadorian. Orașul ăsta e atât de mic încât vezi rareori un chip pe care nu-l recunoști, iar cartea – *Pittacus din Mytilene și Războiul Atenian* – și privirea lui insistentă n-au fost o coincidență. „Pittacus” e un nume pe care l-am auzit încă din copilărie, cu mult timp înainte de a ajunge la Santa Teresa.

Numărul meu: Șapte. E acum singurul meu refugiu, e cel mai important dintre mijloacele mele de apărare. Oricât de nedrept ar părea, între mine și moarte stau ceilalți trei, cei care trebuie să-și piardă viața înaintea mea. Și asta atât de mult cât ține vraja, ceea ce explică, presupun, de ce am fost lăsată în pace și n-am fost atacată chiar la masa din cafenea, însă un lucru e sigur: dacă bărbatul e mogadorian, atunci ei știu unde mă aflu și pot să mă ia oricând doresc și să mă țină captivă până când îiucid pe ceilalți, de la Patru până la Șase. Aș vrea să știu ce îi ține la distanță și de ce mi se permite să dorm din nou în patul meu în noaptea asta. Știu că vraja nu garantează decât că nu putem fi uciși nesocotindu-se ordinea, nimic mai mult. Dar poate mai e și altceva.

— Noi două suntem acum o echipă, spun.

Ella a ajuns la tușele finale ale desenului de pe fereastră, își curbează unghiile deasupra capetelor câtorva vaci, înzestrându-le cu coarne.

— Vrei să faci o echipă împreună cu mine? Întreabă, pe un ton în care se simte neîncrederea.

— Poți să pariezi, confirm eu. Hai să facem legământul degetului mic, adaug, înălțând unul dintr-ale mele.

Ea zâmbește larg și mi-l înconjoară cu al ei. l-l scutur o dată.

— Gata, asta pecetluiește înțelegerea, decretez.

Ne întoarcem din nou către fereastră și Ella își șterge tabloul cu baza palmei.

— Nu-mi place aici.

— Nici mie nu-mi place, crede-mă. Dar nu-ți face griji, vom pleca amândouă destul de curând.

— Crezi? O să plecăm împreună?

Mă întorc și o privesc. N-am vrut nicidecum să spun asta, dar nu stau pe gânduri și dau din cap, încuviințând. Sper că n-o să-mi regret promisiunea.

— Dac-o să mai fii aici când plec eu, plecăm împreună. S-a făcut?

— S-a făcut! Și eu o să te apăr de ei.

— De cine?

— De oamenii răi.

Zâmbesc.

— Aș aprecia foarte mult asta.

Ea se îndepărtează de fereastră și se duce la alta, împingându-se din nou în sus ca să privească afară. Merge ca întotdeauna, fără niciun zgomot, parc-ar fi o stafie, încă n-am idee unde s-o fi ascuns astăzi, dar, indiferent unde-o fi fost, e clar c-a găsit un loc în care nu s-ar fi gândit nimeni s-o caute. Și atunci îmi vine o idee.

— Hei, Ella? Am nevoie de ajutorul tău.

Se lasă în jos de la fereastră și mă privește în expectativă.

— Încerc să găesc ceva aici, dar e ascuns.

— Ce anume? mă întrebă, aplecându-se incitată către mine.

— Un cuțar. E din lemn și pare foarte vechi, ca acelea pe care te-ai aștepta să le vezi pe o corabie de pirați.

— Și e aici?

Dau din cap.

— E aici, undeva, dar n-am idee unde. Cineva l-a ascuns foarte bine. Iar tu ești cea mai istețată fată pe care-o cunosc. Pariez c-o să-l găsești cât ai clipi.

Radiază de încântare și se grăbește s-accepte cu o înclinare a capului.

— O să ți-l găesc, Marina! Suntem o echipă!

— Așa e, încuviințez eu. *Suntem* o echipă.

13

Şase se îndreaptă spre oraş, să cumpere alimente, la volanul maşinii noastre de teren de culoarea cărbunelui, pe care-am văzut-o scoasă la vânzare într-o curte, la trei kilometri în josul drumului, pentru o mie cinci sute de dolari. Cât e plecată, eu şi Sam învăţăm împreună să boxăm, în spatele casei. Am petrecut toţi trei o săptămână antrenându-ne, şi sunt uimit că Sam a devenit atât de bun într-un timp atât de scurt, în ciuda staturii sale reduse, e un luptător înnăscut; şi îşi compensează lipsa puterii prin tehnică – una mult mai bună decât a mea.

În fiecare seară, când eu şi Şase ne retragem în colţurile camerei de zi, sau în dormitoarele noastre goale, Sam rămâne treaz până târziu, studiind tehnici de luptă pe internet. Ceea ce am învăţat noi, Şase de la Katarina şi eu de la Henri, e o metodă de luptă care aminteşte de departe de un amestec de jiu-jitsu, Tae Kwon Do, karate şi Bojuka, de aici, de pe Pământ, un sistem de luptă menit să intre în memoria muşchilor, incluzând lupta corp la corp, blocarea adversarului, manipularea articulaţiilor şi loviturile în punctele vitale ale sistemului nervos central. Pentru Şase şi pentru mine, care ne bucurăm de beneficiile telekineziei, totul ţine de sesizarea celor mai subtile mişcări pe o anumită rază din jurul nostru şi apoi de modul în care reacţionăm. Însă Sam trebuie să-şi păstreze întotdeauna duşmanul în faţa ochilor.

În timp ce Şase încheie toate şedinţele de antrenament fără să se aleagă cu vreun semn, eu şi Sam căpătăm zgârieturi şi vânătăi noi. Dar, în ciuda lor, el nu-şi pierde niciodată pasiunea şi hotărârea. Şi tot aşa e şi astăzi. Vine spre mine, cu bărbia în piept şi cu ochii în alertă, încearcă un croşeu de dreapta pe care îl blochez, apoi o lovitură cu piciorul stâng

pe care i-o contracarez măturându-i piciorul drept de sub el și trimițându-l grămadă la pământ. Se ridică și mă atacă din nou. Deși mă atinge de multe ori, având în vedere puterea mea, loviturile lui nu sunt foarte eficiente. Dar uneori simulez durerea ca să-i măresc încrederea în sine.

Șase ajunge acasă o oră mai târziu, își pune pantaloni scurți și un tricou și ni se alătură. Ne antrenăm o vreme, repetând iarăși și iarăși, cu încetinitorul, același blocaj al contraloviturilor de picior, până când devine o a doua natură. Dar, în vreme ce eu îl aplic oarecum cu delicatețe împotriva lui Sam, Șase își folosește toată puterea împotriva mea, aruncându-mă pe spate cu atâta forță încât mi se taie răsuflarea. Uneori mă enervez, însă pot spune că devin tot mai bun. Nu mai poate devia acțiunea telechineziei mele cu o simplă zvâcnire nonșalantă a încheieturii mâinii. Acum e nevoită s-o pareze cu tot corpul.

Sam face o pauză și ne privește de pe margine, împreună cu Bernie Kosar.

— Poți mai mult decât atât, Johnny. E deja cazul să-mi arăți ce știi cel mai bine, spune Șase, după ce îmi parează o lovitură de picior dată de mântuială.

O atac, acoperind distanța dintre noi într-o zecime de secundă. Execut un croșeu de stânga, dar îl blochează prinzându-mă de biceps și folosind forța mea de inerție ca să m-arunce peste capul ei. Mă pregătesc pentru o aterizare dureroasă, însă Șase nu-mi eliberează brațul, răsucindu-mă în schimb în sens invers, peste umărul ei, astfel încât lovesc pământul cu picioarele.

Își înfășoară brațele în jurul brațelor mele; spatele meu e strivit de pieptul ei. Își lipește fața de a mea și mă sărută în joacă pe obraz, înainte de a apuca să reacționez, mă lovește cu piciorul în spatele genunchilor și ajung cu fundul pe iarbă. Brațele îmi sunt măturate de sub mine și cad lat pe spate.

Șase mă țintuiește cu ușurință la pământ și e atât de aproape încât îi pot număra firele de păr din sprâncene. Stomacul îmi e inundat de fluturi.

— OK, ne întrerupe în cele din urmă Sam. Cred că l-ai dat gata foarte frumos. Acum îl poți lăsa să se ridice.

Zâmbetul lui Șase se lățește, ceea ce se întâmplă și cu al meu. Rămânem așa încă o secundă înainte ca ea să se lase pe spate și să mă salte de umeri.

— E rândul meu să m-antrenez cu Șase, zice Sam.

Respir adânc, apoi îmi scutur brațele, alungându-le tremurul.

— Ți aparține în totalitate, răspund, îndreptându-mă glont către casă.

— John? spune Șase, exact când ajung la ușa din spate.

Mă răsucesc, străduindu-mă să domolesc senzația stranie, tulburătoare, care mă cuprinde la vederea ei.

— Da?

— Stăm în casa asta de-o săptămână. Cred că e timpul să lași deoparte toate sentimentalismele și toate temerile care te mai rețin.

După cele abia întâmplate, mă gândesc, pentru o clipă, că vorbește despre Sarah.

— Cufărul, adaugă ea.

— Știu, răspund, și intru în casă, trăgând în urma mea ușa glisantă.

Mă duc în camera mea și o măsoar cu pasul, inspirând de mai multe ori adânc și încercând să-nțeleg ce s-a petrecut în curte.

Intru în baie și îmi împrôsc fața cu apă rece. Mă holbez în oglindă. Sarah m-ar fi ucis dacă m-ar fi văzut uitându-mă așa la Șase. Îmi spun din nou că n-am de ce să-mi fac griji, fiindcă loriciei se îndrăgostesc de cineva pentru toată viața. Dacă Sarah e singura mea dragoste, atunci Șase nu e decât un simplu capriciu de adolescent.

În camera mea, mă întind pe spate, îmi pun brațele îndoite de-a curmezișul stomacului și închid ochii. Inspir adânc, reținând de fiecare dată aerul în piept cât număr până la cinci înainte de a-l expira pe nas.

Treizeci de minute mai târziu, deschid ușa și mă furișez pe coridor, de unde îi aud pe Sam și pe Șase foindu-se prin camera de zi. Singura ascunzătoare potrivită pentru Cufăr pe care-am reușit s-o găsesc în casa asta e în încăperea cu instalații utilitare, deasupra boilerului. Mă străduiesc să-l scot de-acolo, făcând cât mai puțin zgomot cu puțință. Apoi mă întorc în camera mea în vârful picioarelor, închid încet ușa și o încui.

Șase are dreptate. E timpul. Gata cu așteptarea. Prind lacătul în mână. Se încălzește repede, apoi mi se zbate în palmă, devenind aproape lichid, și se deschide cu un pocnet. Interiorul răspândește o strălucire puternică. Ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată până acum. Întind mâna și scot cutia de cafea cu cenușa lui Henri și scrisoarea lui, încă sigilată în plic. Închid capacul și pun lacătul la loc. Știu că e o prostie, dar am senzația că reușesc cumva să-l mențin pe Henri în viață necitind scrisoarea lăsată de el în urmă. Cufărul odată deschis și scrisoarea odată citită, nu va mai avea nici ce să-mi spună, nici ce să mă mai învețe – și nu va mai fi nimic altceva decât o amintire. Încă nu sunt pregătit pentru asta.

Deschid dulapul în care mi-am stivuit hainele și îngrop sub ele cutia de cafea și scrisoarea. Pe urmă înșfac Cufărul și ies din cameră, zăbovind pe culoar ca să-i ascult pe Sam și pe Șase, care urmăresc o emisiune online, numită *Extratereștrii Antici*. Sam îi pune lui Șase întrebări legate de toate teoriile despre extratereștri pe care le cunoaște, iar ea i le confirmă sau i le anulează, bazându-se pe tot ce-a învățat de la Katarina. Sam scrie răspunsurile pe blocnotesul lui cu furie, ceea ce dă apoi naștere altor întrebări, și Șase răspunde cu răbdare, sau se mulțumește să ridice din umeri. Sam devorează totul, trăsând paralele la ceea ce știa deja.

— Piramidele din Gizeh? Au fost construite de lorici?

— În parte, dar pe cele mai multe le-au construit mogadorienii.

— Dar Marele Zid Chinezesc?

— E făcut de oameni.

— Roswell, New Mexico?

— Știi, am întrebat-o o dată pe Katarina despre asta, și n-avea idee. Așa că n-am nici eu.

— Stai o clipă, de câtă vreme vin mogadorienii aici?

— Aproape de când venim și noi, răspunde ea.

— Atunci, cum s-ar spune, războiul ăsta dintre voi e o noutate?

— Nu neapărat. Din câte știu eu, ambele părți au făcut călătorii pe Pământ vreme de mii de ani; uneori am ajuns aici în același timp și, din câte am înțeles, l-am petrecut, în cea mai mare parte, în termeni prietenești, însă pe urmă s-a întâmplat ceva care ne-a distrus relația și mogadorienii au pl-

ecat pentru foarte multă vreme, în afară de asta, nu știu mare lucru, și habar n-am când au început să se-ntoarcă.

Traversez camera de zi și așez Cufărul cu zgomot în mijlocul podelei.

Sam și Șase își ridică privirile. Ea zâmbeste larg, făcându-mă să simt din nou acea tulburare stranie, îi răspund tot cu un zâmbet, dar nu pare sincer.

— M-am gândit că am putea, la fel de bine, să-l deschidem împreună.

Sam începe să-și frece mâinile, cu o sticlire nebunească în ochi.

— Doamne, Sam, spun eu. Arăți de parc-ai fi pe punctul să omori pe cineva.

— Ei, haide, zice el. M-ai stârnit cu Cufărul ăsta de aproape o lună, iar eu am fost răbdător și mi-am ținut gura din respect pentru Henri și așa mai departe, dar de câte ori am ocazia să văd comori de pe o planetă străină? Mă gândesc, pur și simplu, că tipii de la NASA ar da orice ca să fie acum în locul meu. Nu mă poți condamna fiindcă mă implic atât de mult.

— Ai înnebuni dacă-ai afla c-a fost tot timpul plin cu rufe murdare?

— Rufe murdare extraterestre? întrebă el, sarcastic.

Râd, apoi întind mâna către lacăt. Palma începe instantaneu să-mi strălucească la atingerea metalului rece și lacătul se încălzește iarăși, tremură și se deformează sub strânsoarea mea, protestând față de puterile străvechi care îl țin închis. Când se deschide cu un pocnet îl scot, îl așez alături și îmi pun mâna deasupra cufărului. Șase și Sam se apleacă spre el, în așteptare.

Ridic capacul, Cufărul e încă strălucitor și lumina din interiorul lui îmi îndurerează ochii. Încep prin a scoate punga de catifea, adăpostul celor șapte globuri care alcătuiesc sistemul nostru solar. Mă gândesc la Henri, îmi amintesc cum am privit împreună ușoara scânteiere din miezul Lorienului, dovada că planeta e încă vie, deși hibernează. Pun punga în mâna lui Sam. Ne uităm toți trei cu atenție în Cufăr. Altceva dă lumina.

— Ce e ăla care strălucește? întrebă Șase.

— N-am idee. Înainte n-a mai făcut-o niciodată.

Ea întinde mâna și scoate o piatră din fundul Cufărului. E un cristal perfect rotund, nu mai mare decât o minge de ping-pong, și, la atingerea mâinii ei, lumina devine mai puternică. Apoi pălește și începe să pulseze încet. Îl privim, fascinați de scânteierea lui. Pe urmă Șase îl lasă brusc să cadă pe covor. Cristalul nu mai pulsează, ci își reia strălucirea constantă. Sam întinde mâna să-l ridice.

— Nu! strigă Șase.

El își ridică derutat privirea.

— Am senzația că e ceva în neregulă cu el, îi explică ea.

— Cum adică? întreb.

— Am simțit înțepături în palmă. Când l-am strâns în mână am avut o senzație cu adevărat neplăcută.

— Chestiile astea sunt Bunurile mele Succesorale, spun. Poate că eu sunt singurul căruia i se permite să le atingă?

Mă aplec și ridic cu grijă cristalul strălucitor. După câteva secunde, am impresia că țin în mână un cactus radioactiv; stomacul mi se strânge, acidul îmi urcă în gât și arunc imediat cristalul pe o pătură. Înghit în sec.

— Poate nu procedez cum ar trebui.

— Poate nu știm cum să-l folosim.

— Adică spuneați că Henri nu le lăsa să vezi ce e înăuntru fiindcă nu erai pregătit. Oare nu ești nici acum?

— Ei, în cazul ăsta e jalnic, spun eu.

— Nu-mi miroase a bine, comentează Sam.

Șase se duce în bucătărie și se întoarce cu două șervete și cu o pungă de plastic. Ia cristalul strălucitor apucându-l cu grijă cu unul dintre șervete, alături de care îl lasă să cadă în punga pe care-o înfășoară apoi în al doilea.

— Chiar crezi că e necesar? o întreb. Stomacul continuă să-mi bolborosească.

Ea ridică din umeri.

— Nu știi ce-ai simțit tu, dar eu una am avut o senzație foarte neplăcută când l-am atins. Paza bună trece primejdia rea.

Tot ce-a mai rămas în Cufăr reprezintă Bunurile mele Succesorale, și adevărul e că nu știi sigur cu ce-ar trebui să încep. Îmi duc mâna înăuntru și scot un obiect pe care l-am mai văzut, cristalul lunguiet folosit de Henri ca să-mi răspândească Lumenul din mâini în tot trupul. Prinde viața și scaldă încăperea în lumina lui strălucitoare. Ceva începe să i se

învârtejească în centru, răsucindu-se și întorcându-se către sine însuși, exact așa cum am mai văzut.

— Acum stăm de vorbă, spune Sam.

— Poftim, zic eu, întinzându-i-l. Cristalul devine inert când ajunge în alte mâini. Pe asta l-am mai văzut.

În Cufăr mai sunt câteva cristale mici, un diamant negru, o colecție de frunze sfărâmicioase legate cu o sfoară și un talisman în formă de stea de același albastru palid ca pandantivul de la gâtul meu, ceea ce îmi spune că e din loralit, cea mai rară piatră prețioasă, aflată doar în miezul planetei. Mai văd și o brățară ovală, de un roșu strălucitor, și o piatră de culoarea chihlimbarului, în formă de picătură de ploaie.

— Ce credeți c-o fi asta? întreabă Sam, arătând către o piatră de un alb lăptos, ca al perlelor, înțepenită într-un colț.

— Nu știu, răspund eu.

— Dar asta? întreabă el din nou, arătându-ne acum un pumnal mic, a cărui lamă pare să fie de diamant.

Îl ridic din Cufăr. Mânerul i se potrivește în mâna mea de parcă ar fi fost făcut pentru ea, și cred că asta e adevărul. Lama n-are mai mult de zece centimetri și e suficient să văd cum scânteiază lumina de-a lungul muchiei ca să pot spune că e mult mai ascuțită decât orice brici care s-ar putea găsi pe Pământ.

— Dar obiectul asta? se interesează iarăși Sam, arătând altceva, și sunt sigur c-o să tot repete aceeași întrebare, cerând lămuriri despre absolut tot ce se află în cufăr.

— Uite, spun, lăsând pumnalul jos și scoțând cele șapte globuri, într-un efort de a-i găsi o ocupație. Studiază astea.

Suflu asupra lor și pe toate suprafețele licăresc lumini minuscule. Le arunc în aer și ele prind instantaneu viață, începând să orbiteze în jurul soarelui portocaliu din centru.

— E sistemul solar al Lorienului, explic eu. Șase planete, un soare. Iar asta de aici, adaug, arătând al patrulea glob, al cărui multiple nuanțe de cenușiu nu s-au schimbat de când l-am văzut ultima oară, e planeta mea, așa cum arată azi, chiar în clipa asta. Strălucirea din centru e tot ce i-a mai rămas.

— Uau, exclamă Sam, tipii de la NASA s-ar scăpa în pantaloni dac-ar vedea așa ceva.

— Și fii atent aici, spun, iluminându-mi mâna dreaptă.

Trec lumina pe deasupra globului și tonurile deprimante de gri ale suprafeței sale sunt înlocuite instantaneu de nuanțele vibrante de albastru și verde ale oceanelor și pădurilor.

— Așa arăta planeta în ziua dinaintea atacului.

— Uau, spune din nou Sam, holbându-se cu venerație și cu gura căscată; și, în timp ce e fascinat de planetele în mișcare de rotație, mă uit din nou în Cufăr.

— Știi ce e vreunul din obiectele astea? Sau ce poate face? o întreb pe Șase, care nu-mi răspunde.

Mă întorc și văd că e la fel de uluită ca Sam de Sistemul Solar ce se rotește la șaiszeci de centimetri deasupra podelei. De vreme ce Henri mi-a spus că nu se numără printre Bunurile mele Succesorale, ceea ce înseamnă că nu era închis în Cufăr, am făcut presupunerea greșită că ea îl mai văzuse. Dar e logic să nu-l fi văzut; poate fi activat abia după ce se manifestă prima Moștenire.

— Șase, o strig din nou. Ea revine la realitate, se întoarce spre mine și mă pomenesc ferindu-mi privirea după ce ni se întâlnesc ochii. Știi ce e vreuna dintre chestiile astea?

— Nu tocmai, murmură ea, trecându-și mâinile peste suprafețele pietrelor. Asta e piatra vindecătoare pe care-am folosit-o eu și Henri la școală, adaugă, arătând o piatră plată, neagră, pe care-am mai văzut-o.

Pe urmă încremenește și printre buze îi scapă un icnet ușor. Eu și Sam schimbăm priviri nedumerite. Ea scoate din Cufăr o piatră de un galben palid, cu suprafața netedă, ca de ceară, și o ține în lumină.

— Oh, Doamne, se minunează, lovind-o ușor cu vârful degetului.

— Spune-mi, o îndemn. Ea mă privește în ochi.

— Xitharis, spune ea. Provine de pe prima noastră lună.

Își duce mica piatră la frunte și închide ochii, strângând cu putere din pleoape. Nuanța palidă de galben a pietrei capătă o tentă ușor întunecată.

Șase deschide ochii și mi-o întinde. Mă încrunt și o iau, cu degetele atingându-i palma. Sam inspiră scurt.

— Ce nai...

Pare îngrozit, mă caută pe bâjbâite, ca și cum ar fi orb.

— Ce se-ntâmplă? întreb, îndepărtând c-o palmă mâinile lui Sam de pe fața mea.

— Ești invizibil, spune Șase, cu voce scăzută.

Mă uit în jos, spre genunchii mei, și e adevărat. Am dispărut cu desăvârșire. Scap xitharisul pe podea, ca pe un cartof fierbinte, și devin imediat vizibil.

— Xitharisul, ne explică Șase, îi permite unui garde să-i transfere altuia o Moștenire, dar numai pentru o perioadă scurtă de timp. Cred că pentru o oră sau poate pentru două. Nu pot spune sigur. Nu trebuie decât să-ncarci piatra, concentrându-ți energia asupra ei. O pui pe frunte și, *bum*, e gata.

— O încarci, ca pe o baterie? Întreabă Sam.

— Exact, și Moștenirea nu poate fi folosită până când nu e atinsă din nou.

Mă uit la piatră.

— Drăguț. S-ar părea că n-o să mai fii singura care face excursii în oraș.

— Iar tu n-o să mai fii singurul care rezistă la foc, ripostează ea, cu un aer jucăuș.

— Dacă te porți frumos cu mine, există cu siguranță această posibilitate.

Sam ia piatra și se concentrează profund, încordându-și tot trupul. Nu se întâmplă nimic.

— Ei, haide, îi spune pietrei. Promit s-o folosesc doar pentru a face binele. N-o să intru în vestiarele fetelor, jur.

— Îmi pare rău, Sam, spune Șase. Sunt cât se poate de sigură că n-are efect decât asupra noastră.

El lasă xitharisul jos și cotrobăim prin restul cuferului, să vedem ce altceva mai poate fi activat prin atingere; dar, după o oră de studiere și de ținere în mână a tuturor celor șaptesprezece artefacte, după ce suflăm aer cald asupra lor, după ce le strângem cu putere, în afară de cristalul strălucitor înfășurat în prosop, de celălalt cristal, mai mare, lunguieț, cu mijloc cețos, și de sistemul solar care continuă să se rotească deasupra noastră, nu se mai activează nimic altceva, însă piatra vindecătoare mă scapă de tăieturile și de vânătăile cu care mi-a însemnat Șase corpul.

— Omule, spun eu, am așteptat aproape toată viața mea să deschid chestia asta; și acum, când am făcut-o, o foarte mare parte pare să nu-mi fie de niciun folos.

— Sunt convinsă că întrebuițările lor ni se vor dezvălui singure, cu timpul, mă asigură Șase. Problemele de genul ăș-

ta trebuie lăsate la dospit. Răspunsurile apar de obicei într-un târziu, când totul ți-a ieșit cu desăvârșire din minte.

Dau din cap, din nou cu ochii la obiectele din jurul Cufărului. Șase are dreptate: când îți impui să găsești un răspuns, nu poți garanta decât că răspunsul n-o să apară.

— Da, poate că unele nu sunt activate decât de următoarele Moșteniri. Cine știe? ridic eu din umeri.

Pun totul la loc, înăuntru, simțindu-mă obligat să las cristalul strălucitor învelit în prosop. Las afară sistemul solar, care își continuă mișcarea, închid Cufărul, îl încui și îl car de-a lungul coridorului.

— Nu fi descurajat, John, spune Șase în urma mea. După cum spunea Henri, probabil că încă nu ești pregătit să vezi totul.

14

Nu pot să dorm, în parte din cauza Cufărului. Din câte știu eu, una dintre gemele din interiorul lui îmi poate da puterea de a lua forma altor ființe, așa cum face Bernie Kosar, iar o alta poate crea în jurul meu un ecran ca de fier, impenetrabil pentru orice atac inamic. Dar cum o să le identific fără Henri? Mă simt trist, înfrânt.

Dar, mai presus de toate, nu pot să nu mă gândesc la Șase, nu pot să nu-mi imaginez fața ei, planând la câțiva centimetri deasupra mea, sau mirosul dulce al respirației ei, sau strălucirea ochilor ei în lumina apusului. În clipa aceea am simțit o dorință irezistibilă de a înceta antrenamentul și de o cuprinde pur și simplu cu brațele, strivind-o de pieptul meu. Și acum, după mai multe ore, încă mai simt același impuls chinuitor, mi s-a ancorat în suflet, și de fapt asta mă ține treaz. Asta și copleșitoarea vinovăție pe care o simt fiindcă mă simt atras de ea. Cea după care ar trebui să tânjesc e Sarah.

Am prea multe în minte ca să mă pot aștepta să adorm, prea multe emoții: durere, dorință, confuzie, vinovăție. Mai stau întins încă douăzeci de minute înainte de a renunța la somn. Îmi arunc pătura într-o parte și-mi pun o pereche de pantaloni și un tricou gri. Bernie Kosar mă urmează afară din cameră și de-a lungul coridorului, îmi strecur capul pe ușa camerei de zi, mă uit dacă Sam doarme. Și chiar asta face, pe podea, înfășurat în pătură ca un vierme în coconul lui, iar eu mă-ntorc cu spatele și mă retrag. Camera lui Șase e pe culoar, chiar vizavi de a mea, și ușa e întredeschisă. Rămân cu ochii într-acolo și o aud pe Șase foindu-se pe podea.

— John? șoptește ea.

Mă chircesc, speriat, și inima îmi bate nebunește.

— Da? răspund, continuând să stau afară.

— Ce faci?

— Nimic, șoptesc eu. Nu pot să dorm.

— Intră, mă invită ea.

Împing ușa, deschizând-o. În camera ei e întuneric beznă, nu văd absolut nimic.

— E totul în ordine?

— Da, totul e perfect, răspund.

Îmi folosesc Lumenul la intensitatea minimă, și strălucirea palidă a palmelor mele e ca o lumină de veghe. Mă feresc să mă uit la Șase, privesc covorul.

— Știi, pur și simplu am prea multe în minte. Mă gândeam să ies la o plimbare, să alerg sau să fac altceva de genul ăsta.

— Ei, ar fi oarecum periculos, nu crezi? Nu uita că FBI te-a plasat pe lista Celor Mai Căutate Zece Persoane, cu o recompensă pe capul tău, zice ea.

— Știi, dar... afară e încă întuneric, iar tu ne-ai putea face pe amândoi invizibili, nu-i așa? Adică, în caz că vrei să mi te alături.

Îmi intensific lumina mâinilor și o văd pe Șase pe podea, cu două pături pe picioare, cu câteva șuvițe desprinse din părul strâns la spate atârându-i în jurul obrazilor. Poartă pantaloni negri, pentru yoga, și o bluză albă, fără mâneci. Nu mă pot împiedica să nu mă holbez la umerii ei goi. Îmi îndrept ochii în altă parte când sunt izbit de bănuiala absurdă că ea îmi poate simți privirea.

— Sigur, îmi răspunde, dezlegându-și părul și refăcându-și apoi coada de cal. Întotdeauna mi-e greu s-adorm. Mai ales pe podea.

— Am auzit, spun eu.

— Crezi c-ar fi bine să-l trezim totuși pe Sam?

Clatin din cap. Ea îmi răspunde săltând din umeri și-și ridică mâna. I-o iau imediat. Ea dispăre, dar palma mea încă mai strălucește și-i văd urmele pașilor pe covor. Pe urmă îmi sting lumina, ieșim din cameră și o pornim pe coridor în vârful picioarelor. Bernie Kosar se ține după noi și, când ajungem în camera de zi, Sam își saltă capul de pe podea și se holbează exact în direcția noastră. Ne oprim, și-mi țin respirația ca să nu tulbur tăcerea. Mă gândesc că Sam e evident îndrăgostit de Șase și că ar fi dezolat dacă ne-ar vedea ținându-ne de mână.

— Hei, Bernie, spune el, somnoros, își lasă capul la loc și se rostogolește cu spatele către noi.

Păstrăm liniștea câteva secunde, apoi Șase deschide drumul, traversând camera de zi și intrând în bucătărie, ca să iasă pe ușa din spate.

Noaptea e caldă și plină de țârâitul greierilor și de foșnetul ramurilor de palmier. Mi se pare ciudat că mâna lui Șase pare atât de mică și de delicată într-a mea, în ciuda puterii ei fizice. Ador senzația pe care mi-o oferă. Bernie Kosar aleargă prin tufele dese de pe marginea aleii acoperite cu pietriș în timp ce noi ne plimbăm în tăcere prin centrul ei. Se înfundă dând într-un drum îngust, și o luăm la stânga.

— Nu pot să nu mă gândesc prin ce-ai trecut, spun eu, în cele din urmă, dar aș prefera să-i mărturisesc mai degrabă că nu pot să nu mă duc cu gândul la ea. Să fii ținută prizonieră o jumătate de an, să fii nevoită s-o vezi pe Katarina... Ei, știi ce vreau să spun.

— Uneori uit că s-a întâmplat. Iar alteori nu mă pot gândi decât la asta, zile în șir.

— Da, zic eu, lungind cuvântul. Nu știu; presupun că nu e nevoie să spun cât îmi lipsește Henri, și gândul că nu mai e printre noi mă ucide. Dar acum, după ce-am auzit povestea ta, îmi dau seama ce norocos sunt. Adică am putut să-mi iau rămas bun de la el și așa mai departe. În plus, a fost aici când mi-am primit primele Moșteniri. Nu îmi pot imagina cum ar fi fost să trec prin asta de unul singur, cum ți s-a-ntâmplat ție.

— A fost într-adevăr foarte, foarte greu, asta e sigur. Katarina mi-ar fi fost de folos în ziua când am început să-mi dobândesc invizibilitatea. Mi-ar fi fost încă de și mai mult ajutor ca să discutăm despre probleme femeiești, când am început să mă maturizez. Ei au fost, într-o foarte mare măsură, părinții noștri de pe Pământ, nu?

— Da, așa e, încuviințez eu. Și mi se pare ciudat că acum, când Henri nu mai e, lucrurile pe care mi le amintesc despre el sunt cele pe care le detestam de obicei. De exemplu, cum lăsam un loc în urmă și mergeam ore în șir pe autostradă, îndreptându-ne spre un alt loc despre care nu auzisem niciodată, când tot ce-mi doream eu era să cobor din mașină. Acum îmi amintesc mai ales conversațiile noastre din timpul acelor călătorii. Sau cum am început antrenamentul în Ohio, cum

m-a pus să repet același lucru iarăși, și iarăși, și iarăși... Știi ce mult detestam chestiile astea? Dar acum nu pot să nu mă uit în urmă, la niciuna dintre ele, fără să zâmbesc...

Ca atunci când îmi aduc aminte ce s-a întâmplat la un moment dat, după ce mi s-a manifestat telekinezia, când ne antrenam în zăpadă și el arunca în mine cu tot felul de obiecte, ca să-nvăț să le deviez. Trebuia să le trimit de unde veniseră, și a azvârlit spre mine, cu toată forța, un ciocan pentru carne, iar eu i-am folosit propria viteză ca să-l reped înapoi, către el; și, ca să nu fie lovit, a fost nevoit să se-arunce în zăpadă, cu capul înainte, în ultima secundă, povestesc, zâmbind în sinea mea. Dar nămetele era de fapt o tufă de trandafiri troienită, cu toți țepii ei cu tot. N-o să crezi ce gălăgie a făcut Henri. Lucrurile de genul ăsta n-o să le uit niciodată.

Se apropie o mașină, mergând pe marginea drumului, și ne grăbim să ne ascundem în șanț până trece. Intră în viteză pe aleea pavată cu piatră a unei case din apropiere și un bărbat în haină neagră de piele coboară dintr-o săritură. Bate cu pumnii în ușa din față, strigând la indiferent cine-o fi înăuntru să-i deschidă.

— Iisuse. Cât e ceasul? o întreb pe Șase.

Ea se îndreaptă spre bărbat și spre casă, încă ținându-mă de mână.

— Are vreo importanță?

Ne furișăm până la trei metri de el, unde mă izbește mirosul de alcool, își încetează bătăile în ușa ca să zbiere:

— Ai face bine să deschizi dracului ușa asta, Charlene, sau n-o să-ți convină ce-o să fac!

Șase îi vede odată cu mine revolverul îndesat în cureaua pantalonilor și mă strânge de mână.

— La naiba cu tipul ăsta, îmi șoptește.

El continuă să bată cu pumnii până se luminează fereastra din față. De dincolo de ușă începe să strige o femeie:

— Pleacă de-aici! Pleacă și atât, Tim!

— Deschide imediat ușa! urlă el, drept răspuns. Sau ai încurcat-o, Charlene! Ai încurcat-o. Mă auzi?

Suntem destul de aproape ca să-l putem atinge, îi văd tatuajul estompat de sub urechea stângă și îmi dau seama că reprezintă un vultur pleșuv cu un șarpe în gheare.

Femeia îi răspunde tot strigând, cu voce mai tremurătoare decât înainte:

— Pleacă, Tim! Ce cauți aici? De ce nu mă lași pur și simplu în pace?

El dă cu pumnii în ușa și urlă încă și mai tare. Mă pregătesc să-mi strâng brațul în jurul gâtului lui, strivindu-i vulturul pleșuv și șarpele, când îi văd pistolul târându-i-se încet în susul șalelor, până ce ajunge să plutească, îndepărtându-se de el și ajungând în mâna invizibilă a lui Șase. Ea îi proptește țeava în ceafa bărbatului și o îngroapă în părul lui castaniu. Armează percutorul cu un pocnet sonor.

Bărbatul încetează să mai bată în ușa. Încetează și să mai respire. Șase îi apasă țeava mai tare pe țeastă și o împinge ușor către dreapta, făcându-l să se rotească. La vederea armei care-i plutește în fața ochilor, se albește la față. Clipește și scutură violent din cap, așteptându-se să se trezească în patul lui sau pe aleea din spatele barului din care-a ieșit. Șase mișcă țeava dintr-o parte într-alta, iar eu mă aștept să spună ceva, să-l sperie într-adevăr de moarte, dar ea întoarce în schimb brusc arma către mașină. Trage, și pe parbriz apare un cerc de sticlă spartă. Bărbatul scoate un țipăt strident și izbucnește în lacrimi. Șase îndreaptă din nou arma către fața lui, făcându-l să amuțească, cu mucii prelinși atingându-i buza de sus.

— Te rog, te rog, te rog, spune el. Îmi pare rău, Doamne. O să, să, să plec chiar acum. Jur. Plec.

Șase armează din nou pistolul. Văd draperia de la fereastră din față mișcându-se către dreapta și dezvăluind fața unei blonde masive. O strâng pe Șase de mână și ea îmi răspunde cu același gest.

— Plec chiar acum. Plec, plec, spune precipitat bărbatul către armă.

Șase țintește din nou mașina și golește camera cartușului cu zgomot puternic; geamul portierei din spate, de pe partea șoferului, explodează într-o mie de țândări.

— Nu! OK! OK! strigă bărbatul.

Pe pantalonii lui, în partea de sus a coapsei, apare brusc o pată umedă. Șase arată cu țeava armei către fereastra din față a casei și întâlnește ochii blondei dinăuntru.

— Și n-o să mă mai întorc niciodată. Niciodată, niciodată, absolut niciodată.

Pistolul tresaltă de două ori spre stânga, dându-i de înțeles că poate pleca. Bărbatul deschide portiera cu o smucitură și se aruncă în mașină. Cauciucurile împrășcă pietre când iese în marșarier de pe alee și accelerează în lungul drumului. Femeia de la fereastră continuă să se holbeze la arma care plutește alături de ușa din față și pe care Șase o azvârle chiar atunci peste casă, cu atâta forță încât va ateriza, cu siguranță, în ținutul alăturat.

Ne întoarcem în fugă pe șosea și continuăm să alergăm până când nu se mai zărește nicio casă. Aș vrea să pot vedea fața lui Șase.

— Aș putea face așa ceva toată ziua, spune ea într-un târziu. E ca și cum ai fi un supererou.

— Oamenilor le plac supereroii, e singurul răspuns care-mi vine în minte. Crezi c-o să cheme poliția?

— Nu. Probabil o să creadă că totul a fost un vis urât.

— Sau cel mai frumos pe care l-a avut vreodată, spun eu.

Discuția noastră se îndreaptă către toate lucrurile bune pe care le-am putea face pentru Pământ dacă n-am fi atât de ocupați din cauză că suntem vânați și detestați.

— Totuși, cum ai reușit să te antrenezi singură? întreb. Eu nu-mi pot imagina că aș fi învățat ceva dacă n-ar fi fost Henri, care m-a-mboldit atât de mult.

— Ce alternativă aveam? Ne adaptăm sau murim. Așa că m-am adaptat. Eu și Katarina ne-am antrenat ani întregi înainte de a fi capturate, dar e evident că n-am făcut-o nici măcar o singură dată după apariția Moștenirilor mele. Când am reușit în cele din urmă să scap din peșteră, mi-am promis că moartea ei n-o să fie zadarnică, și singurul mod în care puteam realiza asta era să-ncerc să-mă răzbun. Așa că am continuat de unde rămăseserăm, mai ales pe cont propriu, dar, încetul cu încetul, am început să-nvăț să devin mai puternică. În plus, am avut la dispoziție mai mult timp decât ai avut tu. Moștenirile mele au apărut la o vârstă fragedă și sunt mai mare decât tine.

— Știi, zic eu, a șaisprezecea mea aniversare – sau cel puțin ziua în care o sărbătoream împreună cu Henri – a fost alaltăieri.

— John! De ce nu ne-ai spus? Întreabă ea, apoi dă drumul mâinii mele și mă îmbrânțește în joacă, făcându-mă instantaneu vizibil.

Zâmbesc și întind mâna după ea, pipăind orbește întunericul. Ea mi-o ia și-și împletește degetele cu ale mele, lăsându-mi-l pe cel mare să se odihnească peste al ei. În minte îmi vine Sarah, și mă trezesc respingându-mi gândul.

— Cum era ea? Întreb. Katarina?

Se scurge un moment de tăcere.

— Miloasă, îi ajuta întotdeauna pe alții. Și amuzantă. Glumeam și râdeam o mulțime, ceea ce ți se pare probabil greu de crezut, văzând cât de serioasă sunt de obicei.

Chicotesc.

— Tu ai spus-o.

— Dar, ei, nu schimba vorba. De ce n-ai spus nimic despre ziua ta?

— Nu știu. Până ieri nici nu mi-am adus aminte de ea, iar pe urmă, cu tot ce s-a petrecut, mi s-a părut pur și simplu că n-avea sens.

— E ziua ta, John. Nu e lipsită de sens. Ținând cont cât de vânați suntem, toate aniversările la care avem norocul s-ajungem sunt motiv de sărbătoare. Și, oricum, dac-aș fi știut, n-aș mai fi fost atât de dură cu tine la antrenament.

— Da, presupun că te simți cumplit când bați un tip în halul ăla tocmai de ziua lui, comentez eu, apoi o înghiontesc.

Ea îmi răspunde cu aceeași monedă. Bernie Kosar sare din mărăciniș și tropotește pe lângă noi. În blana lui ca ari-ciul unei cataramă s-au prins mai mulți scaieți, și dau drumul mâinii lui Șase ca să i-i smulg.

Ajungem la capătul drumului. În fața noastră se aștern ierburi înalte și un râu unduitor. Facem stânga împrejur și ne întoarcem agale către casă.

— Te deranjează că n-ai intrat niciodată în stăpânirea Cu-fărului tău? Întreb, după câteva minute de tăcere.

— Într-un fel, asta m-a impulsionat mai mult. Nu-l mai aveam; în privința asta nu era nimic de făcut. Așa că am acționat cum mi s-a părut inteligent, am decis să mă concentrez asupra descoperirii voastre, a celorlalți. Aș vrea să-l fi găsit pe Numărul Trei înaintea lor.

— Ei, m-ai găsit pe mine. Nu-mi pot imagina că aş fi supravieţuit până acum dacă n-ai fi făcut-o. Nici eu, nici Bernie Kosar. Şi, privind lucrurile din acelaşi punct de vedere, nici Sarah.

Când rostesc numele lui Sarah, strânsoarea lui Şase se slăbeşte uşor. În timp ce ne îndreptăm spre casă, simt crescându-mi în piept un sentiment de vinovăţie. O iubesc într-adevăr pe Sarah, dar mi-e greu să-mi imaginez o viaţă alături de ea când mă aflu atât de departe, fugăr, fără să pot presimţi unde mă va duce viitorul. Singura viaţă pe care mi-o pot imagina acum e cea pe care o trăiesc. Alături de Şase.

Ajungem lângă casă şi mă trezesc dorindu-mi ca plimbarrea să nu se fi terminat, încerc să-i amân sfârşitul încetinindu-mi paşii, zăbovind în capătul aleii.

— Ştii, eu nu te cunosc decât drept Şase, spun. Ai avut cândva un nume?

— Bineînţeles că am avut, dar nu l-am folosit prea des. Eu n-am mers la şcoală, ca tine.

— Şi care era numele?

— Maren Elizabeth.

— Stai puţin, vorbeşti serios?

— De ce pari atât de surprins?

— Nu ştiu; Maren Elizabeth are ceva graţios, feminin. Mă aşteptam să ai un nume puternic, legendar, cum ar fi Atena, sau Xena, prinţesa războinică. Sau chiar să te numeşti Storm.^[5] Ți s-ar fi potrivit ca o mănuşă.

Şase râde, şi sunetul râsului ei îmi trezeşte dorinţa de a o trage mai aproape de mine. Bineînţeles că n-o fac, dar mi-o *doresc*, şi poate că e cu atât mai grăitor.

— Trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă că am fost cândva o feţişă cu panglici în păr.

— Da, de ce culoare?

— Roz.

— Cred c-aş plăti oricât ca să văd asta.

— Las-o baltă, n-ai destui bani.

— Trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă, spun, imitând tonul ei glumeţ de mai înainte, că am la dispoziţie un Cufăr plin de nestemate rare. Nu trebuie decât să-mi arăţi în ce direcţie e un magazin de amanet.

---

⁵ Furtună (n. tr.).

Ea râde, apoi spune:

— O să fiu cu ochi-n patru, poate văd vreunul.

Continuăm să stăm la intrarea aleii noastre, și îmi ridic privirea către stele și către lună, care e în al treilea pătrar. Aud vântul și tălpile lui Șase pe nisip, când își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Inspir adânc.

— Sunt sincer încântat de plimbarea asta, spun.

— Și eu.

Mă uit spre locul în care stă, dorindu-mi să fie vizibilă ca să-i pot citi expresia feței.

— Reușești să-ți imaginezi că fiecare noapte ar putea fi ca asta, că ți-ai putea trăi viața fără să te-ntrebi ce sau cine te pândește din umbră, fără să-ți arunci întotdeauna privirea peste umăr ca să vezi dacă ești urmărită? N-ar fi minunat dacă ai putea să uiți, măcar o singură dată, ce trage cu ochiul de dincolo de orizont?

— Bineînțeles c-ar fi frumos, spune ea. Și *o să fie* frumos, când ne vom permite în sfârșit lucrul ăsta.

— Detest ceea ce trebuie să facem. Detest situația în care ne aflăm. Aș vrea să fi fost altfel.

Caut Lorienul pe cer și dau drumul mâinii ei. Șase devine vizibilă, și o prind de umeri, întorcând-o spre mine.

Ea respiră adânc.

Exact în clipa când îmi aplec capul spre al ei, spatele casei e zguduit de o explozie. Țipăm amândoi și ne aruncăm la pământ. Deasupra acoperișului se înalță o dâră de fum și flăcările se răspândesc instantaneu înăuntru.

— Sam! strig eu.

De la cincisprezece metri distanță, smulg ferestrele din față. Se izbesc de aleea de beton făcându-se țândări. Fumul iese în valuri.

O rup la fugă înainte de a-mi da seama ce fac. Respir adânc și sar, aruncându-mă în casă și spintecând ușa când o scot din balamale.

15

În ultima vreme, în fiecare noapte stau trează ore în șir, cu ochii deschiși, cu urechile deprinse cu zgomotele tăcerii din jur. Îmi salt capul de fiecare dată când aud un sunet îndepărtat – o picătură de apă lovindu-se de podea, o fată foindu-se în somn – și uneori mă dau jos din pat pe furiș și mă duc la fereastră, convingându-mă că afară nu e nimic, într-o încercare evidentă de a avea aparent senzația că sunt în siguranță, indiferent când de nejustificată ar fi.

Trec de fiecare noapte dormind mai puțin decât în cea dinaintea ei. Sunt tot mai obosită, epuizarea mă aduce în pragul delirului. Mi-e greu să mănânc. Știu că nu mi-e de niciun folos să-mi fac griji, dar, oricât de mult mi-aș impune să mă odihnesc sau să mănânc, ceea ce simt nu se schimbă câtuși de puțin. Iar când reușesc să adorm, nimic nu ține la distanță visele oribile care mă trezesc din nou.

În săptămâna care a trecut de când și-a făcut apariția la cafenea, n-am mai văzut nici urmă de tip mustăcios, dar nu pot scăpa de gândul că, doar fiindcă nu l-am mai zărit, nu înseamnă că nu pândește undeva, afară. Mă tot întorc la aceleași întrebări: cine a fost în peștera mea; cine *sau ce* era mustăciosul din local; de ce citea o carte cu numele *Pittacus* pe copertă; și, cel mai important, dacă era mogadorian, de ce m-a lăsat să plec? Nimic din toate astea n-are sens, nici măcar titlul cărții. N-am găsit nimic altceva cu excepția unui sumar online succint al acțiunii: un general grec cu înclinație către declarațiile scurte, dar pline de miez, înfrânge o armată ateniană pe punctul de a asalta cetatea Mytilene. Ce legătură are cu orice altceva?

Lăsând deoparte problema peșterii și pe a cărții, am ajuns la două concluzii. Prima e că nimeni nu mi-a făcut nimic mul-

țumită numărului meu. Asta mă menține pe moment în siguranță, dar cât o să mai dureze? A doua e că lumea din cafenea l-a făcut pe mogadorian să nu treacă la acțiune, însă, din câte știu despre ei, n-ar lăsa câțiva martori să le stea în cale. Nu mă mai grăbesc să ajung la școală și să mă întorc de acolo înaintea celorlalte fete, m-am atașat în schimb grupului lor numeros. Iar pentru ca Ella să fie în siguranță, nu mai merg alături de ea în public. Știu că asta îi rănește sentimentele, dar așa e cel mai bine. Nu merită s-o amestec în problemele mele.

Dar, din toată povestea asta, un singur lucru îmi oferă o rază de speranță. Cu Adelina s-a petrecut o schimbare remarcabilă, îngrijorarea îi încrețește fruntea. Când are impresia că n-o vede nimeni, în ochi îi apare o zvâcnire nervoasă și privirea i se repede dintr-o parte a încăperii în alta, ca a unui animal speriat, amenințat, așa cum se întâmpla cu ani în urmă, când încă mai credea în cauza noastră. Și, de vreme ce n-am mai stat de vorbă de când am fugit de la cafenea și i-am căzut în brațe, aceste schimbări sunt cele care mă fac să cred că mi-am recăpătat căpanul.

Întuneric. Tăcere. Cincisprezece trupuri adormite. Îmi salt capul și arunc o privire în partea opusă a încăperii. În loc să văd o mogâldeață în patul Ellei, remarc că e gol, cu păturile aruncate într-o parte. E a treia noapte în care îi observ lipsa, și niciodată n-am auzit-o plecând. Dar am lucruri mai importante pentru care să-mi fac griji în loc să mă-ntreb unde s-o fi dus.

Îmi las capul pe pernă și mă uit pe fereastră. O lună plină, galbenă și strălucitoare, atârnă chiar dincolo de geam. O fixez îndelung cu privirea, fermecată de modul în care plutește acolo, afară. Respir adânc și închid ochii. Când îi redeschid, astrul și-a preschimbat galbenul strălucitor într-un roșu însângerat și pare să pâlpeie, însă apoi îmi dau seama că, de fapt, nu mă uit la lună, ci mai degrabă la reflexia ei, care strălucește puternic în apele întunecate ale unei bălți imense. Pe de suprafață se înalță aburi și aerul are un miros pătrunzător, de fier. Îmi salt din nou capul și abia atunci văd că stau în mijlocul unui câmp de luptă devastat și plin de sânge.

Sunt trupuri împrăștiate pretutindeni, morți și muribunzi, în urma unui război fără supraviețuitori. Îmi pipăi instinctiv corpul, căutând răni străpunse sau tăieturi, dar n-am nici măcar o singură zgârietură. Și atunci o văd pe ea, pe fata cu

ochi cenușii pe care-am visat-o, pe care-am pictat-o pe perețele peșterii, alături de John Smith. Zace neclintită, chiar pe țarm. Alerg spre ea. Sângele îi țâșnește dintre coaste, se îmbibă în nisip și e spălat de valurile mării. Părul ca pana corbului îi atârnă pe obrajii cadaverici. Nu respiră, și sunt pe deplin îndurerată, știind că nu pot face absolut nimic pentru ea. Pe urmă din spatele meu se aude un răs profund, batjocoritor. Ochii mi se închid înainte de a mă întoarce să-mi înfrunt dușmanul.

Îi redeschid și câmpul de luptă dispare. Patul familiar și încăperea întunecoasă și-au făcut din nou apariția. Luna e din nou normală, de un galben strălucitor. Mă ridic și mă apropii de fereastră. Trec în revistă peisajul nocturn, cufundat în nemișcare și tăcere. Nici urmă de mustăcios, sau de orice altceva, în aceeași privință. Toată zăpada s-a topit și luna strălucește pe pietrele umede ale pavajului. Oare tipul mă supraveghează?

Mă răsucesc și mă furișez înapoi, în pat. Stau întinsă pe spate, încerc să mă liniștesc respirând adânc.. Tot corpul mi-e încordat și rigid. Mă gândesc la peșteră, mă gândesc că nu m-am mai întors acolo de când au apărut urmele de bocanci. Mă rostogolesc pe-o parte, cu spatele către fereastră. Nu vreau să văd ce e afară. Ella încă nu s-a-ntors în pat.

Încerc să-i aștept întoarcerea, dar adorm. Nu mai visez nimic.

Dimineața, când bate clopotul, ridic capul de pe pernă, cu trupul țeapăn, îndurerat. O ploaie rece izbește în geamuri. Mă uit în partea opusă a încăperii și o văd pe Ella săltându-se în capul oaselor, înălțându-și brațele spre tavan și căscând cu poftă.

Leșim împreună din încăpere, târșâindu-ne picioarele fără să scoatem vreo vorbă. Străbatem rutina zilei de duminică și, în timpul slujbei, capetele ne atârnă în piept. La un moment dat, o trezesc pe Ella cu un ghiont și, douăzeci de minute mai târziu, ea îmi face același serviciu. Îi supraviețuiesc cozii de la El Festin, căutând din priviri persoane suspecte cât împart mâncarea. Când totul mi se pare ca de obicei, nu reușesc să hotărâsc dacă mă simt ușurată sau dezamăgită. Cel mai tare mă întristez fiindcă nu-l văd pe Hector.

Când curățenia e aproape gata, La Gorda și Gabby încep să se hârjonească, stropindu-se una pe alta cu furtunul atașat de chiuveta din bucătărie, în vreme ce eu spăl și șterg vasele. Le ignor, chiar și atunci când mă trezesc împroșcată în față. Douăzeci de minute mai târziu, tocmai am terminat de șters ultimul vas, pe care-l așez cu grijă în vârful teancului înalt, când o fată pe nume Delfina alunecă pe podeaua umedă și dă peste mine, făcându-mă să cad peste stivă și să trimit toate cele treizeci de farfurii înapoi, în apa murdară, unde câteva se sparg.

— De ce nu ești atentă ce faci? spun, împingând-o cu o mână.

Delfina se răsuțește și mă împinge la rândul ei.

— Hei! se răstește sora Dora, din partea opusă a bucătăriei. Voi două, terminați! Imediat.

— O să plătești pentru asta, mă amenință Delfina.

Abia aștept să scap oficial din Santa Teresa.

— Vezi să nu, spun, încă încruntată.

Ea dă din cap, privindu-mă cu o expresie răutăcioasă.

— Păzește-ți spatele.

— Dacă vin la voi, o să vă pară rău, așa să-mi ajute Dumnezeu, zice sora Dora.

În loc să folosesc telekinezia ca s-o arunc pe Delfina prin acoperiș – sau pe sora Dora, sau pe Gabby, sau pe la Gorda, din același motiv – mă întorc la vase.

Când sunt în sfârșit liberă, ies din mănăstire, încă mai ploaie, și stau sub streșină, privind în direcția peșterii. Noroiul e probabil gros pe coasta muntelui, ceea ce înseamnă c-o să mă murdăresc. Găsesc scuza asta ca să nu mă duc acolo, dar știu că n-aș avea curaj s-o fac nici dacă n-ar ploua, deși sunt curioasă să văd dac-au apărut sau nu urme noi în nămol.

Mă întorc înapoi. Îndatoririle de duminică îi cer Ellei să curețe naosul după ce pleacă toată lumea și să șteargă băncile. Dar, când ajung acolo, totul e deja curat.

— N-ai văzut-o pe Ella? o întreb pe Valentina, o fetiță de zece ani.

Ea clatină din cap. Mă întorc în dormitorul nostru, însă nici urmă de Ella. Mă așez pe patul ei. Salteaua vibrează, făcând un obiect argintiu să iasă de sub pernă. E o lanternă minusculă. O aprind. Dă o lumină strălucitoare. O sting și o pun la loc, ca să n-o vadă cumva călugărițele.

Merg de-a lungul coridoarelor, uitându-mă în toate încăperile pe lângă care trec. Din cauza ploii, cele mai multe fete au rămas înăuntru, foindu-se în grupuri mici, vorbind, râzând și jucându-se.

La primul etaj, unde culoarul se desparte în două, mergând către cele două aripi ale bisericii, o iau la stânga, pe un coridor întunecat și prăfos.

Încăperi goale și statui vechi, cioplite în peretele de piatră, și tavan boltit, și eu îmi strecur capul dincolo de cadrele ușilor, uitându-mă după Ella. Nici urmă de ea. Coridorul se îngustează și mirosul de praf se transformă pe nesimțite într-un iz umed, de țărână. În capăt e o ușă încuiată, din lemn de stejar, pe care am forțat-o acum o săptămână și jumătate, în căutarea Cufărului. Dincolo de ea, o scară de piatră se înfășoară în jurul turnului îngust al clopotniței din nord, unde se află cele două clopote ale mănăstirii. Cufărul nu era nici acolo.

Navighez o vreme pe internet, dar nu găsesc nimic despre John Srnith. Pe urmă mă duc în dormitor, mă întind în pat și mă fac că dorm. Din fericire, La Gorda, Gabby și Delfina nu-și fac apariția în cameră, și n-o văd nici pe Ella. Mă dau încet jos din pat și o pornesc pe coridor.

Intru în naos și dau de Ella pe banca din spate. Mă așez lângă ea. Se uită în sus, la mine, și zâmbește, părând obosită. În dimineața asta i-am strâns părul într-o coadă de cal, dar acum s-a slăbit. Îi desfac panglica și ea își întoarce capul spre mine, ca să i-o leg din nou.

— Unde-ai fost toată ziua? întreb. Te-am căutat.

— Am explorat, îmi răspunde, cu mândrie.

Și imediat mă simt din nou groaznic fiindcă o ignor pe drumul către școală.

Ne ridicăm, mergem în camera noastră și ne spunem noaptea bună. Mă strecur sub pături și aștept să se stingă luminile simțindu-mă neajutorată și tristă și dorindu-mi pur și simplu să mă strâng ghem și să plâng. Și chiar asta fac.

Mă trezesc în toiul nopții și nu pot spune cât e ceasul, deși presupun că am dormit cel puțin câteva ore. Mă rostogolesc pe-o parte și închid din nou ochii, dar ceva pare nelalocul lui. În dormitor s-a petrecut o schimbare pe care nu mi-o pot explica și care-mi amplifică neliniștea din timpul întregii săptămâni.

Deschid din nou ochii și, în clipa când se obișnuiesc cu întinericul, îmi dau seama că o față se holbează la mine. Icnesc și mă retrag dintr-un salt, strivindu-mă de peretele din spațele meu. Sunt prinsă în cursă, mă gândesc, încolțită în cel mai îndepărtat codon din fundul încăperii. Ce prostie din partea mea să-mi doresc patul ăsta. Măinile mi se încordează și, tocmai când sunt gata să țip și să lovesc fața cu piciorul, îi recunosc ochii căprui.

Ella.

Mă relaxez instantaneu. Și mă întreb de cât timp stă aici.

Cu mișcări extrem de încete, ea își duce arătătorul minuscul la buze. Pe urmă face ochii mari, zâmbește și se apleacă spre mine, făcându-și mâna căuș în jurul urechii mele.

— Am găsit Cufărul, șoptește.

Mă retrag, îi privesc nerăbdătoare chipul radios, întors în sus, și știu imediat că spune adevărul. Fac și eu ochii mari. Nu-mi pot stăpâni entuziasmul. O trag spre mine și o îmbrățișez cu toată puterea pe care-o poate suporta.

— Oh, Ella, nici n-ai idee ce mândră sunt de tine.

— Ți-am spus c-o să-l găsec. Ți-am spus, pentru că suntem o echipă și fiindcă ne ajutam una pe alta.

— Așa e, șoptesc.

Îi dau drumul. Fața îi radiază de mândrie.

— Haide. O să-ți arăt unde e.

Mă ia de mână și ocolesc patul în urma ei, mergând pe vârfuri, fără zgomot.

Cufărul – o rază strălucitoare de speranță, când mă așteptam cel mai puțin și când aveam cea mai mare nevoie.

16

Ieșim în grabă din dormitor și mă simt îmboldită s-o iau la fugă, către indiferent ce destinație m-ar conduce Ella. Ea alunecă pe podeaua rece repede și fără zgomot. Pe culoar e întuneric; și, în timp ce eu văd totul limpede, Ella se orientează aprinzând din când în când lanterna și stingând-o imediat.

Când ajungem în naos, mă gândesc c-o să se îndrepte spre turnul din nord, dar n-o face, conducându-mă în schimb în susul aleii centrale dintre șirurile de bănci. Trecem grăbite pe lângă ele. În partea din față a naosului, sfinții din vitralii se înșiruie pe peretele curbat și lumina lunii din spatele lor oferă o aureolă celestă, dându-le o înfățișare mult mai biblică decât au mai avut vreodată până acum. Undeva picură apă, răpăind într-una.

Când ajungem la rândul din față, Ella o ia brusc la dreapta, apropiindu-se cu pași repezi de una dintre numeroasele nișe deschise plasate de-a lungul pereților de pe ambele laturi. O urmez.

Aerul e mai rece decât în naos și statuia înaltă a Fecioarei Maria se conturează deasupra noastră, cu brațele înălțate în lateral. Ella o ocolește și, când ajunge în spatele ei, în colțul din stânga, se întoarce spre mine.

— O să ți-l aduc jos, îmi spune, punându-și lanterna în gură.

Se prinde de stâlpul de piatră și se cațără grăbită, ca o veriță agățându-se cu ghearele de un copac. Nu pot decât s-o privesc uluită, impresionată de mobilitatea ei.

Se oprește când ajunge aproape de plafon și se rotește în jurul coloanei, dispărând într-o firidă îngustă, aproape invizibilă din locul în care mă aflu.

Până acum n-am mai remarcat niciodată firida asta. Dumnezeu știe cum de-a observat-o Ella. Îmi lungesc gâtul, ascultând cu

atenție, fiindcă aud hârșăitul aspru al pantofilor ei pe piatră, ceea ce înseamnă că acolo n-are loc decât târându-se. E un soi de tunel. Nu pot să nu zâmbesc. Cufărul se afla aici, undeva, asta o știam, dar, fără Ella, nu l-aș fi găsit nici într-un milion de ani. Râd la gândul că Adelina s-a urcat pe aceeași coloană, cărând Cufărul, cu atâția ani în urmă. Ella s-a oprit; nu mai aud nimic. Trec douăzeci de secunde.

— Ella, șoptesc.

Ea-și scoate capul și se uită jos.

— Să urc și eu?

Clatină din cap.

— E blocat, dar aproape l-am desprins. Cobor cu el într-un minut, îmi răspunde, tot în șoaptă, apoi își retrace brusc capul, dispărând.

Nu pot suporta suspansul, nu pot suporta să nu știu ce face acolo, sus. Privesc baza coloanei și mă prind de ea; și, chiar înainte de a încerca să mă urc, aud în spate un zgomot, ca și cum ar fi dat cineva cu piciorul într-o bancă. Mă răsucesc. Fecioara Maria îmi blochează vederea. O ocolesc și inspectez naosul cu privirea, dar nu văd nimic.

— L-am luat! aud exclamația Ellei. Mă grăbesc să ocolesc din nou statuia și-mi ridic privirea, așteptând să-și facă apariția. O aud mormăind și luptându-se să tragă cufărul în deschiderea firidei, și n-am idee dacă e din cauză că e greu sau fiindcă tunelul e atât de îngust. Târârea continuă, încetul cu încetul. Sunt nici mai mult, nici mai puțin decât în extaz fiindcă voi intra în sfârșit în posesia Cufărului și nici măcar nu mă gândesc că descuierea lui e o problemă. Toate lucrurile la timpul lor. Când Ella ajunge aproape de capătul deschis, aud altceva în spatele meu.

— Ce faci aici?

Mă răsucesc brusc.

De ambele părți ale Fecioarei Maria și la distanțe egale de ea, Gabby și Delfina stau sub brațul stâng al statuii, în timp ce La Gorda și o Bonita vânjoasă, campioana jocului de pe doc, care a fost cât pe ce să măucidă pe lac, s-au plasat sub brațul drept.

Mă uit peste umăr și văd doi ochi mici privindu-ne în jos, către noi, din deschiderea firidei.

— Ce vreți? întreb.

— Nu vrem decât să vedem ce pune la cale micuța pârâcioasă, atât și nimic mai mult. Știi, e ciudat, fiindcă te-am văzut furișându-te afară din cameră și m-am gândit c-o să reușesc în sfârșit să văd la ce te tot uiți pe computer, dar nu erai acolo. Gabby își așterne pe chip o expresie sarcastică, derutată. Erăi aici, ceea ce e de-a dreptul bizar.

— De-a dreptul bizar. E de-a dreptul bizar, repetă La Gorda.

Spre ușurarea mea, n-o mai aud pe Ella târând Cufărul.

— De ce vă pasă? întreb. Serios. Nu fac nimic altceva decât să stau deoparte și să-mi țin gura.

— Mie-mi pasă foarte mult ce se-ntâmplă cu tine, Marina, ripostează Gabby, făcând un pas înainte, își dă părul lung și negru pe spate cu o smucitură a capului. De fapt, îmi pasă atât de mult încât îmi fac griji fiindcă-ți pierzi mereu vremea cu Hector, ratatul ăla bețiv. Vă îmbățați împreună? Se întrepru o clipă. Bei din sticla lui?

Nu știi dacă e din cauză că l-a numit pe Hector ratat sau fiindcă își închipuie că prietenia noastră e mai mult decât atât, sau pentru că vrea să știe ce fac la computer, dar pur și simplu se întâmplă. Închid ochii și mă întind spre ele cu mintea, înșfăcându-le pe toate patru în același timp. La Gorda țipă, pe când celelalte trei scâncesc, șocate. Le ridic de la pământ – lovind aerul cu picioarele lor goale, cu umerii uneia striviți de ai celorlalte – și le împing de-a lungul podelei netede până când ricoșează de treptele estradei din spatele naosului.

La Gorda plesnește podeaua cu palmele deschise și se saltă în picioare ca un taur furios, gata să atace toreadorul. În schimb eu alerg spre ea, acoperind distanța în câteva secunde. Ea își rotește brațul, pregătindu-se să-mi repeadă cu sălbăticie un pumn, și mă aplec doar ca să sar ca un arc, îndesând pumnul meu drept în bărbia ei. Cade pe spate icnind și capul i se izbește de podea cu zgomot surd. Își pierde cunoștința.

Bonita îmi sare în spate și mă apucă de păr. Cineva îmi dă un pumn în obrazul stâng, iar a treia fată îmi trage un șut în fluierul piciorului. Bonita se lasă să alunece din spatele meu și mă prinde de partea de sus a brațelor, ca să nu mă pot mișca. Delfina își repede brațul spre mine și-mi aplec capul. Pumnul o nimerește pe Bonita în gură, făcând-o să-și slăbească strânsoarea destul de mult ca să mă pot răsuci. Îi prind în mâini brațul drept și o arunc spre Gabby.

— Ești moartă, Marina! Moartă ca toți morții! strigă Bonita, cu voce stridentă, și o smucesc într-o parte, lovind-o apoi cu genunchiul în stomac și lăsând-o fără aer.

O trântesc la podea, lângă La Gorda.

Delfinei i s-a făcut țândări încrederea în sine. Caută ușa din priviri.

— Te pregătești să mă lași singură? o întreb.

— N-are importanță. O să-ți vin de hac mâine. Exact când n-o să fii pe fază.

— O să-ți dorești să nu fi spus asta.

Simulez o lovitură în dreapta și fandez spre stânga, apucând-o de talie. Gabby încearcă să mă înșface de păr, dar o rotesc brusc pe Delfina, blocând-o. Pe urmă mă răsucesc pe călcâie și-o las pe Delfina să cadă jos, pe spațiul dintre bănci din mijlocul naosului. Se lovește cu spatele de prima treaptă a altarului și geamătul îi reverberează de tavanul boltit. Gabby mă înconjoară.

— Îi spun sorei Dora. O s-o încurci *atât* de urât.

Mă întorc ca să fiu cu ochii pe ea. Se oprește exact lângă coloană. Îmi dau seama că e gata să m-atace și sunt pregătită.

Văd pe neașteptate o sclipire albă deasupra capului ei. Am nevoie de o secundă ca s-o recunosc pe Ella, care-a sărit tocmai din firidă pe umerii lui Gabby. Gabby lovește aerul cu brațele până când reușește s-o înșface pe Ella de mâini; și, în clipa aceea, o azvârle pe podea cu cel mai cumplit trosnet pe care l-am auzit vreodată.

— Nu! strig, și o pocnesc pe Gabby în stern cu toată puterea.

Picioarele i se desprind de dale și izbește zidul de piatră, scoțând praful din mortar.

Ella e căzută pe spate, plângând și zvârcolindu-se de durere, și observ că-și ține piciorul drept complet nemișcat. Îngenunchez alături de ea și îi salt tivul cămășii de noapte, dând cu ochii de un os alb, ascuțit, care-i iese prin piele chiar sub genunchi. Nu știu ce să fac. Îmi pun mâna pe umărul ei, încercând s-o consolez, dar are dureri atât de mari încât nici măcar nu mă simte.

— Sunt aici, Ella, îi spun. Sunt chiar aici, lângă tine.

Deschide ochii și-mi adresează o privire rugătoare. Și atunci văd cât de vătămată îi e mâna dreaptă. Pumnul ei micuț e mu-

tilat, e strâmb; dintre arătător și degetul mijlociu i se prelinge sânge. *Talentul ei la desen.*

— Oh, Doamne, Ella, strig, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Ea se mulțumește să plângă. Simt că încep să transpir, în toată viața mea nu m-am simțit niciodată atât de inutilă.

— Încearcă să nu te miști, spun, știind că e o rugămintă zadarnică.

Cel mai apropiat spital e la o jumătate de oră de mers cu mașina. Între timp o să leșine de durere.

Începe să se legene ritmic dintr-o parte într-alta. Îmi țin mâinile tremurătoare în aer, deasupra osului spart care-i iese în afara piciorului, neștiind dacă ar trebui să-i opresc sângerea prin apăsare sau dacă ar trebui să-n cerc să-i împing osul înapoi, sub piele. Decid să apăs și, în clipa când degetele mele îi ating pielea, Ella bolborosește, trăgându-și brusc răsuflarea. Pe șira spinării îmi urcă încet furnicături de gheață și în tot trupul mi se răspândește o senzație mult prea asemănătoare cu aceea din momentele readucerii la viață a florii din camera computerului. Oare e posibil ca harul meu de lecuitoare a plantelor să dea rezultate și în cazul oamenilor? Ella nu mai plânge și începe să respire precipitat, cu pieptul ei micuț urcând și coborând, urcând și coborând. Simt răceala gheții concentrându-mi-se în palme și înaintând spre vârful degetelor.

— Cred, cred că te pot vindeca.

Pieptul ei continuă să tresalte cu o viteză nefirească, dar pe față i se așterne o expresie calmă, detașată. Mă tem s-o fac, dar îmi pun mâinile pe bucata de os care-i iese din picior. Îi simt capătul grăunțos, spart; și începe curând să i se retragă sub piele. Rana străpunsă nu mai e roșie și albă, își regăsește culoarea pielii; și văd conturul zimțat al osului rupt deplăsându-se și pătrunzându-i în picior, regăsindu-și locul. Sunt uluită de ceea ce am făcut. Ar putea fi cea mai importantă dintre Moștenirile mele de până acum.

— Stai liniștită, spun. Mai e ceva.

Închid ochii și-mi înfășor palmele în jurul încheieturii subțiri a mâinii ei drepte. Răceala mi se scurge din nou prin vârful degetelor. Deschid ochii și-i văd palma înălțându-se, degetele depărtându-se unul de altul. Tăietura dintre arătător și mijlociu i se închide și văd două încheieturi rupte dintre

falange îndreptându-se și refăcându-se. Ella își strânge pumnul, apoi și-l deschide.

Am făcut ceea ce a vrut Lorien să fac, am înlăturat vătămarile aduse cuiva care nu le merita.

Ella își răsuște capul spre dreapta, se uită la mâinile mele înfășurate în jurul încheieturii ei.

— Ești teafără, îi spun. Te simți mai mult decât excelent.

Ea își saltă capul de pe podea și se proptește în coate. O trag în brațele mele.

— Suntem o echipă, îi șoptesc la ureche. Avem grijă una de alta. Îți mulțumesc fiindcă ai încercat să m-ajuti.

Dă din cap. O strâng în brațe, apoi o îndepărtez. Mă uit în jur, la celelalte fete, toate inconștiente, dar respirând. Văd muchia Cufărului ieșind în afara deschiderii firidei.

— Sunt atât de mândră de tine pentru că ai găsit Cufărul. N-ai idee ce mândră sunt, spun eu. O să-l luăm mâine-dimineață, după ce ne odihnim.

— Ești sigură? întreabă Ella. Pot să mă urc înapoi să-l aduc.

— Nu, nu. Du-te în baie, să te speli, și-o să vin și eu.

Când o pierd în sfârșit din vedere, îmi ridic ochii spre Cufăr. Concentrându-mă, îl fac să plutească încet, coborându-mi la picioare. Acum nu mai am nevoie decât de Adelina, ca să-l deschidem împreună.

17

În timp ce dau buzna prin ușa în flăcări și aterizez în camera de zi, pe covorul maroniu în curs de topire, prin minte îmi trec în goană mai multe lucruri. Sam. Scrisoarea lui Henri.

Cufărul. Cenușa cêpanului meu. Mă las cu bună știință învăluit de flăcări, ca să trec mai ușor dintr-o încăpere într-alta.

— Sam! strig. Unde ești, Sam?

Dincolo de camera de zi văd că peretele din spate al casei arde în întregime. Clădirea s-ar putea prăbuși într-un minut. Mă reped în dormitoare, strigându-l pe Sam. Ușa băii explodează sub lovitura piciorului meu. Mă uit în bucătărie, apoi în sufragerie; și tocmai când sunt pe punctul să reintru în camera de zi, arunc o privire pe fereastră și văd Cufărul și un morman cu lucrurile noastre, printre care se află laptopul, cutia de cafea cu cenușa lui Henri și scrisoarea nedeschisă, pe marginea bazinului, în mijlocul apei tresaltă ceva mic; e capul lui Sam. Mă vede și își flutură brațele.

Ies pe geam, făcându-l țândări, și îi trântesc la pământ grilajul de protecție. Mă scufund în bazin, cu flăcările din jurul meu șuierând când se preschimbă în fum cenușiu și negru.

— Ești OK?

— Cred, cred că da, spune el.

Ne tragem afară din apă și zăbovim alături de tot ce-a reușit Sam să salveze.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Tipule, ei sunt aici. Sunt pe de-a-ntregul aici. Mogadorienii.

În clipa când rostește cuvintele, simt că mi se face rău de la stomac. Îmi tremură falca. Pe urmă Sam spune:

— I-am văzut pe fereastra din față și pe urmă, bum, casa a luat foc. Am înșfăcat ce-am putut...

Ceva se mișcă pe acoperiș. Prin golurile dintre flăcările înălțate către cer văd un cercetaș mogadorian imens, într-un trenți negru, cu pălărie și ochelari de soare, coborând panta, cu picioarele afundându-i-se la fiecare pas în țiglele moi. Are o sabie lungă, scăpărătoare.

Îngenunchez și înșfac lacătul Cufărului, care se deschide sub strânsoarea mea dogoritoare. Dau la o parte cristalele de pe fund și scot pumnalul cu lamă de diamant. Muchia lui ascuțită reflectă flăcările care dansează deasupra casei. Spre surprinderea mea, mânerul se extinde, înfășurându-mi în întregime mâna dreaptă.

— Retrage-te, îi spun lui Sam.

Cercetașul ajunge la marginea metalică a acoperișului în prăbușire și cade în patioul de dedesubt, cu asfaltul crăpându-i sub picioare când aterizează. Despică aerul din fața lui cu sabia, lăsând în urmă o dâră strălucitoare. Îmi controlez respirația și trec în revistă, în gând, ultima săptămână de antrenament.

În clipa când mă poartă pașii înaintea, cercetașul scoate un urlat și se repede la mine cu trenciul unduindu-i în vânt. Mă văd în ochelarii lui de soare cu o clipă înainte ca sabia să i se rotească, aproape traversându-mi trupul. Mă las pe spate, îndepărtându-mă destul de mult ca să mă rateze; dar, când mă îndrept, intersectez dâra strălucitoare rămasă în urma sabiei. Durerea mi se prinde de gât și îmi coboară către talie. Sunt aruncat pe spate și cad în piscină.

Când îmi ridic capul la suprafață, îl văd pe Sam luând poziția de atac în fața cercetașului. Îl înfruntă cu mâinile goale, și le ține ridicate și spre exterior; saltă alternativ și umărul drept și din cel stâng. Mogadorianul râde și-și lasă sabia să cadă pe beton, apoi imită poziția de luptă luată de Sam. Înainte de a apuca să ies din bazin ca să-l ajut, Sam își lasă greutatea pe piciorul stâng și și-l rotește pe dreptul în față. Pantoful lui drept, learcă de apă, e azvârlit înapoi pe o traiectorie circulară și intră în contact cu fața cercetașului cu o forță care-l face să se dea cu vreo doi metri înapoi, clătînându-se pe picioare.

Mogadorianul năucit își ridică sabia strălucitoare. Ies din bazin înainte de a-l atinge pe Sam și-mi ridic pumnalul ca să parez lovitura sabiei în cădere bruscă.

Lamele se întâlnesc, generând un glob de lumină atât de intensă, încât îmi pierd pentru o clipă vederea. Când pălește, cercetașului i se frânge sabia exact în punctul de contact cu pumnalul meu. Pe care i-l înfig în piept și-l trag în jos, profitând de momentul de surpriză. Se transformă în cenușă și-mi acoperă pantofii.

Casa se prăbușește în cele din urmă – grinzile de lemn crapă în toate direcțiile, ferestrele explodează, ieșind din pereți – acoperișul se aplatizează peste toate, ca o carte cu cotorul rupt. Deasupra capetelor noastre apare un nor de furtună și un trăsnet despică bolta cerului, căzând exact în partea opusă a clădirii.

— Trebuie s-ajungem la Șase! strigă Sam.

Are dreptate, trăsnetul de lângă noi nu poate însemna decât că ea e în mijlocul unei lupte. Sau că o încheie. Ridic Cufărul cu mâna liberă și-l pun pe zidul de cărămidă al curții din spate, după ce mă asigur că nu e niciun pericol. Sam îmi aruncă restul lucrurilor, apoi îl trag pe el pe coama de ciment a zidului. Sărim și ne rostogolim în iarba umedă din partea opusă. Punem totul la loc sigur, în spatele unui tufiș des, și ocolim casa, alergând spre curtea din față.

În mijlocul aleii, la nici doi metri de mașina noastră de teren, Șase a înconjurat cu brațul gâtul unui cercetaș și îl strânge cu mușchii pulsându-i. Alți doi se apropie. Cel din stânga îndreaptă spre mine un tub lung, și răbufnirea unei lumini verzi mă aruncă pe spate. Nu pot să respir. Nu văd. Mă rostogolesc în iarba înaltă și simt căldura focului care mistuie casa.

Când reușesc să deschid ochii, îl deslușesc deasupra mea pe cercetașul cu tubul. Reîncep cu greu să-mi simt într-o oarecare măsură brațele și picioarele; respirația îmi revine la normal. Mânerul pumnalului continuă să-mi îmbrace mâna dreaptă. Cercetașul reglează un buton al tubului, poate ca să ucidă în loc să paralizeze, apoi calcă pe încheietura mâinii mele drepte. Încerc să-mi basculez picioarele în sus și deasupra mea, dar nu reacționează așa cum mi-o doresc, sunt încă inerte de pe urma loviturii paralizante pe care-am primit-o. Țeava tubului e între ochii mei, și mă gândesc la arma îndreptată de Șase împotriva bețivului, cu o oră în urmă. As-

ta e tot, îmi spun. Misiunea mogadorienilor e un succes. Numărul Patru a fost bifat. Urmează Numărul Cinci.

Văd sutele de luminițe din tub scânteind înaintea de a prinde viață și învârtejindu-se înaintea de a se contopi într-una singură; și, exact când își pune mogadorianul degetul pe trăgaci, Bernie Kosar îl prinde de coapsă. Cercetașul se împleticește deasupra mea preț de o secundă înainte de a-l decapita un trăsnet. Capul i se rostogolește în iarbă, alături de mine; nasurile ni se ating, apoi țeasta i se sfărâmițează, devenind un morman de cenușă, și mă străduiesc din răspuțeri să n-o inhalez odată cu aerul inspirat. Trupul de deasupra mea se prăvălește peste mine, acoperindu-mi blugii cu cenușă.

— Acum ridică-te, strigă Șase, dintr-odată chiar în locul în care a stat cercetașul.

Și Sam apare deasupra mea, încruntat, cu fața murdară.

— Trebuie să plecăm *imediat*, John.

Sunetul sirenelor străpunge noaptea. La un kilometru și jumătate distanță sau mai aproape. Bernie Kosar îmi linge tâmpla și scheaună.

— Ce s-a-ntâmplat cu al treilea? șoptesc.

Șase se uită la Sam și dă din cap.

— I-am smuls sabia și am folosit-o împotriva lui. A fost cel mai frumos moment din viața mea, spune el.

Atârn pe umărul lui Șase, care mă basculează pe bancheta din spate a mașinii. Bernie Kosar mi se instalează pe gambe și-mi linge mâna stângă, paralizată. Sam ia cheile și se urcă la volan, în vreme de Șase recuperează lucrurile noastre. Imediat ce ieșim pe autostradă și nu mai aud sirenele, reușesc să mă relaxez și să mă concentrez asupra mâinii mele drepte. Mânerul pumnalului își schimbă forma și mi se retrage de pe degete și de pe încheietura mâinii. Îl las să cadă alături de banchetă, în locul destinat picioarelor.

Cincisprezece minute mai târziu, Șase îi spune lui Sam să tragă pe dreapta și intrăm în parcare luminată a unui restaurant închis, cu cauciucurile scârțâind. Ea sare jos înainte de a se opri mașina și lasă portiera deschisă.

— Ajută-mă, îmi ordonă.

— Șase, nu vreau să fiu un nemernic tocmai în clipa asta, dar chiar nu-mi pot mișca brațele și picioarele.

— Tipule, încearcă de-adevăratelea. Trebuie să-i facem să ne piardă urma, insistă ea. Altfel suntem morți. Gândește-te la asta.

Mă străduiesc să mă salt în capul oaselor și-mi simt sângele circulându-mi prin picioare. Mă dau jos din mașină și rămân locului în hainele mele arse, ezitând, fiindcă n-am idee pentru ce are Șase nevoie de ajutor.

— Caută emițătorul, spune ea. Sam, nu opri motorul.

— Am înțeles, răspunde el.

— Ce să caut? întreb eu.

— De obicei se folosesc de emițătoare ca să urmărească vehiculele. Crede-mă. Așa au făcut cu mine și cu Katarina.

— Cum arată?

— N-am idee. Dar n-avem nici timp, așa că e cazul să-l găsești repede.

Aproape că-mi vine să râd. În lume nu există nici măcar un singur lucru pe care să-l pot face repede în clipa asta.

Însă Șase ocolește grăbită mașina în timp ce eu mă las totuși încet într-un genunchi și reușesc să mă târăsc sub ea, aprinzându-mi palmele dedesubtul șasiului. Bernie Kosar începe să adulmece, pornind de la bara de protecție din spate și mergând spre partea din față. Observ aproape imediat emițătorul, un obiect rotund, nu mai mare decât o monedă de douăzeci și cinci de cenți, lipit de învelișul de plastic al rezervorului de benzină.

— L-am găsit, strig, smulgându-l.

Ies și-i întind lui Șase dispozitivul, rămânând culcat pe spate. Ea îl studiază în grabă, apoi îl lasă să-i cadă în buzunar.

— Nu-l distrugi?

— Nu, răspunde ea. Mai verifică o dată. Trebuie să fim siguri că nu există un al doilea sau un al treilea.

Mă târăsc înapoi, cu mâinile luminând puternic, și mă deplasez cu repeziciune din spatele vehiculului până în față. Nu mai văd nimic.

— Ești sigur? mă-ntreabă ea, când mă ridic în picioare.

—Da.

Mă urc din nou în mașină și demarăm în viteză. E două noaptea, și Sam se îndreaptă spre vest. La instrucțiunile lui Șase, merge cu o sută patruzeci până la o sută patruzeci și cinci de kilometri pe oră, și nu pot să nu-mi fac griji în pri-

vința poliției... După aproape cincizeci de kilometri, intră pe autostrada interstatală și o ia spre sud.

— Aproape c-am ajuns, spune ea. Peste alți trei kilometri, îi cere lui Sam să iasă de pe interstatală.

— Oprește! Oprește aici!

Sam calcă frâna, alături de un semitrailer în ralanti, alimentat de șoferul său cu benzină. Șase devine invizibilă și coboară, lăsând portiera întredeschisă.

— Ce face? întrebă Sam

— Nu știu.

Portiera deschisă se închide peste câteva secunde, trântindu-se. Șase reapare și-i spune lui Sam să se reîntorcă pe autostradă, mergând de data asta spre nord. E ceva mai relaxată, nu se mai ține de bord cu încheieturile degetelor albite.

— Chiar vrei s-ajung să te-ntreb ce-ai făcut adineauri? zic eu.

Ea îmi aruncă o privire grăbită.

— Camionul ăla era în drum către Miami. I-am lipit emițătorul sub remorcă. Să sperăm că vor pierde câteva ore urmărindu-l spre sud în timp ce noi mergem spre nord.

Clatin din cap.

— Camionagiul o să aibă parte de-o noapte interesantă.

Odată ce trecem de ieșirile spre Ocala,^[6] Șase îi cere lui Sam să părăsească autostrada și să oprească în spatele unui mall, la câteva minute distanță.

— O să dormim aici la noapte, spune Șase. De fapt, o să dormim în schimburi.

Sam își deschide portiera și se răsuțește într-o parte, lăsându-și apoi picioarele să se legene în afara mașinii.

— Ăă, băieți? Probabil că ar fi trebuit să vă spun mai devreme, dar, ei, acolo m-am ales cu o tăietură urâtă și a-nceput să mă doară foarte tare, și cred c-o să leșin.

— Ce?

Mă grăbesc să cobor și mă opresc în fața lui. Își saltă cracul drept, murdar, al pantalonilor, dând la iveală o rană de deasupra genunchiului, cu foarte puțin mai mică decât o carte de credit, însă având probabil doi centimetri și jumătate adâncime. Genunchiul și pielea îi sunt acoperite deopotrivă cu sânge închegat și cu sânge proaspăt.

---

6 Oraș din Florida (n. tr.).

— Doamne Sfinte, Sam, exclam. Când s-a-ntâmpat?

— Chiar înainte de a pune stăpânire pe sabia mogului ălu-ia. De fapt am tras-o din piciorul meu.

— Bine, haide, ieși din mașină, îi spun. Întinde-te pe pământ.

Șase își strecoară capul sub subțioara lui Sam și-l ajută să coboare.

Deschid ușa din spate și iau piatra vindecătoare din Cufăr.

— Ai face bine să te ții de ceva, omule. S-ar putea să te... înțepe.

Șase îi oferă o mână, și el i-o ia. În clipa când îi apăs piatra pe rană se crispează, ca în agonie, și i se încordează toți mușchii. Lasă impresia c-o să leșine. Pielea din jurul rănii se albește, apoi se înnegrește, apoi capătă culoarea roșie a sângeului; și regret imediat că am încercat să folosesc piatra pe un om. Oare n-a spus Henri că asupra lor n-are efect? Încerc să-mi aduc mai bine aminte, în timp ce Sam geme prelung, golindu-și plămânii de aer. Marginea exterioară a rănii se închiude spre interior, apoi dispare cu totul. Sam slăbește strânsoarea în care ține mâna lui Șase și își recapătă încet răsuflarea. Un minut mai târziu, se poate ridica în capul oaselor.

— Omule, îmi doresc fără-ncetare să fiu extraterestru, spune el într-un târziu. Aveți mult prea multe lucruri mișto.

— O clipă mi-am făcut griji pentru tine, amice, mărturisesc eu. Nu eram sigur că piatra o să aibă efect asupra ta, de vreme ce alte obiecte din Cufăr nu au.

— Și eu la fel, adaugă Șase.

Se apleacă și-l sărută pe obrazul murdar. El se întinde din nou pe pământ și oftează. Șase râde și-și freacă palma de creștetul lui cu păr țepos, și sunt surprins de puterea geloziei care clocotește în mine.

— Vrei să mergi la spital? întreb.

— Vreau să rămân locului, chiar aici, răspunde el. Pentru totdeauna.

— Știi ce? Am fost foarte norocoși fiindc-am ieșit la plimbare, spune Șase, după ce ne instalăm din nou în mașină.

— Ai dreptate, încuviințez eu.

Sam își sprijină obrazul de tetieră, ca să ne poată vedea pe amândoi.

— În primul rând, de ce-ați ieșit la plimbare?

— N-am putut s-adorm. Așa cum n-a putut nici Șase, răs-pund eu, spunând practic adevărul, ceea ce totuși nu-mi alun-gă sentimentul de vinovăție.

Știu că Sarah e singura fată care mă interesează, dar s-ar părea că nu pot scăpa de noile mele sentimente.

Șase oftează.

— Știți ce înseamnă asta, nu?

— Ce?

— Probabil c-au deschis Cufărul meu.

— Nu poți fi sigură.

— Nu, nu pot. Dar, după ce am luat piatra aia din Cufărul tău și a început să pulseze și să-mi îndurereze mâna, n-am mai reușit să scap de senzația pe care mi-a creat-o. Și acum mi-a trecut prin minte că între asta și Cufărul meu există probabil vreo legătură.

— Au Cufărul tău de trei ani, spun eu. Prin urmare, crezi că e posibil să ne deschidă Cuferele fără noi, fără să fim morți?

Ea ridică din umeri.

— Nu știi. Poate? Dar am senzația asta, că mi-au deschis Cufărul și că, în momentul când am atins piatra, i-am condus cumva pe cercetași la casa noastră.

— De ce să fi trimis atât de puțini? Întreabă Sam, printre căscături. Adică de ce n-au așteptat să primească întăriri înainte de a ataca?

— Poate s-au speriat și au intrat în panică? sugerează Șase.

— Poate unul dintre ei a vrut să fie erou, spun eu.

Șase își lasă geamul în jos și ascultă. Când se simte mulțumită, ni se adresează:

— N-are importanță. Data viitoare vor fi mai mulți. Cu pikeni și krauli și cu orice altceva mai pot arunca în luptă, împotriva noastră.

— Probabil ai dreptate, șoptește Sam. E gata să adoarmă. Să vă spun un lucru. Fuga asta continuă mă istovește de-ade-văratelea.

— Încearcă s-o faci timp de unsprezece ani, spun eu.

— Cred că mi-e puțin cam dor de casă, murmură el.

Mă aplec și văd că ține în poală vechii ochelari ai tatălui său, cei cu lentile groase, pe care obișnuia să-i poarte în Paradise.

— Nu e prea târziu să te-ntorci, Sam. Știi, nu?

Se încruntă.

— Nu mă-ntorc.

O spune cu mult mai puțină convingere decât prima oară, în motelul din Carolina de Nord.

— Nu înainte de a-l găsi pe tata. Sau de a afla ce s-a-ntâmpat cu el.

Tatăl lui? mă întreabă Șase, derutată, mimând cuvintele.

Mai târziu, îi răspund, tot fără glas.

— E corect, spun. Până la urmă o să ne lămurim și în privința asta. Mă întorc spre Șase. Ei, încotro o luăm mâineaminedimineață?

— Acum, când s-ar părea că mi-au deschis Cufărul, cred c-o s-o luăm încotro ne duce vântul, spune ea, pe un ton meditativ, și-mi aruncă o privire. Știi că, dacă vântul și nevoia mea de cofeină n-ar fi intervenit în Pennsylvania, într-o noapte, chiar în cea dinaintea atacului din Paradise, n-aș fi ajuns niciodată acolo la timp?

— Despre ce vorbești? întreb eu.

— Umblam în derivă prin Midwest, simțind că voi erați în Ohio, sau în Virginia de Vest, sau în Pennsylvania, asta după ce găsisem niște știri online despre ceea ce credeam că era, probabil, opera artizanală a moșilor din Atena, din apropierea colegiului; dar, după câteva săptămâni în care nu descoperisem nimic, nu mă mai îndoiam că vă pierdusem urma. Am crezut că între timp plecașerăți în California sau în Canada. Așa că eram acolo, în parcare a unui mall, obosită și pierdută, practic zdrobită, când pe lângă mine a trecut o rafală enormă de vânt, deschizând ușa unei cafenele din stânga mea. M-am gândit că puteam să mă realimentez, să mă întorc afară și să găsesc o soluție, dar în colțul opus al magazinului era deschis un computer pentru clienți. Mi-am cumpărat o cafea mare și am început să caut pe internet. Cum era de așteptat, am găsit un articol despre casa în flăcări din care-ai sărit.

Mă simt jenat aflând cât de ușor i-a fost să mă găsească. Nu e de mirare că Henri voia să mă țină tot timpul numai acasă sau la școală.

— Dacă n-ar fi fost rafala de vânt care să deschidă ușa, probabil că aș fi ajuns într-un restaurant, sorbind din cafea până se lumina de ziuă. Mi-am notat toate informațiile pe care le-am putut afla despre voi, apoi am alergat de-a lungul străzii, că-

utând un birou de copiat deschis toată noaptea. Atunci v-am trimis faxul și scrisoarea cu numărul meu, încercând să vă avertizez sau măcar să vă atrag atenția, ca să vă adunați toate forțele și să rezistați până la sosirea mea. Și am ajuns exact la țanc.

18

Vântul ne duce spre nord, la un motel din Alabama, unde stăm două nopți, din nou mulțumită lui Sam, care folosește una dintre identitățile mele. De acolo ne îndreptăm spre vest și petrecem o noapte sub cerul liber, pe un câmp deschis din Oklahoma, după care continuăm cu alte două nopți într-un motel din rețeaua Holiday Inn, aflat la periferia orașului Omaha din Nebraska. Și de acolo, fără niciun motiv aparent – sau cel puțin fără niciun motiv pe care să-l recunoască – Șase conduce o mie șase sute de kilometri spre est, ca să închiriem o cabană de bârne, cuibărită în munții de pe limba de pământ a statului Maryland, la doar cinci minute de mers cu mașina până la granița cu Virginia de Vest și la trei ore de peștera mogadorienilor. De Paradise, Ohio, locul de unde a început călătoria noastră, ne despart exact trei sute șaptesprezece kilometri. Sunt la o distanță de jumătate de rezervor de benzină de Sarah.

Înainte de a deschide ochii, știu deja că o să fie o zi grea, una din zilele acelea în care realitatea morții lui Henri mă lovește ca un baros și nu se dă dusă, indiferent ce-aș face. Am astfel de zile din ce în ce mai des. Zile pline de remușcări. De vinovăție. De o sinceră tristețe, fiindcă știu că nu voi mai vorbi cu el niciodată. Gândul mă paralizează. Aș vrea să pot schimba asta. Dar, așa cum a spus el cândva: „Unele lucruri nu pot fi refăcute.” Și mai e și Sarah, și vinovăția cumplită care mi s-a furișat în suflet de când am plecat din Florida, fiindcă mi-am permis să mă apropii atât de mult de Șase încât aproape c-am sărutat-o.

Respir adânc, deschizând în sfârșit ochii. Lumina palidă a dimineții pătrunde în cameră. *Scrisoarea lui Henri*, îmi spun.

N-am de ales, acum trebuie s-o citesc. E prea periculos să mai amân. După ce-am fost cât pe ce s-o pierd în Florida.

Îmi strecor mâna sub pernă și scot pumnalul cu lamă de diamant și scrisoarea. Le țin pe amândouă lângă mine. Fixez o clipă plicul cu privirea, încercând să-mi imaginez în ce circumstanțe a fost compusă scrisoarea. Pe urmă oftez, știind că, de fapt, nu contează și că pierd pur și simplu timpul, și mă folosesc de pumnal ca să fac o tăietură îngrijită de-a lungul lipiturii și să scot paginile. Scrisul desăvârșit al lui Henri umple cinci coli galbene identice cu litere groase, trasate cu cerneală neagră. Respir adânc, apoi îmi las privirea să se-aștearnă pe cea de deasupra.

19 ianuarie

J...

De-a lungul anilor, am conceput de mai multe ori scrisoarea asta, neștiind niciodată dacă nu cumva o făceam pentru ultima oară, dar, dacă o citești acum, răspunsul e cu siguranță „da”. Îmi pare rău, John. Îmi pare sincer rău. Datoria noastră, a căpănilor veniți aici, era să vă protejăm cu orice preț, inclusiv cu cel al vieții noastre. Dar, în timp ce scriu aceste rânduri, la masa noastră din bucătărie, la câteva ore după ce m-ai salvat în Atena, știu că pe noi doi nu ne-a ținut niciodată împreună datoria, ci mai degrabă dragostea, o legătură mult mai puternică decât orice obligație. Adevărul e că moartea mea a fost întotdeauna pe punctul de a se petrece. Singurele variabile sunt când și cum și, fără ajutorul tău, azi aș fi murit cu siguranță. Oricare ar fi împrejurările morții mele, te rog, nu-ți face nicio vină. Nu m-am așteptat niciodată să supraviețuiesc șederii noastre aici și, când am plecat de pe Lorient, cu atâția ani în urmă, am știut că n-o să mă mai întorc niciodată.

Mă întreb cât de multe ai descoperit în timpul scurs între clipa când scriu aceste cuvinte și cea în care le citești. Știi că ți-am ascuns multe, de asta nu mă îndoiesc. Probabil mai multe decât ar fi trebuit. Pentru că, în cea mai mare parte a vieții tale, am vrut să te poți concentra, să te antrenezi intens. Am vrut să-ți ofer, aici, pe Pământ, o viață cât mai normală cu putință. Sunt sigur

că ideea o să ți se pară ridicolă, dar cunoașterea întregului adevăr ar fi adăugat un noian de stres unor vremuri deja stresante.

Cu ce să-ncep? Tatăl tău se numea Liren. Era curajos și puternic și a dus o viață integră, dedicată unui scop. Așa cum ți-ai dat seama din viziunile care ți-au înfățișat războiul, a trăit astfel până în ultima clipă, deși știa că era imposibil să câștigăm lupta. Asta e aproape tot ce poate spera oricare dintre noi – să moară cu demnitate, să-și dea viața cu onoare și eroism. Să murim știind că am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Asta e esența celui care a fost tatăl tău. Și tot asta e esența a ceea ce ești tu, chiar dacă acum nu-ți vine s-o crezi.

Mă salt în capul oaselor, cu spatele sprijinit de căpătâiul patului, recitind iarăși și iarăși numele tatălui meu. Nodul din gât îmi crește, devenind pietroi. Aș vrea să fie Sarah aici, cu obrazul pe umărul meu, îndemnându-mă să citesc mai departe. Îmi focalizez privirea asupra paragrafului următor.

Când nu erai decât un copilăș, tatăl tău venea să te vadă mai des decât ar fi fost de așteptat. Te adora, era în stare să stea ore întregi uitându-se cum te jucai în iarbă cu Hadley (mă întreb dacă ai descoperit între timp ade-vărata identitate a lui Bernie Kosar). Și, deoarece sunt sigur că nu-ți aduci aminte prea multe din zilele de la începuturile tale, pot afirma fără niciun risc că erai un băiețel fericit. Pentru un scurt răstimp, ai avut acel gen de copilărie pe care-o merită toată lumea, deși nu toată lumea o și primește.

În vreme ce mi-am petrecut remarcabil de mult timp împreună cu tatăl tău, pe mama ta n-am văzut-o decât o singură dată. Se numea Lara și, la fel ca tatăl tău, era rezervată și poate chiar de o ușoară timiditate. Îți spun toate astea acum fiindcă vreau să știi cine ești și de unde vii. Descinzi dintr-o familie modestă, cu mijloace modeste de trai, și adevărul pe care-am vrut să ți-l împărtășesc dintotdeauna este că n-am plecat de pe Lorien din cauză că s-a-ntâmplat să ne aflăm într-un anumit loc în ziua aceea. Prezența noastră pe aerodrom n-a fost o pură întâmplare. În momentul când a-nceput atacul, în-

treaga Garde și-a concentrat forțele ca să vă aducă pe toți acolo. Mulți și-au sacrificat viața pentru asta. Ar fi trebuit să fiți zece, dar, după cum știi, numai nouă au reușit s-ajungă.

Lacrimile îmi înceteșează vederea. Îmi trec degetele peste numele mamei. Lara. Lara și Liren. Mă întreb care-o fi fost numele meu loric, dacă începea tot cu L. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi existat războiul, dacă aș fi avut o soră mai mică sau un frate. Mi s-au răpit atât de multe.

Când v-ați născut voi, cei zece, Lorien v-a identificat cu-rajul, voința, compasiunea, și v-a acordat în schimb rolurile pe care sunteți cu toții meniți să vi le asumați: rolurile celor zece Străbuni Inițiali. Asta înseamnă că, în timp, aceia dintre voi care-au mai rămas se vor maturiza pentru a deveni cu mult mai puternici decât orice altceva a mai văzut vreodată Lorienul, cu mult mai puternici decât primii zece Străbuni, de la care v-ați primit Moștenirile. Mogadorienii o știu, de aceea vă vânează acum cu atâta înfrigurare. Sunt sperați și au inundat planeta asta cu spioni. Nu ți-am spus niciodată adevărul, fiindcă m-am temut că te-ar fi putut conduce spre aroganță, ceea ce te-ar fi putut împinge pe căi greșite, și pericolul care te pândește e mult prea mare ca să-mi asum un asemenea risc. Te îndemn să... devii puternic, să intri în rolul pe care ești menit să ți-l asumi și să-i găsești apoi pe ceilalți. Voi, cei care ați rămas, încă mai puteți câștiga războiul.

Ultimul lucru pe care trebuie să ți-l spun este că nu ne-am mutat în Paradise din întâmplare. Moștenirile tale au întârziat și am început să-mi fac griji, iar când grijile au devenit tot mai puternice, ajungând până la o panică desăvârșită după apariția celei de-a treia cicatrice – știam că tu ești următorul – m-am hotărât să-l caut pe singurul om care ar fi putut deține cheia descoperirii celorlalți.

Când am sosit pe Pământ, ne-au așteptat nouă oameni care ne înțelegeau situația și nevoia de a ne împărtăși. Erau aliații loricilor și, la ultima noastră venire aici – acum cincisprezece ani – primiseră cu toții câte un

transmițător care nu intra în funcțiune decât venind în contact cu una dintre navele noastre. Ne-au așteptat în noaptea aceea ca să ne călăuzească în timpul tranziției de la Lorien la Pământ, ca să ne-ajute să facem primii pași. Niciunul dintre noi nu mai fusese vreodată aici. Când am coborât din navă, ni s-au dat fiecareia două rânduri de haine, un pachet cu instrucțiuni cu ajutorul cărora să învățăm despre deprinderile pământenilor și un petic de hârtie pe care se afla o adresă. Aceea a unui loc din care să-ncepem, dar nu în care să rămânem, și niciunul dintre noi nu știa încotro se îndreptau ceilalți. A noastră ne-a dus într-un orașel din nordul Californiei. Era un loc frumos, liniștit, la cincisprezece minute distanță de coastă. Acolo te-am învățat să mergi cu bicicleta, să înalți un zmeu și alte lucruri mai simple, de exemplu cum să-ți legi șireturile pantofilor, pe care-a trebuit să le-nvăț mai întâi eu însumi. Am rămas în orașelul ăla șase luni, după care-am plecat la drum, așa cum știam că trebuia.

Bărbatul care ne-a întâmpinat, pe tine și pe mine, era de aici, din Paradise; și l-am căutat fiindcă-mi doream cu disperare să aflu unde anume plecaseră pentru început ceilalți. Dar, când am sosit aici, trebuie să fi căzut deja stele întunecate, fiindcă omul nostru dispăruse.

Bărbatul care ne-a întâmpinat în acea primă zi, care ne-a oferit un ghid al culturii planetei și care ne-a instalat în primele noastre locuințe se numea Malcolm Goode. Era tatăl lui Sam.

Ceea ce vreau să-ți spun acum, John, este că, după părăsirea mea, Sam are dreptate; cred că tatăl lui a fost răpît. De dragul lui Sam, nu pot decât să sper că e încă în viață. Iar dacă Sam mai e încă alături de tine, îți cer să-i împărtășești această informație și sper că îi va aduce alinare.

Devino cel care ești menit să devii, John. Străduiește-te să ajungi puternic și nu uita niciodată, nici măcar pentru un minut, nimic din tot ce-ai învățat pe parcurs. Fii generos, sigur de tine și curajos. Trăiește cu demnitatea și cu eroismul pe care le-ai moștenit de la tatăl tău și încrede-te în inima și în voința ta, așa cum continuă Lorien să se încreadă încă în sine. Nu-ți pierde niciodată credin-

Ța în tine însuși și nu-ți abandona niciodată speranța, nu uita că ea există întotdeauna, chiar și atunci când lumea îți arată cea mai cumplită dintre fețele sale și îți întoarce apoi spatele.

Și sunt sigur că, într-o bună zi, vei reuși să te-ntorci acasă.

Cu dragoste, prietenul și căpanul tău,

—H

Sângele îmi zvâcnește în urechi; și, în pofida a ceea ce a scris Henri, știu, în inima mea, că, dacă am fi plecat din Paradise atunci când a vrut el, ar mai fi încă în viață. Am fi încă împreună. A venit la școală să mă salveze, fiindcă asta era datoria lui și fiindcă mă iubea. Și acum nu mai e.

Respir adânc, îmi șterg fața cu dosul mâinii și ies din camera mea. În ciuda piciorului său rănit, Sam a insistat să stea la etaj, chiar și atunci când eu și Șase ne-am oferit să ne instalăm acolo în locul lui. Urc scările și îi bat la ușă. Intru, îi aprind veioza cu un gest scurt și văd foștii ochelari ai tatălui său pe noptieră. El se foiește în somn.

— Sam? Hei, Sam. Îmi pare rău că te trezesc, dar trebuie să afli un amănunt de importanță majoră.

Asta-i câștigă atenția și își aruncă pătura deoparte.

— Atunci spune-mi-l.

— În primul rând, trebuie să-mi promiți că n-o să te-nfurii. Și vreau să știi că până acum n-am avut idee de nimic din tot ce-o să-ți dezvălui. Și, indiferent ce motive a avut Henri ca să nu ți-o spună direct, trebuie să-l ierți.

Se trage grăbit în susul saltelei, până când ajunge să se sprijine cu spatele de tăblia de la căpătâiul patului.

— La naiba, John. Spune-mi odată.

— Promite-mi.

— Bine, îți promit.

Îi întind scrisoarea.

— Ar fi trebuit s-o citesc mai devreme, Sam. Îmi pare sincer rău că n-am făcut-o.

Ies din cameră și închid ușa, oferindu-i intimitatea care i se cuvine. Nu știu sigur cum va reacționa. Nu se poate spune cum o să primească o anumită persoană răspunsul la o între-

bare pe care și-a pus-o aproape toată viața, la o întrebare obsedantă.

Cobor la parter și mă strecor afară pe ușa din spate, împreună cu Bernie Kosar, care fuge în pădure. Mă așez pe tăblia unei mese de picnic. Îmi văd respirația în aerul rece, de februarie, întunericul e împins către vest, pe când lumina dimineții însângerează cerul dinspre est. Țintuiesc semiluna cu privirea și mă întreb dacă Sarah se uită la ea, dacă e posibil s-o vadă în clipa asta și vreunul dintre ceilalți. Eu și ei, ceilalți cinci încă în viață, suntem meniți să ne asumăm rolul Străbunilor, încă nu înțeleg ce presupune asta, nu întru totul. Pe urmă închid ochii și-mi înalț fața către cer. Stau așa până ce ușa din spatele meu glisează, deschizându-se. Mă aștept să fie Sam Dar e Șase. Se urcă pe masa de picnic și se așază lângă mine. Îi adresez un zâmbet firav, dar numi răspunde cu un altul.

— Te-am auzit ieșind. E totul OK? Te-ai certat cumva cu Sam, sau altceva de genul ăsta? mă întrebă.

— Cum? Nu, de ce?

— Nu știu decât că el plânge pe canapeaua de la parter și nu vrea să vorbească cu mine.

Fac o pauză înainte de a-i explica.

— Am citit în sfârșit scrisoarea lăsată de Henri. Sunt câteva lucruri, legate de Sam, pe care nu ți le-a spus niciunul dintre noi. E vorba despre tatăl lui.

— Ce-i cu tatăl lui? E totul OK?

Mă răsucesc, astfel încât genunchii ni se ating.

— Ascultă-mă. Când l-am cunoscut pe Sam, la școală, era extrem de obsedat de dispariția tatălui lui, care, într-o bună zi, pur și simplu nu s-a mai întors de la băcănie. I-au găsit camioneta, cu ochelarii jos, lângă ea. Știi, ochelarii ăia pe care-i cară după el tot timpul?

Șase se-ntoarce să se uite înăuntru, dincolo de ușa din spate.

— O clipă. Sunt ai tatălui lui?

— Da. Așa că Sam e cât se poate de convins că l-au răpit extraterestrii, ceea ce mi s-a părut întotdeauna o nebunie; dar, nu știu, l-am lăsat să creadă în ea, fiindcă de fapt cine sunt eu ca să-i fac praf speranța că-și va găsi tatăl? Așteptam să-ți povestească Sam toate astea, dar tocmai am citit scrisoarea lui Henri, și n-o să crezi ce-am aflat.

— Ce?

Îi povestesc totul, îi vorbesc despre tatăl lui Sam, unul dintre aliații loricilor, cu care ne-am întâlnit eu și Henri după sosirea navei, îi spun de ce-a vrut Henri să venim în Paradise.

Șase se lasă să alunece de pe tăblia mesei de picnic și aterizează cu stângăcie pe bancă.

— E ceva cu desăvârșire întâmplător, cum e și faptul că Sam se află aici. Acolo, înăuntru.

— Nu cred că e așa. Adică, gândește-te. Crezi că s-a-ntâmplat pur și simplu ca, dintre *toți* oamenii din Paradise să fiu atras de unul singur, făcându-mi din el cel mai bun prieten, și că s-a-ntâmplat pur și simplu să fie tocmai Sam? Eu cred că ne-a fost menit să ne-ntâlnim.

— Poate ai dreptate.

— E tare că tatăl lui Sam ne-a ajutat, nu?

— Cel mai tare. Ți-aduci aminte când a spus ce sentimente îi trezește faptul că se află împreună cu noi?

Îmi aduc.

— Și uite care-i esența. În scrisoare, Henri spune că tatăl lui Sam a fost într-adevăr răpit de mogadorieni sau chiar ucis.

Rămânem în tăcere, privind soarele care urcă încet deasupra orizontului. Bernie Kosar iese în fugă din pădure și se rostogolește pe spate, așteptând să fie mângâiat pe burtă.

— Salut, Hadley.

Sare instantaneu în picioare când îi spun așa, înclinându-și capul de copoi.

— Da, spun, sărind jos ca să-i scarpin bărbia cu amândouă mâinile. Știu.

Sam iese din casă. Are ochii roșii. Se așază pe bancă, lângă Șase.

— Bună, Hadley, îi spune lui Bernie Kosar.

Cățelul îi răspunde cu un lătrat și-i linge mâinile.

— Hadley? întrebă Șase. Câinele latră din nou, aprobator.

— Am știut-o dintotdeauna, spune Sam. Dintotdeauna. Din ziua când a dispărut.

— Ai avut dreptate în tot timpul ăsta, spun eu.

— Vă deranjează dacă citeșc și eu scrisoarea? întrebă Șase.

Sam i-o întinde. Îmi îndrept mâna dreaptă către prima pagină și îmi aprind palma. Șase citește în lumina pe care-o radiez, apoi împăturește foile și i le înapoiază.

— Îmi pare sincer rău, Sam, spune ea.

— Eu și Henri n-am fi supraviețuit dacă n-ar fi fost tatăl tău, adaug.

Șase se întoarce spre mine.

— Știi, e ridicol că părinții tăi erau Liren și Lara. Sau e ridicol că nu mi-am dat seama singură. Nu mă ții minte de pe Lorien, John? Părinții tăi și ai mei – se numeau Arun și Lyn – erau cei mai buni prieteni. Știu că nu eram prea des împreună cu părinții noștri, dar îmi amintesc că a venit de câteva ori la voi acasă. Cred că pe vremea aia nu erai decât un țânc.

Am nevoie de câteva secunde ca să-mi amintesc ce mi-a spus Henri la un moment dat. În ziua când s-a întors Sarah din Colorado, ziua în care am mărturisit că ne-am îndrăgostit unul de altul. După plecarea ei, am cinat împreună cu Henri și el a spus: *Deși nu știu numărul ei și n-am idee unde se află, aici, pe Pământ, a venit odată cu noi și fata celor mai buni prieteni ai părinților tăi. Obişnuiau să glumească, spunând că voi doi ați fost hărăziți unul altuia.*

Sunt cât pe ce să-i spun lui Șase ce mi-a povestit Henri, dar îmi aduc aminte că a venit vorba despre asta din cauza sentimentelor mele pentru Sarah, ceea ce-mi retrezește aceeași vinovăție care mă obsedează de când am ieșit la plimbare cu Șase.

— Da, e aproape o nebunie. Dar adevărul e că nu-mi aduc aminte, spun.

— Oricum, sunt câteva lucruri importante, despre Străbuni și despre faptul că trebuie să ne asumăm rolurile lor. Nu e de mirare că mogii sunt atât de necruțători, zice ea.

— Are cu siguranță sens.

— Trebuie să ne-ntoarcem în Paradise, ne întrerupe Sam.

— Da, sigur, râde Șase. Ceea ce trebuie să facem e să-i găsim cumva pe ceilalți. Trebuie să ne-ntoarcem la laptopul ăla. Să ne mai antrenăm.

Sam se ridică în picioare.

— Nu, eu vorbesc serios. Trebuie să ne întoarcem. Dacă tata a lăsat ceva în urmă, de exemplu transmițătorul, cred că știu unde-o să-l găesc. Când aveam șapte ani, mi-a spus că viitorul meu e înscris pe un cadran solar. L-am întrebat despre ce vorbea și mi-a răspuns că, dacă vor cădea vreodată ste-

lele întunecate, va trebui să gădesc Enneada și să citesc harta trecând data zilei mele de naștere pe cadranul solar.

— Ce e o enneadă? întreb.

— Un grup de nouă zeități din mitologia egipteană.

— Nouă? întreabă Șase. Nouă Zeități?

— Și ce cadran solar? adaug eu.

— Pentru mine începe acum să aibă sens, zice Sam.

Se apucă să ocolească masa de picnic, punând totul cap la cap în minte. Bernie Kosar se ține grăbit după el.

— De obicei eram atât de frustrat, fiindcă spunea mereu chestii din astea ciudate, pe care nu le-nțelegea decât el. Cu câteva luni înainte de a dispărea, a săpat în curtea din spate un puț despre care zicea c-o să colecteze apa de ploaie din bur-lane și din ce-o mai fi; dar, imediat ce-a fost turnat betonul, și-a fixat cadranul solar, care, după aspect, părea foarte so-fisticat, pe capacul de piatră. A rămas acolo, uitându-se în jos, la puț, și mi-a spus: „Sam, viitorul tău e înscris pe cadra-nul ăsta.”

— Și n-ai încercat niciodată să faci o verificare? îl întreb.

— Ba da, sigur că da. Am răsucit cadranul, făcând probe cu data și cu ora nașterii mele și cu alte câteva chestii, dar nu s-a întâmplat niciodată nimic. După o vreme, m-am gândit că nu era decât un puț idiot, cu cadran solar pe capac. Dar acum, după ce am citit partea cu stelele întunecate din scrisoarea lui Henri, știu că toate astea ascund un soi de indiciu. E ca și cum mi-ar fi spus fără să-mi spună, radiază Sam. Era foarte inteligent.

— Așa cum ești și tu, zic eu. Întoarcerea noastră în Paradi-se ar putea fi totuna cu o sinucidere, dar cred că acum nu prea mai avem de ales.

19

Mă trezesc cu dinții încleștați, cu un gust acru în gură. M-am zvârcolit toată noaptea, nu numai fiindcă am în sfârșit Cufărul în posesia mea și fiindcă mă neliniște perspectiva de a vorbi în dimineața asta cu Adelina despre deschiderea lui, ci și fiindcă am dezvăluit prea multe, în fața prea multora. Mi-am etalat Moștenirile în plină vedere. În ce măsură își vor aminti toate? O să fiu dată în vileag înainte de micul dejun? Mă salt în capul oaselor și o văd pe Ella în patul ei. Toată lumea din încăpere mai doarme încă, în afară de Gabby, La Gorda, Delfina și Bonita. Paturile lor sunt goale.

Picioarele mele sunt pe punctul de a atinge podeaua când în cadrul ușii apare sora Lucia, cu mâinile pe șolduri și cu gura strâmbă, într-o expresie încruntată. Ochii ni se întâlnesc și mi se taie răsuflarea, însă ea se retrage apoi cu doi pași și le lasă pe cele patru fete din naos să intre împleticindu-se, amețite și învinețite, cu hainele rupte și murdare.

Gabby se îndreaptă spre patul ei poticnindu-se și cade în el cu fața în jos, cu capul îngropându-i-se în pernă. La Gorda își freacă bărbia dublă și se întinde pe spate în pat cu un geamăt, iar Bonita și Delfina se târăsc încet sub cuverturi. Imediat ce niciuna dintre cele patru nu se mai mișcă, sora Lucia strigă că e timpul să ne sculăm.

— Și e valabil pentru toată lumea!

Când încerc să trec pe lângă ea în drum spre baie, Gabby tresare.

La Gorda stă în fața oglinzii, inspectându-și zonele decolorate ale pielii. Când îmi zărește imaginea reflectându-se în oglindă, deschide imediat robinetul și încearcă să se concentreze asupra spălatului pe mâini. Mă pot obișnui cu asta.

De fapt, nu vreau să intimidiez pe nimeni, dar îmi place ideea de a fi lăsată în pace.

Ella iese, săltăreață, dintr-o cabină a sălii de baie și se așază la coadă la chiuvete, să se spele. Mă tem c-o să-i fie frică de mine, ținând cont de ceea ce am făcut în naos, dar, când mă vede, își îndoaie brațul drept deasupra capului, cu un gest teatral. Mă aplec spre urechea ei.

— Prin urmare, ești OK?

— Mulțumită ție, îmi răspunde, cu voce tare.

Întâlnesc ochii lui La Gorda în oglindă.

— Hei, șoptesc. Noaptea trecută e micul nostru secret. Tot ce s-a-ntâmpat atunci e secretul nostru, OK? Să nu spui nimănui.

Își pune degetul peste buzele strânse, și mă simt puțin mai liniștită, dar în privirea lui La Gorda a fost ceva care nu mi-a căzut bine. La urma urmelor, poate dușmănia dintre noi nu și-a găsit sfârșitul.

Sunt atât de preocupată de ceea ce s-ar putea afla în Cufăr încât renunț la căutarea matinală a știrilor despre John Smith pe internet. N-am răbdare s-aștept Messa de dimineață ca s-o văd pe Adelina, așa că trec dintr-o încăpere într-alta, uitându-mă după ea, dar nu e de găsit nicăieri. Bate primul clopot care anunță slujba.

Intru pe unul dintre ultimele rânduri de bănci târșăindu-mi picioarele, mă așez alături de Ella și îi fac cu ochiul. O localizez pe Adelina în primul rând. Pe la jumătatea Messei, se uită peste umăr și-mi întâlnește ochii. Atunci arăt către acea firidă a naosului în care-a ascuns Cufărul, cu atâția ani în urmă. Ea înalță din sprâncene.

— N-am înțeles ce spuneai, mi se adresează, după slujbă.

Stăm amândouă în partea stângă a naosului, sub un vitraliu care-l înfățișează pe Sfântul Iosif, scăldate într-un amestec de pete estompate de lumină galbenă, maronie și roșie. Seriozitatea posturii ei se potrivește cu a ochilor.

— Am găsit Cufărul.

— Unde?

Dau din cap, arătând în sus și spre dreapta.

— Eu sunt cea care trebuie să decidă când ești pregătită, și nu ești. Nu ești nici măcar pe-aproape, spune ea, furioasă.

Îmi îndrept umerii și-mi înalț bărbia.

— În ochii tăi n-o să fiu niciodată pregătită, fiindcă ai încetat să crezi, *Emmalina*.

Numele o ia prin surprindere. Deschide gura și se oprește înainte de a se lansa în indiferent ce tiradă i-ar sta pe limbă.

— N-ai idee prin ce trec aici, cu celelalte fete. Te plimbi de colo-colo cu Biblia în mână, rugându-te și numărându-ți mărgelele rozariului, fără să-ți pese că sunt terorizată, că n-am decât o singură prietenă, că toate călugărițele mă urăsc și că afară e o întregă lume pe care ar trebui s-o apăr! Două lumi, de fapt! Lorien și Pământul au nevoie de mine și de tine, iar eu sunt închisă în cotlonul ăsta, ca un animal la grădina zoologică, și ție nici măcar nu-ți pasă.

— Bineînțeles că-mi pasă.

Încep să plâng.

— Nu, nu-ți pasă! Nu-ți pasă! Poate că ți-a păsat înainte, când erai Odetta, și poate ți-a mai păsat puțin și când erai Emmalina, dar, de când ești Adelina și de când sunt eu Marina, nu-ți mai pasă nici de mine, nici de ceilalți opt, nici de ceea ce ar trebui să facem aici. Îmi pare rău, dar nu mai suport să te-aud vorbindu-mi despre mântuire când asta e *tocmai* ceea ce-ncerc să obțin, încerc să ne apăr. Încerc să fac atât de mult bine, și tu te porți de parcă aș fi o creatură necurată, sau cam așa ceva!

Adelina face un pas spre mine, cu brațele deschise, gata să mă strângă la piept, dar ceva o face să se retragă, pășind înapoi. Umerii îi tresaltă când începe să plângă. O cuprind imediat cu brațele și ne îmbrățișăm.

— Ce s-a-ntâmplat? De ce nu e Marina la bufetul cu auto-servire?

Ne întoarcem și-o vedem pe sora Dora, cu brațele încrucișate pe piept. Peste încheieturile mâinilor îi atârână o cruce de aramă.

— Du-te, îmi șoptește Adelina. Vorbim mai târziu despre asta.

Îmi șterg fața și trec grăbită pe lângă sora Dora. În timp ce ies din naos, aud frânturi dintr-o dispută încinsă care ia proporții între ea și Adelina, cu glasurile reverberându-le de tavanul boltit, și îmi trec mâinile prin păr, într-un gest plin de speranță.

Azi-noapte, înainte de a mă furișa înapoi, în dormitor, am făcut Cufărul să plutească pe coridorul îngust îndreptându-l

spre stânga naosului, pe lângă statuile străvechi, cioplite în peretele de stâncă. Acum e ascuns în vârful turnului îngust al clopotniței din nord, închis dincolo de ușa zăvorâtă, din lemn de stejar. E în siguranță, pe moment; dar, dacă nu reușesc s-o conving pe Adelina să-l deschidem curând împreună, va trebui să-i găsec o altă ascunzătoare.

Ella e de negăsit la bufet, și îmi fac griji, temându-mă că efectul Moștenirii mele a fost cumva reversibil, că a ajuns la spital.

— E în biroul sorei Lucia, mi se răspunde, când le întreb pe fetele de la masa cea mai apropiată de ușă. Era însoțită de un cuplu căsătorit. Cred că vor s-o adopte, sau cam așa ceva. Fata își pune în farfurie o lingură plină cu ouă moi. Norocoasa!

Mi se înmoaie genunchii și mă prind de marginea mesei ca să nu cad. N-am niciun drept să fiu atât de supărată la gândul că Ella va părăsi orfelinatul, dar e singura mea prietenă. Ști-am, firește, că o să fie pe lista preferențială a fetelor destinate adopției; are șapte ani, e atât de dulce, de drăgălașă, e o prezență atât de minunată. Sper cu toată sinceritatea că-și va găsi un cămin, mai ales după ce și-a pierdut părinții, dar nu sunt pregătită s-o las să plece, indiferent cât egoism ar presupune asta.

Când am sosit aici, cu Adelina, s-a hotărât că nu voi fi adoptată niciodată, dar acum mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să mă aflu printre fetele eligibile.

Poate m-ar fi îndrăgît cineva.

Chiar presupunând că Ella va fi adoptată azi, îmi dau seama c-o să fie nevoie de ceva timp pentru verificarea și aprobarea actelor, ceea ce înseamnă c-o să mai stea aici o săptămână, sau poate două, sau chiar trei. Dar gândul îmi frânge oricum inima, îmi întărește hotărârea de a părăsi locul ăsta, imediat ce voi vedea Cufărul deschis.

Ies din bufet deprimată și-mi găsec paltonul, apoi mă furișez dincolo de ușile duble și cobor dealul, fără să-mi pese că pierd ziua de școală. Sunt cu ochii în patru, uitându-mă după bărbatul cu cartea lui Pittacus și rămân pe trotuar, în spatele vânzătorilor ambulanți de pe Calle Principal, sărind dintr-un loc umbrat într-altul.

Când trec pe lângă El Pescador, restaurantul satului, îmi cobor privirea către aleea pavată cu piatră și văd capacul unei pubele legănându-se și apoi căzând. Pubela însăși începe să

se zgâlțâie, să se legene, și aud ceva zgâriind-o în interior. Pe buză i se curbează o pereche de lăbuțe negre cu alb. E un pios și, când reușește să se salte peste margine și să aterizeze pe caldarâm, văd că are o rană adâncă de-a lungul părții drepte a trupului. Un ochi e umflat și închis. Pare gata să cadă din picioare de oboseală și de foame și se mulțumește să se întindă pe un morman de gunoi, ca și cum s-ar fi dat bătut

— Bietul de tine, spun.

Știu c-o să-l vindec înainte de a face primul pas pe alee. Începe să toarcă imediat ce îngenunchez lângă el și nu se împotrivesc când îi pun mâna pe blană. Răceala se scurge repede din mine către el, mai repede decât am reușit s-o fac cu Ella sau cu propriul meu obraz, și nu știu dacă Moștenirea a devenit mai puternică sau dacă lucrează mai repede asupra animalelor. Picioarele pisoiului se îndreaptă și lăbuțele i se destind, răsfirându-se, iar răsuflarea îi devine mai puternică, până când se topește într-un tors sonor. Îl răsucesc cu delicatețe, inspectându-i partea dreaptă, și văd că rana e complet vindecată și acoperită cu blană neagră, lucioasă. Ochiul închis din cauza umflăturii s-a deschis acum și mă privește. Îl botez Moștenire și-i spun:

— Dacă vrei să ieși din sat cu autostopul, atunci, Moștenire, e cazul să stăm de vorbă. Fiindcă presupun c-o să plec curând, și-o să-mi prindă bine un însoțitor.

Mă sperii de o siluetă care apare în capătul aleii, dar nu e decât Hector, împingându-și mama așezată în cărucior.

— Ah, Marina de la mare, strigă el.

— Bună, Hector Ricardo.

Mă apropii de cei doi. Mama lui pare pleoștită și distantă și îmi fac griji la gândul că se simte mai rău.

— Cine e prietenul tău? Salut, micuțele.

Hector se apleacă și-l scarpină pe Moștenire sub bărbie.

— Nu e decât un însoțitor cules de pe drum.

Înaintăm fără grabă, pălăvrăgind despre vreme și despre pisoiul Moștenire, până ce ajungem la ușa din față a casei lui Hector și a mamei sale.

— Hector? în ultima vreme, l-ai mai văzut la cafenea pe bărbatul cu mustață și cu carte?

— Nu, nu l-am mai văzut, răspunde el. Ce-i cu tipul ăsta, de ce te deranjează atât de mult?

Îi răspund după o pauză.

— Pur și simplu seamănă cu cineva pe care-l cunosc.

— Atâta tot?

— Da.

Își dă seama că mint, dar, pe de altă parte, e destul de înțelept ca să nu insiste. Știu c-o să stea de veghe, gata să-l remarce pe bărbatul pe care-l cred mogadorian; nu pot decât să sper c-o să scape nevătămat.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Marina. Nu uita că azi e zi de școală.

Îmi face cu ochiul. Dau prostește din cap, iar el descuie ușa și intră cu de-a-ndăratelea, trăgându-și mama bolnavă după el.

Din spate nu mă pândește niciun pericol și îmi continui o vreme plimbarea, gândindu-mă la Cufăr, la momentul când voi reuși să stau din nou de vorbă cu Adelina. Mă gândesc și la fugarul John Smith, la posibila adopție a Ellei, la lupta de azi-noapte, din naos. Calle Principal se termină și mă opresc în capăt, privind lung clădirea școlii, urându-i ușa din față și ferestrele, gândindu-mă cu furie la tot timpul petrecut între zidurile ei când ar fi trebuit să mă aflu în mișcare, schimbându-mi numele în fiecare altă țară. Mă întreb cum mi-aș fi spus în America.

Moștenire îmi miaună în jurul picioarelor când străbat satul, pe drumul de întoarcere. Continui să merg la adăpostul umbrelor, studiind cvartalele din fața mea. Trag cu ochiul pe fereastra cafenelei, sperând și nesperând să-l văd pe mogadorianul cu mustață groasă. Nu e acolo, dar Hector e deja, râde de ceva abia rostit de femeia de la masa de alături. O să simt lipsa lui, la fel de mult cum o s-o simt pe-a Ellei. Am doi prieteni, nu doar unul.

Trec aplecându-mă sub nivelul ferestrei și nu pot să nu mă uit în jos, la blana neagră cu alb a lui Moștenire. Cu nici măcar o oră în urmă, zăcea pe o alee, sângerând pe un morman de gunoi, iar acum e un ghem de energie. Talentul meu de a lecului plante, animale și oameni și de a le insufla o nouă viață e o responsabilitate enormă. „Vindecând rănila Ellei, m-am simțit cu mult mai deosebită decât oricând înainte, dar nu din cauza faptei mele eroice, ci fiindcă am ajutat pe cineva care avea nevoie de asta. Mă furișez cu câteva case mai departe,

iar râsul lui Hector trece prin fereastra cafenelei, înfășurându-mi-se în jurul umerilor, și știu ce simt nevoia să fac.

Ușa din față e încuiată, dar ocolesc casa lui Hector și, când ajung în spate, primul geam pe care-l încerc se deschide cu ușurință. Moștenire își linge lăbuțele în timp ce sar pe fereastră. Sunt extrem de nervoasă; nu m-am mai furișat niciodată în casa cuiva.

Locuința e mică, întunecoasă, aerul e apăsător. Toate suprafețele la care te poți gândi sunt acoperite cu statuete catolice. Găsesc camera mamei lui Hector cât ai clipi. Zace pe un pat dublu de lângă peretele opus ușii, cu păturile săltându-i-se încet la fiecare respirație. Are picioarele răsucite sub unghiuri nefirești și pare foarte slăbită. Flacoanele cu pastile umplu o noptieră mică, alături de un rozariu, de o cruce, de o statuie în miniatură a Fecioarei Maria, cu mâinile înălțate în rugăciune, și de alți vreo zece sfinți cărora nu le știu numele. Mă las în genunchi, alături de trupul adormit al Carlotei. Ochii se deschid cu o fluturare de pleoape și cercetează aerul. Înlemnesc și-mi țin răsufarea. N-am mai vorbit niciodată cu ea, dar, când mă vede ghemuită alături, pe față îi trece un licăr de recunoaștere. Deschide gura să vorbească.

— Ssst, îi spun. Sunt o prietenă de-a lui Hector, senora Ricardo. Nu știu dacă mă puteți înțelege, dar sunt aici ca să v-ajut.

Îmi acceptă vorbele cu fluturări de pleoape, întind mâna și îi mângâie obrazul din partea opusă cu dosul palmei, pe care mi-o las apoi pe fruntea ei. Părul cărunt îi e uscat și fragil, își închide ochii.

Inima îmi bate cu putere și mâna îmi tremură vizibil când o ridic și i-o pun deasupra stomacului; și în clipa aceea simt cât de slăbită și de bolnavă e cu adevărat. Un fior rece îmi urcă pe șira spinării, răspândindu-mi-se apoi în josul brațelor și în vârful fiecărui deget. Amețesc. Respirația mi se accelerează și inima îmi bate încă și mai repede, încep să transpir, în ciuda furnicăturilor de gheață care-mi răcesc pielea. Carlotta își saltă pleoapele și printre buzele deschise îi scapă un gemăt slab.

Închid ochii.

— Ssst, e OK, e OK, spun, încercând s-o liniștesc – și să mă liniștesc.

Și apoi, cu răceala de gheață radiind dinspre mine către ea, încep să îndepărtez răul. Boala se retrage cu încăpățănare, agățându-i-se cu putere de interiorul trupului, se împotrivește, nevrând să-și slăbească strânsoarea; dar, în cele din urmă, se desprind până și cele mai recalcitrante fărâme.

Carlotta e străbătută de vibrații ușoare, preschimbate apoi în convulsii care-i zgâlțâie trupul, și fac tot ce pot ca s-o țin nemișcată. Deschid ochii exact la timp ca să-i văd culoarea cadaverică a feței înlocuită de o strălucire roz.

Sunt cuprinsă de un val de amețeală, îmi ridic mâinile de pe trupul ei și cad cu spatele pe podea. Inima îmi bate cu o violență care mă sperie, parcă gata să-mi sară din piept. Dar se liniștește cu timpul și, când mă salt în sfârșit în picioare, o văd pe Carlotta stând în capul oaselor, cu o privire uimită, ca și cum s-ar strădui să-și amintească unde e și cum a ajuns aici.

Dau buzna în bucătărie și beau trei pahare cu apă. Când revin, ea încă mai încearcă să se orienteze. Iau o altă decizie pripită – mă apropii de noptieră și inspectez vreo zece flacoane, până ce găsesc unul cu eticheta care mă interesează: atenție: poate provoca somnolență, îl deschid, iau patru pastile și mi le îndes în buzunar.

O ignor pe Carlotta și ies din cameră. Dar, înainte de a pleca, mă întorc și-i mai arunc o privire. Se uită la mine, cu picioarele vindecate, acum nerăsucite, atârându-i peste marginea patului, părând gata să se ridice.

Mă grăbesc să ies din casă și îl găsesc pe Moștenire dormind sub fereastra din spate. Mă întorc la orfelinat cu el în brațe, mergând numai pe alei și pe străzi lăturalnice și întrebându-mă cum o să reacționeze Hector când o să-și găsească mama vindecată, însă, într-un sat atât de mic, secretele se află repede, asta e problema. Singura mea speranță e că nu m-a văzut nimeni intrând sau ieșind și că în memoria Carlotei n-a rămas nimic din cele petrecute cu adevărat.

Odată ajunsă în fața ușilor duble, îmi deschid pe jumătate fermoarul paltonului și pun pe Moștenire cu grijă înăuntru. Știu unde-l pot adăposti în siguranță: sus, în clopotnița din nord, alături de Cufăr. *Cufărul*, îmi spun. *Trebuie să-l fac să se deschidă.*

20

Să fii îndrăgostit e bizar. Gândurile îți zboară fără încetare către celălalt, indiferent cu ce te-ai ocupa. Poți să-ți întinzi mâna după un pahar din bufet, sau să te speli pe dinți, sau să asculți pe cineva povestind ceva, și mintea o să-ți înceapă să alunece spre chipul, părul și mirosul lui, o să te-ntrebi cu ce e îmbrăcat și ce-o să spună imediat ce vă veți revedea. Și, punând capac stării neîntrerupte de visare în care te afli, stomacul pare să-ți fie în legătură cu o coardă elastică, așa că tresaltă și iar tresaltă, ore de-a rândul, până când își găsește în sfârșit un sălaș alături de inima ta.

Așa mă simt încă din ziua când am cunoscut-o pe Sarah Hart. Pot să mă antrenez împreună cu Sam, sau să-ncerc să-mi găsesc pantofii în partea din spate a mașinii noastre de teren, și să fiu luat totodată în stăpânire de gândul la chipul lui Sarah, la buzele ei, la pielea ei de culoarea fildeșului. Pot să dau indicații de pe bancheta din spate și să fiu *totuși* sută la sută concentrat asupra senzației pe care mi-o dă creștetul capului ei, când mi se odihnește exact sub bărbie. Și pot să fiu înconjurat de douăzeci de mogi, cu palmele începând să mi se lumineze, și să analizez în același timp fiecare replică a conversației purtate la cina de Thanksgiving din casa lui Sarah. Dar încă și mai nebunesc e faptul că, în timp ce ne îndreptăm spre Paradise la ora nouă seara, cu viteza legală maximă, în timp ce mergem drept către Sarah, către părul ei blond și către ochii ei albaștri, mă gândesc totodată și la Șase. Mă gândesc cum miroase, cum arată în costumul ei pentru antrenamente, cum am fost cât pe ce să ne sărutăm în Florida. Stomacul meu are de suferit și din cauza lui Șase. Și nu doar din cauza ei, ci și fiindcă prietenul meu cel mai bun a făcut o pasiune

pentru ea. La următoarea noastră oprire trebuie să cumpăr niște antiacide gastrice.

În timp ce Sam conduce mașina, discutăm despre scrisoarea lui Henri și subliniem cât de extraordinar e tatăl lui Sam, nu numai fiindcă i-a ajutat pe lorici, ci și fiindcă i-a spus fiului său un soi de ghicitoare cu ajutorul căreia să descopere transmiiătorul dacă lui avea să i se-ntâmples ceva. Și, cu toate astea, gândurile mele se plimbă încolo și înapoi, între Sarah și Șase.

— Și dacă totuși nu e nimic? întrebă Șase, când suntem la două ore distanță de Paradise. Adică, dacă în puțul ăla nu e nimic decât vreun cadou bizar pentru aniversare, sau dacă e orice altceva în afară de transmiiător? Riscăm o grămadă, e totuna cu a ne asuma o grămadă de riscuri, dacă apărăm așa în Paradise.

— Acordă-mi încredere, spune Sam. Bate darabana cu degetele pe volan și deschide radio-casetofonul stereo.

— În toată viața mea n-am mai fost atât de sigur de un anumit lucru. Și sunt un tip numai de nota 10, mulțumesc foarte mult.

Mă gândesc că mogadorienii se află acolo, așteptându-ne, mult mai mulți decât cei pe care i-am înfruntat în Florida, pândind orice i-ar putea conduce la noi. Și, dacă sunt sincer cu mine însumi, atunci singurul motiv pentru care sunt dispus să risc e șansa de a o vedea pe Sarah.

De pe bancheta din spate, mă aplec spre Sam și-l bat pe umărul drept.

— Indiferent ce s-ar întâmpla cu puțul ăla și cu cadranul solar, eu și Șase îți suntem datori vânduți pentru tot ce-a făcut tatăl tău pentru noi. Dar sper sincer, sincer, sincer, sincer că o să ne conducă la transmiiător.

— Nu-ți face griji, mă asigură Sam. Luminile de pe autostradă apar și dispar. Urechile pleoștite ale lui Bernie Kosar cad de pe marginea banchetei când doarme. Eu sunt nervos la gândul că o voi vedea pe Sarah. Nervos fiindcă stau atât de aproape de Șase.

— Hei, Sam? întreb. Vrei să jucăm un joc?

— Da, sigur.

— Care crezi că e numele lui Șase de pe Pământ?

Şase îşi lasă brusc capul pe un umăr, cu părul ei ca pana corbului plesnindu-i obrazul drept, şi se încruntă la mine cu furie prefăcută.

— Are unul? râde Sam.

— Nu trebuie decât să-l ghiceşti, spun eu.

— Da, Sam, zice ea. Ghiceşte-l.

— Ăă, Stryker?[7]

Râd atât de tare încât Bernie Kosar sare în sus şi se uită pe geamul cel mai apropiat.

— Striker?! strigă Şase.

— Atunci nu e Stryker? OK, OK. Nu ştiu, poate ceva de genul Persia, sau Eagle,[8] sau...

— Eagle? strigă iar Şase. De ce m-ar chema Eagle?

— Ştii, eşti atât de agresivă, râde Sam. Mi-am închipuit, pur şi simplu, că ai fi ca o Starfire,[9] sau ca o Thunder Clap,[10] sau ca altceva la fel de bătaios.

— Exact! strig. Exact așa m-am gândit şi eu, în totalitate.

— Atunci, care e numele? întrebă el.

Şase îşi încrucişează braţele şi se uită pe geamul din partea pasagerului.

— Nu-l aflî până cu încerci cu adevărat să-l ghiceşti, spunând un nume de fată real. Eagle, Sam? Acordă-mi puţin credit.

— Cum? Eu mi-aş alege Eagle ca nume dacă aş avea ocazia. Eagle Goode.

Sună foarte impresionat, nu credeţi?

— Sună a sortiment de brânză, zice Şase.

Ceea ce ne face să râdem

— OK. Ăă, Raquel? încearcă Sam. Britney?

— Brr, dezgustător, spune ea.

— Bine. Rebecca? Claire? Oh. Ştiu. Beverly.

— Eşti nebun.

Şase râde. Dă un pumn în coapsa lui Sam, iar el urlă şi o freacă în stil teatral, îi răspunde în aceeaşi manieră, cu doi pumni în bicepsul stâng, şi ea simulează o durere groaznică.

---

7 Numele unui tip de transportor blindat (n. tr.).

8 Vultur (n. tr.).

9 Numele mai multor personaje de bandă desenată (n. tr.).

10 Bubuitură de Tunet, numele unui supererou de bandă desenată (n. tr.).

— Numele ei e Maren Elisabeth, zic eu. Maren Elisabeth.
— Pfui, l-ai dat de gol, face el. E chiar numele cu care-aveam de gând să continui.

— Da, sigur, spune Șase.

— Nu, chiar așa e, chiar așa! Maren Elisabeth e foarte mișto. Vrem să-ncepem să-ți spunem așa? Lui Patru îi spunem John, nu, Patru?

Îl scarpin pe Bernie Kosar în creștet. Nu cred că m-aș putea obișnui să-i spun Hadley, dar poate m-aș învăța să-i spun lui Șase Maren Elisabeth.

— Cred că ai putea să-ți iei un nume omenesc, zic eu. Dacă nu Maren Elisabeth, atunci altul. Adică, măcar în prezența străinilor.

Toată lumea tace și întind mâna în spate, scoțând din Cufăr punga de catifea care adăpostește sistemul solar Lorien. Îmi așez cele șase planete și soarele în palmă și le privesc plănând și strălucind când prind viață, în timp ce încep să orbiteze în jurul soarelui lor, descopăr că le pot diminua strălucirea cu puterea minții. Mă las înadins furat de ele, reușind pentru câteva clipe să uit că e posibil s-o văd în curând pe Sarah.

Șase se întoarce să se uite la sistemul solar slab luminat care-mi plutește în fața pieptului și spune, în cele din urmă:

— Nu știi; Șase e un nume care continuă să-mi placă. Când mă numeam Maren Elisabeth eram o altă persoană și, în clipa asta, Șase mi se pare foarte potrivit. Dacă întrebă cineva, putem spune că e un diminutiv.

Sam o privește cercetător.

— Da la ce? De la Șaizeci?

Înșir șapte căni și pun pe plită un ceainic. Cât aștept să fiarbă apa, zdrobesc cu dosul rotunjit al unei linguri de metal trei dintre pastilele furate de la mama lui Hector, transformându-le într-o pudră fină. Ella stă lângă mine, urmărindu-mă cu privirea, cum se întâmplă ori de câte ori îmi vine rândul să le pregătesc călugărițelor ceaiul de seară.

— Ce faci? mă întrebă.

— Ceva pe care probabil o să-l regret, îi răspund. Dar pe care trebuie să-l fac.

Ella netezește pe masă o bucată de hârtie mototolită și-și pune vârful creionului pe ea. Desenează imediat imaginea

perfectă a celor șapte căni de cafea pe care le-am înșirat. Din câte înțeleg de la ea, s-a întâlnit în biroul sorei Lucia cu o familie care a spus că are „o grămadă de dragoste de oferit”. Nu sunt sigură cât de mult a durat întâlnirea, dar Ella spune că familia aceea o să revină mâine. Știu ce înseamnă asta și torn apa clocotită din ceainic cât pot de încet, încercând să prelungesc timpul petrecut împreună cu ea.

— Ella? Cât de des te gândești la părinții tăi?

Face ochi mari, ochii ei căprui.

— Cât de des m-am gândit azi?

— Da. Azi, sau în oricare altă zi.

— Nu știu... Își lasă vocea să se stingă. Și adaugă, după o pauză: De un milion de ori?

Mă aplec s-o îmbrățișez, și nu știu dacă o fac fiindcă îmi pare rău pentru ea sau fiindcă-mi pare rău pentru mine. Și părinții mei sunt morți. Ca victime ale unui război pe care trebuie să-l continui într-o bună zi.

Pun pastilele pisate în ceașca Adelinei, regretând că recurg la droguri. N-am de ales. Dacă preferă, n-are decât să stea cu brațele în sân, așteptând moartea, dar eu refuz să mă abandonez sau să mă las înfrântă fără luptă, fără să fac tot ce stă în puterea mea ca să supraviețuiesc.

Cu tava legănându-mi-se în mână, o părăsesc pe Ella și îmi fac rondul, împart rând pe rând ceaiul prin orfelinat și, când sunt introdusă în dormitorul călugărițelor ca să-l las pe al Adelinei. Îi împing cu grijă cana către marginea din față a tăvii. Ea o ia cu o înclinare politicoasă a capului.

— Sora Cămila nu se simte bine în seara asta și am fost rugată să dorm cu copiii, în locul ei.

—OK.

Gândindu-mă la posibilitatea de a ne afla amândouă în aceeași încăpere la noapte, o privesc cum soarbe prelung din ceașcă. Nu-mi pot da seama dacă am făcut o greșală imensă sau i-am oferit propriei mele cauze un ajutor imens.

— Așa c-o să ne vedem curând, spune ea.

Și îmi face cu ochiul. Mă ia prin surprindere, sunt cât pe ce să scap pe dușumea cele două căni rămase pe tavă.

—O... OK, îngaim.

Peste o jumătate de oră, când se dă stingerea, nu adoarme nimeni imediat, în schimb multe fete vorbesc pe șoptite în în-

tuneric. Îmi ridic capul la fiecare câteva minute, aruncând câte o privire spre Adelina, care e întinsă în patul din partea opusă a încăperii. De când mi-a făcut cu ochiul, sunt derutată.

Trec încă zece minute, îmi dau seama că toată lumea e încă trează, inclusiv Adelina. De obicei o fură repede somnul când e de serviciu, și faptul că acum nu i s-a întâmplat îmi spune că și ea așteaptă să adoarmă toată lumea din încăperea. Acum cred că, fără nicio îndoială, mi-a făcut cu ochiul fiindcă vrea să ne continuăm discuția, în dormitor se lasă tăcerea și aștept încă zece minute înainte de a-mi sălta capul. Adelina nu s-a clintit în ultima jumătate de oră, așa că îi ridic de pe dușumea picioarele patului din partea stângă, înclinând-o ușor. Își înalță scurt brațul drept, ca pe un steag alb, de capitulare, și arată către ușă.

Îmi arunc cuverturile într-o parte, mă dau jos din pat și ies din cameră în vârful picioarelor. Când ajung pe coridor, mai fac câțiva pași, înaintând în întuneric, și îmi țin respirația, sperând că nu e vreun soi de capcană pusă la cale de Adelina și de sora Dora. Cea dintâi apare pe culoar peste treizeci de secunde. Merge cu greutate, se clatină dintr-o parte într-alta.

— Vino cu mine, șoptesc, prinzând-o de mână.

N-am mai ținut-o de mână de ani buni, și îmi aduc aminte cum ne-am îngrămădit una într-alta pe vaporul către Finlanda, când îmi era rău și ea era puternică. Cândva eram atât de apropiate încât nu puteai strecura printre noi nici măcar o foaie de hârtie. Acum simpla atingere a mâinii ei mi se pare străină.

— Sunt atât de obosită, îmi mărturisește când urcăm spre primul etaj; ne aflăm la jumătatea drumului către aripa de nord și către clopotnița închisă cu lacăt. Nu știi ce nu-i în ordine cu mine.

Eu știu.

— Vrei să te duc eu?

— Nu poți.

— N-o să te car în brațe, îi spun.

E prea istovită pentru o discuție în contradictoriu. Mă concentrez asupra picioarelor și tălpilor ei și, câteva secunde mai târziu, o ridic de pe dușumea și o fac să plutească pe coridoarele prăfoase. Treceam pe lângă statuile străvechi, cio-

plite în peretele de stâncă, și intrăm în tăcere pe coridorul mai îngust. Îmi fac griji c-o să adoarmă, dar ea spune:

— Nu-mi vine să cred că folosești telekinezia ca să plimbi o femeie bătrână ca mine în zbor pe coridoare. Unde mergem?

— A trebuit să-l ascund, îi șoptesc. Aproape c-am ajuns, îți promit.

Descui lacătul, care cade de pe ușa de stejar și în curând urmez o Adelina plutitoare în susul scării de piatră care înconjoară turnul de nord, ducând spre clopotniță, îl aud pe Moștenire mieunând slab din vârf.

Deschid ușa clopotniței și o așez pe Adelina cu delicatețe lângă Cufăr, își sprijină brațul stâng de capac și-și pune capul pe el; îmi dau seama că tocmai a pierdut lupta cu pastilele și sunt furioasă pe mine însămi fiindcă am păcălit-o. Moștenire i se urcă în poală și-i linge mâna dreaptă.

— Cum de e o pisică aici? murmură ea.

— Nu pune întrebări. Ascultă-mă, Adelina, ești aproape adormită și trebuie să-mi ajuți să deschid Cufărul înainte de a adormi de-a binelea, OK?

— Nu cred că sunt...

— Ce să fii?

— Nu sunt în stare acum, Marina.

Are ochii închiși.

— Ba da, ești.

— Pune-ți mâna pe lacătul Cufărului. Pune mâna mea pe cealaltă parte a lui.

Îmi apăs palma pe lateralul lacătului și îl simt cald. Folosesc telekinezia ca să desprind mâna ei dreaptă de limba lui Moștenire, plasând-o apoi pe latura opusă a lacătului. Își împletește degetele cu ale mele. Trece o secundă. Lacătul se deschide cu un pocnet.

— Ăă, băieți? Aici, în spate, ăă, se-ntâmplă cu siguranță ceva.

Cele șapte globuri care plutesc în fața pieptului meu, așa cum stau așezat pe bancheta din spate a mașinii, se mișcă din ce în ce mai repede și nu le mai pot ține sub control. Devin atât de strălucitoare încât trebuie să-mi acopăr ochii.

— Hei, hei! Tipule, încetează! se răstește Sam Eu conduc o mașină.

— Nu știu ce se-ntâmplă!

— Trage pe dreapta! strigă Șase. Sam virează brusc către acostament și calcă frâna, cu pietrișul și nisipul scrâșnind și izbindu-ne zgomotos. După ce întregul sistem își diminuează strălucirea, cele șase planete încep să se rotească în jurul soarelui cu o asemenea viteză încât nu-ți poți focaliza privirea numai asupra uneia dintre ele. Și sunt absorbite pe rând de astru, până când acesta ajunge la dimensiunile unei mingi de baschet. Noul glob pare să se rotească în jurul unei axe și emite apoi o străfulgerare luminoasă atât de strălucitoare încât mă orbește pe moment. Strălucirea pălește încet și anumite porțiuni ale suprafeței încep să se înalțe sau să se retragă, până când rezultatul e o reproducere perfectă a Pământului, cu toate cele șapte continente, cu toate cele șapte oceane.

— Țsta e... ? întreabă Sam. Seamănă cu Pământul.

Planeta se învârtește alături de capul meu și, la a treia sau la a patra rotație, zăresc pulsând un punct luminos cât o gămălie de ac.

— *Voi vedeți lumina aia?* întreb. Uitați-vă la Europa.

— Oh, da, spune Șase. Așteaptă o nouă rotație, apoi se privește prin ochi îngustați. Ai zice că e în, ce-i acolo? Spania sau Portugalia? Ajunge cineva la laptop? Grăbiți-vă.

Cu ochii încă la glob și la mica lumină pâlpâitoare, pipăi cu mâna în jur, până ce dau de laptop. I-l întind lui Șase, care i-l întinde lui Sam. El își ridică privirea spre globul care plutește deasupra banchetei din spate, tastează ceva și se uită din nou în sus.

— Păi, se află cu siguranță în Spania și pare să fie în apropiere de... Ei, cel mai apropiat oraș pare cel numit Leon. Dar e, e la o mică distanță de el. Vă uitați, fără nicio îndoială, la munții Pico din Europa. A auzit cineva de ei?

— Eu cu siguranță nu, spun.

— Nici eu, zice Șase.

— Poate e nava noastră? întreb.

— Nici gând, nu în Spania, în fine, cel puțin eu mă îndoiesc, într-o foarte mare măsură. Adică, dacă ar fi nava noastră, de ce să fi început să strălucească acum, arătându-ne unde se află? N-ar avea niciun sens. În plus, de câte ori te-ai mai uitat la cheștiile astea?

— De vreo zece. Sau poate de mai multe ori.

Sam își ia tetiera în brațe și înalță din sprâncene.

— Corect. Deci e ca și cum l-ar fi activat ceva.

Eu și Șase schimbăm o privire.

— Ar putea fi unul dintre ceilalți, cu siguranță.

— Ar putea fi, spune Șase. Sau ar putea fi o capcană. Se uită la Sam. Au apărut știri din Spania care să dea de bănuț?

El clatină din cap.

— Nu, până acum cinci ore. Dar o să verific din nou, imediat.

Degetele încep să-i alerge pe tastatură.

— Înainte de asta, hai să ieșim de pe drumul principal până nu observă cineva că într-o mașină plutește o planetă Pământ strălucitoare, spun eu. Ai uitat că suntem al naibii de-aproape de Paradise?

Adelina sforăie și mă simt vinovată, dar mă uit pentru prima oară în viața mea la Bunurile Succesorale pe care ar fi trebuit să le primesc cu ani în urmă. Pietre și nestemate de diferite culori, mărimi și forme. O pereche de mănuși negre și una de ochelari întunecați, ambele din materiale pe care nu le-am mai văzut niciodată. E și o crenguță cu coaja jupuită și, sub ea, un dispozitiv rotund bizar, cu o lentilă de sticlă și cu un ac plutitor, nu prea deosebit de o busolă. Dar cel mai tare mă intrigă un cristal roșu, strălucitor. Odată ce mă uit la el, nu-mi mai pot dezlipi privirea, și întind încet mâna, luându-l în palmă; îl simt cald și îmi stârnește furnicături. Pentru o scurtă clipă, strălucirea roșie devine mai puternică, apoi pâlește, începând să pulseze în ritmul respirației mele.

Cristalul devine mai fierbinte, mai strălucitor, începe să zumzăie încet. Intru în panică, nervoasă fiindcă una dintre Moștenirile mele a activat o grenadă lorică.

— Adelina! țip. Trezește-te! Trezește-te, te rog!

Ea se încruntă și sforăie mai tare. O zgâlțâi de umăr cu mâna liberă.

— Adelina!

O zgâlțâi mai tare, timp în care scap cristalul. Ricoșează cu putere de podeaua de piatră a clopotniței și se rostogolește către ușă. Când cade de pe prima treaptă pe a doua, lumina roșie nu mai clipește. Când cade de a doua pe a treia, strălucirea îi dispăre cu desăvârșire. Când cade pe a patra treaptă, fug după el.

Sam ne duce, în viteză, pe un drum de țară întunecos. Globul continuă să se rotească zbârnâind în fața mea. Luminița pâlpâitoare încearcă în continuare să ne comunice ceva. Rămânem locului, și Sam oprește motorul și stinge luminile.

— Așadar, eu cred că unul dintre voi, ne spune, răsucindu-se. E un alt număr. Și numărul ăla e în Spania.

— N-avem de unde să știm asta, spune Șase.

Sam arată cu capul către blog.

— OK, uite cum stau lucrurile. Când ați sosit aici, vouă vi s-a menit să stați departe unii de alții, corect? Așa a funcționat planul. Plecați cu toții să v-ascundeți până când vi se manifestă moștenirile, vă antrenați și așa mai departe. Și pe urmă? Pe urmă vă reuniți și luptați împreună. Așa că lumina asta, de aici, e poate un semnal, ca să vă strângeți laolaltă, sau, mai probabil, un semnal din partea unuia dintre cei rămași aflat în pericol. Sau poate că Numărul Cinci sau Numărul Nouă tocmai și-a deschis Cufărul pentru prima oară și putem comunica fiindcă și la el funcționează chestia asta în același timp.

— Atunci poate vede și el că suntem în Ohio? întreb.

— Rahat. Poate. E posibil. Dar, serios, gândiți-vă. Dacă Străbunii v-au dat toate astea în Cuferele voastre, atunci poate v-au dat și ceva prin care să comunicați unii cu alții. Corect? Poate tocmai am deblocat sistemul respectiv și am fost anunțați unde se află cineva care are nevoie de ajutorul nostru, zice el.

— Sau poate unul dintre ceilalți e torturat și silit să ia legătura cu noi, și asta e o cursă, spune Șase.

Tocmai când sunt pe punctul să fiu de acord, contururile Pământului devin neclare și apoi întregul glob vibrează când se aude o voce de femeie:

— Adelina! ;Despierta! ;Despierta, por favor! Adelina!

Mă pregătesc să strig un răspuns, dar globul se micșorează brusc, revenind la forma celor șapte de mai înainte, și totul se întoarce la normal.

— Stop, stop, stop! Ce s-a-ntâmplat? întreb.

— Aș zice că s-a-nterupt semnalul, spune Sam.

— Cine era fata aia? Și cine-i Adelina? întreabă Șase.

Prind piatra după ce ricoșează de a noua treaptă, dar, indiferent ce-i fac, nu mai strălucește ca înainte. O scutur în mâ-

nă. Suflu asupra ei. O pun în palma deschisă a Adelinei. Nu-și schimbă noua culoare, un albastru palid, și mă tem că am stricat-o. O pun cu grijă la loc, în Cufăr, și iau crenguța.

Respir adânc și o scot în afara uneia dintre cele două ferestre, concentrându-mă asupra capătului opus. Apare o ușoară forță magnetică; dar, înainte de a apuca s-o testez cu adevărat sau să pricep cum funcționează, aud ușa de stejar de la baza turnului deschizându-se cu un scârțâit.

21

În timpul drumului, mai încerc de câteva ori să recaptz semnalul, dar, de fiecare dată când însuflețesc sistemul solar, globurile nu fac altceva decât să orbiteze ca de obicei. E aproape miezul nopții și mă pregătesc să răscolesc printre celelalte pietre și printre celelalte obiecte din Cufărul meu, dar în clipa aceea văd la orizont luminile răsfirate ale unui oraș. Prin dreapta mea trece un panou rutier, exact ca acum câteva luni, când la volan era Henri:

BINE AȚI VENIT ÎN PARADISE, OHIO POPULAȚIE 5243

— Bun venit acasă, șoptește Sam.

Îmi apăs fruntea pe geam și recunosc un hambar dărăpănat, indicatorul unei livezi de mere, o camionetă veche, încă de vânzare. În tot trupul mi se răspândește o senzație de căldură. Dintre toate locurile în care-am locuit, Paradise a fost preferatul meu. Aici mi-am făcut primul prieten. Aici mi s-a manifestat prima Moștenire. Aici m-am îndrăgostit. Dar tot aici am întâlnit și primii mei mogadorieni. Aici am purtat prima mea luptă adevărată și am simțit cu adevărat durerea. Aici a murit Henri. Bernie Kosar sare pe locul de lângă mine și dă din coadă cu o viteză uimitoare, își scoate nasul prin mica deschidere a ferestrei lui și adulmecă aerul familiar cu frenezie.

În timp ce intrăm pe primul drum lateral din stânga și vi-răm de mai multe alte ori, reîntorcându-ne când și când pe propriile urme, asigurându-ne că nu suntem urmăriți și căutând

cel mai bun și cel mai puțin bătător la ochi loc în care să lăsăm mașina, ne trecem planul în revistă încă o dată.

— După ce luăm transmîtorul, ne întoarcem direct la mașină și plecăm imediat din Paradise, spune Șase. Da?

— Da, zic eu.

— Nu intrăm în legătură cu nimeni altcineva; plecăm pur și simplu. Plecăm.

Știu că se referă la Sarah și îmi mușc buza. După toate aceste săptămâni de fugă, m-am întors în sfârșit în Paradise, și mi se spune că nu pot s-o văd.

— Ai înțeles, John? Plecăm? Imediat?

— Ai început deja să mă bați la cap. Știu la ce vrei s-ajungi.

— Îmi cer scuze.

Sam parchează mașina sub un arțar de pe o stradă întunecoasă, la trei kilometri de casa lui. Pantofii îmi ating asfaltul, plămânii mei respiră pentru prima oară cu adevărat aerul din Paradise și îmi doresc dintr-odată să mă întorc la vechea stare a lucrurilor, să revin în ziua de Halloween, să revin la întoarcerea acasă, cu Henri, să revin pe canapeaua mea, alături de Sarah.

Nu riscăm să pierdem Cufărul meu lăsându-l într-o mașină nepăzită, așa că Șase deschide ușa din spate și și-l saltă pe umăr. Odată ce-i găsește o poziție confortabilă, devine invizibilă.

— Așteaptă, îi spun. Vreau să iau mai întâi ceva de-acolo. Șase?

Ea reappare și deschid Cufărul, de unde-mi scot pumnalul, strecurându-mi-l apoi în buzunarul din spate al blugilor.

— OK. Acum sunt pregătit. Bernie Kosar, ești gata, amice?

Cățelul se preschimbă într-o bufniță mică, maronie, și fâl-fâie din aripi către o creangă joasă a arțarului.

— Să trecem la treabă.

Șase îmi saltă Cufărul și dispare iarăși.

Pe urmă o luăm la fugă. Cu Sam pe urmele mele, într-un ritm bun, sar peste un gard și prind viteză pe marginea celui mai apropiat ogor. Cotesc după vreo opt sute de metri, intrând în pădure, savurând modul în care se frâng crengile lovindu-mi-se de piept și de brațe, modul în care-mi biciuiesc smocurile înalte de iarbă pantalonii. Mă uit adesea peste umăr și Sam nu e niciodată la mai mult de patruzeci de metri în urma mea, sărind peste bușteni, strecurându-se pe sub crengi.

Aud un zgomot alături de mine, dar, înainte de a-mi duce mâna la pumnal, Șase îmi șoptește că e ea. Văd un petic de iarbă despîcându-se pe mijloc și alerg în aceeași direcție.

Din fericire, Sam locuiește la periferia localității, unde vecinii sunt despărțiți de câțiva acri. Mă opresc chiar sub poala pădurii, imediat ce îi zăresc casa. E mică, modestă, cu pereții laterali din aluminiu și șindrila neagră, cu un coș de fum îngust în partea dreaptă, cu un gard înalt din lemn în jurul curții din spate. Șase se materializează și lasă Cufărul jos.

— Asta e? întrebă.

— Asta.

Treizeci de secunde mai târziu, Bernie Kosar îmi aterizează pe umăr. Mai trec patru minute până când se strecoară Sam, cu greutate, printr-un șir de tufișuri, ajungând alături de noi, cu răsuflarea tăiată, cu palmele apăsate ferm pe coapse. Își ridică privirea spre casa lui din depărtare.

— Cum te simți? îl întreb.

— Ca un fugar. Ca un fiu rău.

— Gândește-te cât de mândru ar fi tatăl tău dacă ar ști că recuperăm obiectul ăla, îi spun.

Șase se face invizibilă și pleacă în recunoaștere, uitându-se în umbra caselor din vecinătate și pe banchetele din spate ale tuturor mașinilor parcate pe stradă. Se întoarce și ne spune că totul pare OK, dar pe casa din dreapta sunt montați senzori luminoși de mișcare. Bernie Kosar pleacă în zbor, cocoțându-se în cel mai înalt punct al acoperișului.

Șase îl prinde pe Sam de mână, devin invizibili amândoi. Eu îmi îndes Cufărul sub braț și îi urmez în tăcere către gardul din spate. Cei doi reapar, și Șase îl sare prima, urmată de Sam. Arunc Cufărul peste gard și mă grăbesc să mă cațăr pe urmele lor. Ne ghemuim după o tufă supradimensionată, de unde trecem în revistă curtea și copacii din ea, iarba înaltă, o buturugă imensă, un leagăn ruginit și un roabă foarte veche de alături. În stânga casei e ușa din spate, iar în dreapta sunt două ferestre întunecate.

— Acolo, șoptește Sam, arătând cu degetul.

După o privire mai atentă, ceea ce luasem drept o buturugă cu puțin înălțată deasupra pământului în mijlocul curții se dovedește a fi un cilindru larg, de piatră. Îngustându-mi ochii, văd în partea lui de sus un obiect triunghiular, ieșit în afară.

— Ne-ntoarcem imediat, îi șoptește Șase lui Sam.

Cu mâna mea într-a ei, mă fac nevăzut, spunând:

— OK, Eagle Goode. Ai grijă de Cufăr ca și cum viața mea ar depinde de el. Fiindcă ăsta e adevărul.

Eu și Șase ne îndreptăm spre puț mergând cu grijă prin iarba înaltă, apoi îngenunchem în fața lui. Circumferința cadranelui solar e mărginită de numere – de la unu la doisprezece în dreapta și tot de la unu la doisprezece în stânga, cu un zero în partea de sus – iar numerele sunt înconjurate de o serie de linii. Sunt gata să apuc triumphiul din mijloc și să-l răsucesc la întâmplare, când o aud pe Șase icnind.

— Ce e? șoptesc, ridicându-mi ochii către ferestrele întunecate din spatele casei.

— În mijloc. Uită-te. Simbolurile.

Studiez din nou cadranul solar, și aerul mi se oprește în gât. Sunt estompate și ușor de trecut cu vederea, dar în mijlocul cercului se află nouă simboluri lorice nu prea adânc gravate. Recunosc numerele de la unu la trei, fiindcă se potrivesc cu cicatricele de pe glezna mea, dar celelalte sunt noi pentru mine.

— Când s-a născut Sam? întreb.

— În ianuarie, pe data de patru, în anul o mie nouă sute nouăzeci și cinci.

Triumphiul păcănește ca o încuietoare când îl rotesc spre dreapta, către numărul loric unu. îl întorc către stânga, înghițind în sec, cu greutate, când îl îndrept spre ceea ce trebuie să fie numărul patru. Numărul meu. După care rotesc triumphiul către unu, către nouă, iarăși spre nouă după ce parcurg cercul, și spre cinci. Vreme de câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi cadranul solar începe să șuiere și să fumege. Când se împrăștie fumul, văd în interior o scară.

Sam țopăie în sus și-n jos lângă gard. Cu o mână la gură, cu cealaltă ridicată, cu pumnul strâns.

Una dintre ferestrele întunecate ale casei devine galbenă. De pe acoperiș, Bernie Kosar urlă de două ori, prelung. Înainte de a-mi trece ceva prin gând, Șase mă împinge înainte și în curând sunt vizibil și cobor pe scara din interiorul puțului. Șase mă urmează, închizând capacul aproape complet deasupra ei. Îmi luminez palmele și văd că ne aflăm la șase metri deasupra unei podele de ciment.

— Și Sam? șoptesc eu.

— O să se descurce. Bernie Kosar e acolo, sus.

Ajungem pe podea și ne pomenim într-un coridor scurt, care se curbează spre stânga. Aerul miroase a mucegai. Îmi îndrept lumina palmelor înainte și înapoi când parcurgem curbura; pe urmă coridorul se îngustează iarăși și vedem că în fața noastră se află o încăpere cu un birou în dezordine și cu sute de hârtii țintuite de pereți. Sunt gata să dau buzna înăuntru, dar în momentul acela lumina palmelor mele cade asupra unui obiect lung și alb din cadrul ușii.

— Țsta e...

Vocea lui Șase se stinge.

Încremenesc locului. E un os imens. Șase mă împinge înainte și-mi scot pumnalul din buzunarul din spate.

— Doamnele au prioritate? propun eu.

— Nu și de data asta.

Mă avânt făcând câțiva pași în fugă, sar peste os și luminez imediat camera cu palmele. Dintre buze îmi scapă un țipăt când conștientizez imaginea unui schelet cu spatele sprijinit de perete. Șase sare înăuntru și se împletește când îl vede, retrăgându-se de-a-ndăratelea către birou.

Scheletul e înalt de aproape doi metri și jumătate, cu mâini și picioare enorme. Din creștet îi cade o coamă de păr blond și des, ajungându-i dincolo de omoplații lați. De gât îi atârână un pandantiv albastru, asemănător cu al meu.

— Țsta nu e tatăl lui Sam, spune Șase.

— Atunci cine e?

Fac un pas înainte și examinez pandantivul. Loralitul albastru e puțin mai mare decât al meu, dar restul e identic. Îl fixez cu privirea și am senzația covârșitoare a unei legături cu indiferent cine o fi fost purtătorul său.

— Nu sunt sigur, dar cred că mi-a fost prieten.

Întind mâna către capul lui și-i iau pandantivul, pe care i-l dau lui Șase. Ne apropiem de birou. Nu știu de unde să-ncep. Teancurile de hârtii și instrumentele de scris sunt acoperite cu un strat gros de praf. Scrisul de pe hârtiile prinse de perete e în orice altă limbă în afară de engleză. Recunosc câteva numere lorice, dar nimic mai mult. Pe un scaun șubrezit, de lemn, stă o tabletă electronică de culoare albă, și eu o iau și-mi apăs degetele pe ecranul ei negru. Nu se-ntâmplă nimic.

Șase deschide sertarul de deasupra, găsind alte hârtii, și, când apucă mânerul celui de-al doilea sertar, o explozie de la suprafață ne trânteste pe podea. Pe tavanul încăperii se întinde o crăpătură, apoi betonul se curbează. Peste noi cad sfărâmături mari.

—Fugi! strig.

Cu pandantivul la gât, Șase smulge o duzină de hârtii și de perete, iar eu îmi îndes tableta albă la spate, sub betelia pantalonilor. Urcăm scara în grabă și ne uităm prin golul dintre puț și capac. Zeci de mogi. Focuri mocnite. Bernie Kosar s-a transformat într-un tigrul cu coarne curbate, de berbec. Are brațul unui mog între dinți. Sam nu mai e lângă gard, de unde-a dispărut și Cufărul meu.

Sunt gata să sar din puț când Șase se lansează pe lângă mine, într-o trombă de nori. Capacul cu cadran solar se dă peste cap, iar ea despică un grup de cinci mogi, trimițându-i peste gard. Mă trag afară din puț și-l închid, în vreme ce ea înșfacă sabia unui mog și devine invizibilă.

Folosesc telekinezia ca s-arunc trei mogi înarmați în perețele din spate al casei. Explodează transformându-se într-o cenușă groasă și, când mă întorc, văd un bărbat fără cămașă înlemnit în cadrul ușii din spate, cu o pușcă în mâini. În spatele lui stă mama lui Sam, îngrozită, în cămașă de noapte.

Șase se materializează alături de doi mogi care aleargă spre mine cu tunuri strălucitoare și își rotește sabia prin gâturile amândurora. Pe urmă apelează la telekinezie ca să azvârle roaba într-altul, transformându-l într-un morman de cenușă. Eu arunc doi mogi unul peste altul, iar Șase străpunge trei dintr-o singură mișcare rapidă. Bernie Kosar sare în mijlocul curții și își înfige colții în câțiva mogi care-ncearcă să se ridice în picioare.

— Unde e Sam? strig.

— Aici!

Mă răsucesc și-l văd întins pe burtă, sub o tufă carbonizată. Îi sângerează pielea capului.

— Sam! țipă mama lui, din pragul ușii.

El se străduiește să se ridice în genunchi.

— Mamă!

Ea strigă din nou, dar un mog întinde mâna și-l saltă pe Sam de cămașă. Mă concentrez și smulg din pământ leagănul ru-

ginit, dar stâlpii lui corodați străpung pieptul mogulului abia după ce îl aruncă pe Sam peste gard.

Șase se repede printre mogii rămași cu o sete pe care n-am mai văzut-o la ea până acum Când sare gardul, după Sam, e plină de cenușă. Mă avânt în spinarea lui Bernie Kosar și o urmăm.

Sam e întins pe spate, în curtea vecinului. Peste el se revarsă lumina senzorilor de mișcare. Sar de pe Bernie Kosar și-l ridic.

— Sam? Ești OK? Unde e Cufărul meu?

Deschide ochii pe jumătate.

— L-au luat. Îmi pare rău, John.

— Acolo!

Șase arată către mai mulți mogi care aleargă pe câmp, către pădure.

Îl așez pe Sam în spinarea lui Bernie Kosar, dar el se dă jos.

— Sunt OK. Jur.

Mama lui îl strigă din partea cealaltă a gardului.

— Sam!

— O să mă-ntorc, mamă! Te iubesc!

Și e primul care o ia la fugă, pe urmele mogulilor. Eu și Șase îl ajungem din urmă cu ușurință, dar ea se abate spre dreapta, înfigându-și sabia într-un mog care se-apropie. Alți patru sunt la treizeci de metri în fața ei; și ea șarjează, cu pandantivul cel mare tresăltându-i la gât și cu Bernie Kosar urmând-o la distanță de un pas.

Eu și Sam intrăm pe câmpul noroios și doi mogi ne taie calea. Peste umăr văd alți doi, despărțindu-se și îndreptându-se spre noi sub unghiuri strategice. Ceilalți au intrat în pădure în două zone diferite. Îmi scot pumnalul din buzunarul din spate. Mânerul mi se înfășoară în jurul mâinii.

Mă reped înainte și cei doi mogi din fața mea fug la rândul lor, cu săbiile tresăltându-le și înfigându-se în pământul ogorului golaș. Când ajung la mai puțin de cinci metri de ei, mă avânt într-un salt, cu pumnalul deasupra capului. Imediat ce intru în coborâre, un copac imens se prăbușește sub mine, strivindu-i pe ambii mogi și omorându-i. Șase. Mă răsucesc când ating pământul și o văd alergând spre Sam și spre cei doi mogi care-l împresoară.

Cel din dreapta lui Sam îl înșfacă de mijloc. Șase îl smulge pe mog și-l aruncă pe câmp, de unde se ridică imediat și atacă.

Mă furișez în spatele celui alt mog și îi înfig în ceafă pumnalul, scoțându-l apoi sub un asemenea unghi încât îl despici până sub omoplat. Se prăbușește într-un morman de cenușă, împrôscându-mi pantofii.

Bernie Kosar sare pe celălalt mog și are în curând limba plină de cenușă.

— Trebuie să ne-ntoarcem la mașină și să plecăm de-aici, spune Șase. Probabil vin mai mulți – ne așteptau.

— Să luăm mai întâi Cufărul meu, spun.

— Atunci trebuie să ne despărțim, zice Șase. Arată cu sabia ei plină de cenușă către cele două zone ale pădurii în care-au dispărut mogadorienii. Bernie Kosar, tu mergi cu mine.

Bernie Kosar se micșorează, transformându-se în șoim, și se îndreaptă spre stânga.

Eu și Sam intrăm în pădure mergând în cealaltă direcție. Auzim în curând trosnet de crengi și alergăm într-acolo. Mă reped înainte și sar peste o încâlceală de copaci uscați, dând cu ochii de patru mogi care-ncearcă să scape printr-un mic luminiș. În lumina lunii, nu reușesc să văd dacă are vreunul dintre ei Cufărul meu.

Alunec pe coasta dealului pe o parte, strivesc puieți și disloc pietrele, creând o mică alunecare de teren, îl aud pe Sam prăvălindu-se pe urmele mele.

Mogii sunt la jumătatea drumului prin luminiș. Iarba e deasă, înaltă de un metru optzeci, și alerg prin ea în plină viteză. Sam strigă după mine, cerându-mi să-i spun în ce direcție merg, dar fug mai departe, îndreptându-mi în schimb palma aprinsă către cer, ca pe un far.

— OK! Am înțeles! strigă el.

În cele din urmă, chiar înainte ca luminișul să devină pădure, aproape că-l ajung pe unul dintre mogi. Mă arunc spre gambele lui, îi tai partea de jos a pantalonilor kaki plini de noroi și îi secționez tendonul lui Achile, făcându-l să cadă pe spate urlând. Pe urmă urc pe trupul care i se zbate și-l ucid înjunghiindu-l în piept.

Sam se împiedică de picioarele mele și cade cu fața în jos.

— L-ai luat?

— Nu. Haide.

Îmi folosesc o mână drept lanternă și pe cealaltă drept macetă și alerg cu ușurință prin pădure, fără să-mi pese cât de aproape de mine e Sam. Peste câteva minute, văd un alt mog, străduindu-se să treacă peste un buștean prăbușit. De la douăzeci și cinci de metri distanță, ridic bușteanul la mare înălțime, îl înclin și-l silesc pe mog să se clatine și să cadă cu capul înainte. Mă arunc printre buruieni, ca să-l găsesc întins pe burtă, nemișcat. Îmi dau deja seama că n-are Cufărul meu. Îl omor cu două lovituri de pumnal.

— John? strigă Sam în beznă. Tipule?

Îmi fac din nou palma să strălucească în aer și, când apare, Sam mă găsește inspectând copacii.

— Spune-mi că l-ai luat!

— Nu încă, îi răspund.

— Nici urmă de Cufăr, bombăne Sam.

— Să sperăm că Șase a avut mai mult noroc. Îmi duc mâna la spate, scot tableta albă și i-o arăt. Dar am asta.

Mi-o smulge din mână.

— Din puț?

— Și nu e tot ce-am găsit. Așteaptă să-ți spun ce altceva...

Recunosc dintr-odată locul în care mă aflu. Mă opresc. Aproape că mi se taie răsuflarea.

Sam mă prinde de umăr.

— Stai așa, tipule. Ce se petrece? Simți ceva? De exemplu, că ți-a deschis cineva Cufărul?

Din câte-mi pot da seama, Cufărul meu n-a fost deschis. Senzația care clocotește în mine are cu totul altă semnificație.

— Suntem lângă casa lui Sarah!

22

După ce ușa de la baza turnului se deschide scârțâind, aud pași. Aud ecoul unei răsuflări. Oricine ar fi, o să-mi fie imposibil să ascund o Adelina drogată, o pisică și un Cufăr plin ochi cu arme și cu artefacte extraterestre. Pun încet crenguța la locul ei și închid capacul Cufărului. Moștenire se furișează până la marginea podelei clopotniței, unde se așază și se uită în jos, în întuneric. Păstrăm cu toții tăcerea, însă Adelina scoate apoi un sforăit prelung, zumzăitor.

Pașii de pe scara circulară devin mai grăbiți. O scutur de câteva ori pe Adelina, încercând s-o grăbesc. Cade pe-o parte.

Ce mă fac? mimez către Moștenire. Pisoiful sare pe Cufăr și pe urmă înapoi, jos, numai ca să toarcă în jurul picioarelor mele. Nu e un răspuns, dar îmi dă o idee. Mă aplec și-l pun pe capacul Cufărului, apoi mă urc pe una dintre cele două ferestre, unde aerul rece îmi pătrunde prin pijama, stârnindu-mi instantaneu clănțănitul dinților. Pașii se apropie.

Înalț Cufărul cu puterea minții și Moștenire zgârie capacul cu ghearele, încercând să-și găsească o poziție cât mai sigură. Sunt nevoită să mă aplec când fac Cufărul să plutească în sus, pe deasupra mea și în afara ferestrei. Apoi îl așez, imediat și fără zgomot, pe peluza înghețată, cu zece etaje mai jos. Moștenire sare de pe capac și fuge în întuneric. Pe urmă o fac pe Adelina să se înalțe plutind și să treacă pe deasupra mea, măturându-mi creștetul cu cămașa ei de noapte, și o cobor cu grijă alături de Cufăr.

Pașii se aud acum mai puternic. Îmi rotesc picioarele peste marginea ferestrei. Apelând la toată puterea de concentrare pe care mai sunt în stare să mi-o adun, reușesc să levitez eu însămi la câțiva centimetri deasupra pietrei reci. Mă împing în afară, în vântul involburat. Înainte de a mă coborî din turn, îl

zăresc pe mogadorianul mustăcios din cafenea urcând ultima buclă a scării și intrând cu pași apăsați în clopotniță.

Concentrarea mea cedează, apoi plesnește într-un milion de fărâme. Mă prăbușesc într-o cădere liberă dementială până în ultimul moment, când îmi lipesc palmele în fața pieptului și îmi pun în minte să plutesc ca o pană. Genunchiul drept îmi aterizează la un milimetru de Adelina, care tremură din tot corpul.

Intru în panică. Trebuie fie să duc Cufărul, cu tot cu Adelina, în sat, în căutarea unei ascunzători – dar e miezul nopții, suntem îmbrăcate pentru somn și în toată așezarea nu văd lumină decât la câteva ferestre răzlețe – sau trebuie să găsec o ascunzătoare chiar în orfelinat, cât mai repede. Mogadorianul o să coboare din turn în mai puțin timp decât i-a trebuit ca să urce în fugă, dar tot mai are de parcurs un coridor lung și un alt șir de trepte înainte de a ajunge la parter. Îmi strecor capul prin ușile duble și, odată ce văd că drumul e liber, o culc pe Adelina peste Cufărul pe care-l port din nou prin aer, ducându-l în naos.

Puterea mi se topește în foarte mare măsură, dar reușesc cumva să mi-o adun atât cât e nevoie pentru ca Adelina, Cufărul și cu mine să ne înghesuim în cel mai îndepărtat cotlon al firidei reci, umede și străbătute de curenți de aer în care-a fost ascuns inițial Cufărul.

Încep să mă gândesc că, deschizându-l, l-am condus pe mogadorian drept la mine. Poate licărirea roșie a cristalului pe care l-am scăpat din mână a fost un soi de emițător. Adelina o să știe ce e, ce avem de făcut. Ca să scap de spaima că o specie extraterestră ostilă vine de-a dreptul după mine, ca să mă scuz cumva față de Adelina fiindcă am drogat-o și ca să mă-ncălzesc puțin, îmi sprijin capul pe pieptul ei și o cuprind cu brațele de mijloc.

Peste câteva ore, o aud gemând și trăgându-și picioarele pe sub mine.

— Adelina? șoptesc. Te-ai trezit?

— Cine e? Tu ești, Marina?

— Adelina, îi răspund, pe șoptite, nu trebuie să facem absolut, absolut niciun zgomot.

— De ce? întreabă ea, cu voce scăzută. Și unde suntem?

— În naos, acolo unde-ai ascuns Cufărul. Dar ascultă-mă, te rog, Ei sunt aici. Mogadorienii au venit după mine noaptea trecută, după ce-am deschis Cufărul, și-a trebuit să găsec o ascunzătoare pentru noi.

— Cum ai reușit să deschizi Cufărul singură? Nu funcționează așa.

— Tu mi-ai spus cum să fac. Ai vorbit în somn, mint eu.

I-aș putea spune că am drogat-o, dar nu sunt pregătită pentru o ceartă pe tema asta.

— Nu-mi aduc aminte... îmi, îmi amintesc doar că m-am dat jos din pat, apoi... Cred că asta e tot. Ai deschis Cufărul? Ce era înăuntru?

— O mulțime de lucruri, Adelina. Atât de multe. O mulțime de pietre și de nestemate, și una dintre ele s-a luminat în mâna mea și lumina a început să pulseze, și cred că de-asta a apărut mogadorianul.

— Ce mogadorian? Ce s-a-ntâmplat? Adelina încearcă să se salte în capul oaselor, dar o opresc înainte de a se izbi cu capul de plafonul scund.

— Acum câteva zile, șoptesc eu, am văzut la cafenea un bărbat care avea o carte despre Pittacus și care se tot holba la mine. Avea pălărie și o mustață mare, și am știut pur și simplu că era de pe Mogadore. Iar azi-noapte, după ce am deschis Cufărul în clopotnița din nord, și-a făcut apariția.

— Cum am scăpat de-acolo?

— Am folosit telekinezia ca să plutim de pe fereastră până-n curte, apoi ca s-ajungem aici, sus.

— Trebuie să ieșim de-aici imediat, șoptește ea. Trebuie să plecăm imediat din Santa Teresa.

Entuziasmul mă cuprinde instantaneu. O strâng în brațe pe întuneric și, spre surprinderea mea, ea răspunde îmbrățișării mele. Apoi se târăște spre buza firidei și eu o urmez, iar Cufărul plutește în urma mea. Văzând că naosul pare pustiu, Adelina îmi cere s-o cobor pe podea. După care trec cu grijă Cufărul dincolo de marginea deschiderii și-l așez cu grijă alături de picioarele ei goale. Mă pregătesc să levitez până jos când sora Dora își face apariția în partea din spate a naosului și se îndreaptă spre Adelina.

— Unde-ai fost? se răstește. Azi-noapte ți-ai părăsit postul. Cum ai putut să faci așa ceva? Și ce caută bagajul ăsta aici?

— Am fost nevoită să iau puțin aer, soră Dora, răspunde Adelina, cu blândețe, îmi cer iertare fiindcă mi-am părăsit postul.

Văd ochii sorei Dora îngustându-se.

— Cu Marina?

— Ce?

— Patru fete m-au trezit la miezul nopții, ca să-mi spună că Marina a ieșit din dormitor pe furiș și că tu ai plecat împreună cu ea.

Adelina dă să răspundă, dar Ella apare pe neașteptate în spatele sorei Dora și o trage de sutană.

— Soră Dora? Tocmai am văzut-o pe Marina, minte ea.

— Unde?

— În patul ei, dormind.

Sora Dora se apleacă și-o înșfacă de braț, iar privirea îngrozită a fetei clintește ceva în mine.

— Ești o mincinoasă mică! Vin chiar din dormitor, unde nu e nimeni. Invențezi scuze pentru ea.

— Soră Dora, ajunge, spune Adelina.

Dar cealaltă începe s-o târască pe Ella cu atâta forță încât abia dacă mai atinge podeaua cu picioarele.

— Mergem sus, în birou, și-o să te-nvăț că aici nu se spun minciuni.

Pe obrajii Ellei șiroiesc lacrimi. Din deschiderea firidei, fixez cu privirea mâna călugăriței și-i desprind degetele de bicepsul ei. Sora Dora țipă de durere și se uită în jos, la Ella, surprinsă și derutată. O înșfacă iar.

Adelina fuge spre ele și, înainte de-a apuca eu s-o arunc pe Sora Dora de-a lungul aleii principale dintre bănci, trântind-o pe spate, o prinde ea de încheietura mâinii.

Călugărița își smucește brațul. Inima îmi zvâcnește în gât când îmi dau seama că Adelina e noua noastră aliată, a mea și a prietenei mele.

— Să nu mă mai atingi niciodată, o provoacă sora Dora. Tu nici măcar nu ești de-a noastră, Adelina. Așa cum nu e nici tânărul demon pe care l-ai adus cu tine.

Adelina îi adresează un zâmbet calm

— Ai dreptate, soră Dora. Poate nu sunt de-a voastră, poate nu e nici Marina și poate o să plecăm chiar în dimineața as-

ta. Dar vrei să fii atât de bună încât să-i dai mai întâi drumul Ellei?

Deși prietenoasă și răbdătoare, vocea ei ascunde o tentă de venin.

— Cum îndrăznești? o sfidează cealaltă. Tu însăși nu ești nimic mai mult decât o orfană. Te-am primit aici când nu te voia nimeni altcineva!

— În ochii lui Dumnezeu suntem la fel cu toții. Ești sigură că poți pricepe atât lucru?

Sora Dora vrea să se apropie cu încă un pas, dar Adelina o prinde din nou de braț. Cele două femei se ținutuesc cu privirea.

— O să stau de vorbă cu sora Lucia despre asta. O să fii azvârlită afară de-aici atât de repede, încât n-o să ai ocazia să te rogi pentru iertare.

— Am spus deja c-o să plec în dimineața asta. Și o să am întotdeauna ocazia să mă rog pentru iertare.

Adelina întinde mâna spre Ella, care i-o ia. Sora Dora ezită înainte de a elibera, fără tragere de inimă, brațul fetei.

— N-o să mă rog doar să mă ierte Marina fiindcă am fost o protectoare atât de groaznică, ci și ca să te ierte Dumnezeu fiindcă ai uitat de ce te afli aici.

Continuă să se uite una în ochii alteia preț de alte câteva secunde, înainte ca sora Dora să se răsucescă pe călcâie și să părăsească furioasă naosul. Imediat ce o pierd din vedere și Ella e cu spatele la mine, plutesc către podea.

— Bună, Ella, spun.

— Marina!

Ea dă drumul mâinii Adelinei, aleargă spre mine și mă îmbrățișează.

— Unde-ai fost?

— Eu și Adelina am avut ceva de discutat între patru ochi, îi răspund, desprinzându-mă de ea. Îmi ridic privirea spre Adelina. Trebuia să vorbim despre viitorul nostru.

Adelina își îngustează ochii, apoi se uită în jos, la cămașa ei de noapte murdară și capătă un aer jenat.

— Marina, du-te să-ți împachetezi lucrurile și pune Cufărul ăla undeva, la loc sigur. Plecăm foarte curând.

După plecarea ei, Ella mă prinde de mână și mi-o strânge.

— Marina, oamenii răi au fost aici azi-noapte.

— Știi, spun eu. L-am văzut. De-asta plecăm.

Imediat ce rostesc cuvintele, știu c-o s-o-ntreb pe Adelina dac-o putem lua pe Ella cu noi.

— Eu i-am văzut pe toți trei, șoptește ea.

Incnesc.

— Sunt trei?

— Erau la fereastră azi-noapte, se uitau la patul tău.

Un fior rece îmi alunecă pe șira spinării. Fac Cufărul să plutească și îl urc înapoi, în firidă, apoi alerg spre dormitor, ocolind fetele strânse pe coridor în grupuri, schimbând între ele șoapte despre ceva petrecut în sat.

— Erau chiar acolo, spune Ella, arătând spre fereastră.

— Și erau trei, ești sigură?

Ea dă din cap.

— Da, și m-au văzut la fereastră, cu ochii la ei. Pe urmă au fugit.

— Cum arătau? întreb.

— Erau înalți, cu părul într-adevăr lung. Și hainele le ajungeau aproape până la pantofi, răspunde ea.

— Cu mustăți, nu? Aveau mustăți?

— Nu cred. Nu-mi amintesc să fi avut, spune ea.

Sunt derutată, dar știu că n-am prea mult timp până când o s-apară Adelina, cu o geantă plină cu lucrurile pe care le-a adunat în ultimii unsprezece ani. Sunt gata să alerg la dușuri când mă oprește o altă fată, Analee.

— Orele de școală de azi s-au anulat. Miranda Marquez a fost găsită dimineață în clădirea școlii, strangulată.

Mă așez șocată pe patul meu. Miranda Marquez e o fată cu părul negru, care locuiește în sat și stă lângă mine la cursul de istorie a Spaniei. Profesoara noastră, maestra Munoz, ne confundă adesea, fiindcă Miranda e slabă și înaltă, ca mine, și are părul de aceeași lungime cu al meu. Am nevoie de o secundă ca să-nțeleg că, indiferent cine-ar fi ucis-o, a confundat-o probabil cu mine. E posibil să fi-ncercat cineva să mă omoare azi-noapte.

— E într-adevăr... e rău, șoptesc.

— În plus, adaugă Analee, am auzit-o pe una dintre călugărițe spunând că niște săteni au văzut azi-noapte oameni zburând prin aer, și acum au apărut o mulțime de furgonete de la emisiunile de știri, care fac reportaje.

Toate se-ntâmplă atât de repede. Mogadorienii m-au găsit. Mi-au găsit peștera. Mi-am folosit Moștenirile cu nesăbuință și există martori care ne-au văzut, pe mine și pe Adelina, desprinzându-ne de pe fereastra clopotniței. E posibil ca una dintre colegele mele de școală să fi murit din cauza mea, iar eu și Adelina părăsim orfelinatul în mijlocul iernii, fără s-avem unde locui.

Fac cel mai rapid duș fierbinte din viața mea și-mi aștept câpanul.

23

— Nu mergem la Sarah, spune Sam, ținându-se după mine pe la marginea pădurii. Avem tableta asta, și poate că e tocmai transmiiătorul după care-am venit, iar acum ne-ntoarcem s-o ajutăm pe Șase.

Fac un pas spre el.

— Șase se poate descurca singură. Eu sunt aici și Sarah e aici. O iubesc, Sam, și o s-o văd. Nu-mi pasă ce spui tu.

El bate în retragere, și îmi continui drumul spre casa lui Sarah.

— Chiar o iubești, John? Sau o iubești pe Șase? Pe care-o iubești?

Mă răsucesc în loc și-mi aprind palma în fața lui.

— Crezi că n-o iubesc pe Sarah?

— Ei, ce faci?

— Îmi cer scuze, murmur, lăsându-mi palma în jos.

El se freacă la ochi.

— E o întrebare justificată, omule. Vă văd pe tine și pe Șase flirtând tot timpul, tot timpul, și o faceți exact în fața mea. Știi că mie-mi place Șase, și nici măcar nu-ți pasă. Și, pe deasupra, ai deja cea mai sexy prietenă din Ohio.

— Îmi pasă, șoptesc.

— De ce-ți pasă?

— Îmi pasă că-ți place Șase. Dar ai dreptate – și mie-mi place. Aș vrea să nu-mi placă, dar îmi place. E stupid și crud față de tine, dar nu pot să nu mă gândesc la ea. E mișto și e frumoasă și e lorică, adică e supermișto. Dar o iubesc pe Sarah. De-aia trebuie s-o văd. Sam mă prinde de cot.

— Nu poți, omule. Trebuie să ne-ntoarcem și s-o ajutăm pe Șase. Gândește-te. Dacă ne așteptau la mine acasă, atunci la Sarah ne-așteaptă și mai mulți.

Îmi desprind cu delicatețe cotul din strânsoarea lui.

— Tu ai reușit să-ți vezi mama, nu? Ai văzut-o în curtea din spate?

— Da, oftează.

Ochii lui îi găsesc pantofii.

— Tu ai reușit să-ți vezi mama, iar eu voi reuși s-o văd pe Sarah.

— N-are chiar atât de mult sens cum crezi. Am luat transmîțătorul, este? De-aia am venit în Paradise. E singurul motiv.

Îmi întinde tableta, iar eu mă holbez la ecranul ei gol. Îi ating fiecare centimetru, încerc cu telekinezia. Mi-o pun pe frunte. Tableta continuă să nu funcționeze.

— Lasă-mă să-ncerc și eu.

În timp ce se luptă cu tableta, îi povestesc despre scară, despre scheletul uriaș cu pandantiv, despre birou și despre perețele acoperit cu hârtii.

— Șase a înșfăcat o mână de hârtii, dar e puțin probabil să le putem citi, îi spun.

— Așadar tata avea un birou subteran secret? Sam zâmbește pentru prima oară, după mai multe ore. Era un tip extraordinar. Chiar mi-ar plăcea să mă uit la hârțile luate de Șase.

— Evident, încuviințez eu. Imediat după ce-o văd pe Sarah.

Sam își deschide brațele, uluit.

— Ce pot să fac ca să te răzgândești? Spune-mi.

— Nimic. N-ai cum să mă oprești.

Ultima dată am fost la Sarah în ziua de Thanksgiving. Îmi aduc aminte că mergeam pe alee și am văzut-o făcându-mi cu mâna de la fereastră.

— Sal', frumosule, mi-a spus când a deschis ușa, iar eu m-am întors să mă uit peste umăr, ca și cum mi-aș fi închi-puit că vorbise cu altcineva.

La ora două noaptea, clădirea arată cu totul altfel. Cu toate ferestrele întunecate, cu ușile garajului închise, pare rece, pustie. Neprimitoare. Eu și Sam stăm pe burtă în umbra unei case de pe colț și nu știu cum o să pot vorbi cu ea.

Îmi scot din buzunarul pantalonilor celularul cu cartelă achitată în avans pe care l-am închis cu mai multe zile în urmă.

— I-aș putea trimite mesaje până când se trezește.

— E o idee într-adevăr foarte bună. Fă-o mai repede, ca să putem pleca de-aici. Jur că Șase o să ne omoare, sau, mai rău, poate e pe punctul de a fi ucisă de-un furnicar de mogi, iar noi stăm întinși în iarbă, gata să derulăm o scenă *din Romeo și Julieta*.

Îmi deschid telefonul și tastez: **Am promis k mă-ntorc. Ești trează?**

Trimit mesajul, număr până la treizeci, apoi tastez: **Te iubesc. Sunt aici.**

— Poate-și închipuie că i se face o farsă, îmi șoptește Sam, după ce așteptăm alte treizeci de secunde. Spune-i ceva pe care nu-l știi decât tu.

Încerc: **Bernie Kosar îți simte lipsa.**

Fereastra ei se luminează. Pe urmă telefonul meu vibrează, redând un mesaj: **Ești chiar tu? Ești în Paradise?**

Rup o mână de iarbă. Sunt atât de excitat.

— Calmează-te, îmi șoptește Sam.

— Nu mă pot stăpâni.

Îi răspund lui Sarah: **Sunt afară. Ne-ntâlnim pe terenul de joacă peste**

5 minute?

Telefonul meu sună imediat: **O să fiu acolo.**

Sunt ascuns, alături de Sam, după un tomberon din capătul străzii când face Sarah primul pas pe suprafața de beton a terenului de joacă. Din clipa când o zăresc, mi se taie răsuflarea, sunt inundat de emoții. E la douăzeci de metri distanță, purtând blugi negri și o haină neagră, din blană de oaie. Și-a tras pe cap o căciulă albă, de iarnă, dar tot îi mai pot zări părul lung și blond care-i mătură umerii în bătaia ușoară a vântului. Tenul fără cusur îi strălucește în lumina becului singuratic de pe terenul de joacă, și devin brusc conștient de faptul că sunt plin de țărână și de cenușa mogilor. Mă îndepărtez cu un pas de tomberon, dar Sam mă înșfacă de încheietura mâinii și mă ține pe loc.

— John, știi c-o să-ți fie într-adevăr greu, îmi șoptește. Dar trebuie să ne-ntoarcem în pădure în zece minute. Șase contează pe noi.

— O să fac tot ce pot, spun, fără ca nici măcar să mă gândesc pe moment la repercusiuni.

Sarah e acolo, iar eu sunt atât de aproape încât practic îi pot simți mirosul șamponului.

O privesc când își întoarce capul în toate părțile, uitându-se după mine. În cele din urmă se așază pe un leagăn și se-nvârtește până când se tensionează frânghiile. Apoi începe să se răsucescă încet și eu ocolesc terenul de joacă oprindu-mă în spatele copacilor și privind-o. E atât de frumoasă. Atât de desăvârșită.

Aștept să se uite în direcția opusă și abia apoi ies din umbră, apărându-i brusc în fața ochilor când se răsucesce iarăși.

— John?

Vârfurile bascheților ei zgârie betonul, oprind-o să se răsucescă iarăși.

— Sal', frumoaso, spun.

Îmi simt zâmbetul ajungând la colțurile ochilor.

Sarah își acoperă gura și nasul cu mâinile.

Mă îndrept spre ea și încercă să se ridice din leagăn, dar frânghiile sunt prea încordate ca să se poată elibera.

Fac un salt înainte și le prind în mâini. O răsucesc spre mine și îmi înalț brațele, ridicând-o cu tot cu leagăn, astfel încât fața ei și a mea sunt pe aceeași linie. Mă aplec și o sărut și, în clipa în care ni se întâlnesc buzele, e ca și cum n-aș fi plecat niciodată din Paradise.

— Sarah, îi spun, la ureche. Mi-a fost atât de dor de tine, atât de dor.

— Nu-mi vine să cred că ești aici. Nu poate fi real.

O sărut din nou și nu mă opresc în vreme ce ne răsucim amândoi iarăși și iarăși, până când frânghiile de deasupra capului ei se despart. Ea se împinge, sărind de pe bancheta leagănului, și îmi aterizează în brațe, îi sărut obrații și gâtul, iar ea-și trece palmele peste capul meu, strângându-mi părul scurt între degete.

— Cineva s-a tuns, spune, după ce-o las jos.

— Da, e noua mea înfățișare de dur-fugar. Ce părere ai? Îți place?

— Da, îmi răspunde, apăsându-și palmele pe pieptul meu. Dar, dinspre partea mea, puteai să fii și chel.

Mă retrag cu un pas ca să-mi cimentez imaginea ei. Remarc strălucirea stelelor din fundal, înclinarea căciulii. Are nasul și obrații înroșiți de frig; și, când își mușcă buza de jos, fi-

xându-mă cu privirea, din gură i se înalță răsuflarea, plutește ca un norișor.

— M-am gândit la tine în absolut fiecare zi, Sarah Hart.

— Îți garantez că și eu m-am gândit la tine de două ori mai mult.

Îmi aplec capul până ce ni se ating frunțile. Rămânem așa, cu zâmbete ridicole pe chipuri, până când o întreb:

— Ce faci? Cum merg lucrurile acum, aici, pentru tine?

— Acum mai bine.

— E atât de greu să fiu departe de tine, spun, sărutându-i degetele reci. Mă gândesc într-una cum e când te ating, când îți aud vocea. Sunt cât pe ce să te sun în fiecare noapte.

Sarah îmi ia bărbia în căușul palmei și își trece degetul mare peste buzele mele.

— Am stat de atât de multe ori în mașina tatei, întrebându-mă pur și simplu unde ești. N-ar fi trebuit să știu decât în ce direcție să mă-ndrept după ce demarez.

— Sunt chiar aici. Exact în fața ta, șoptesc.

Își lasă mâinile să cadă.

— Vreau să vin cu tine, John. Nu-mi pasă. Nu mai pot continua așa.

— E mult prea periculos. *Tocmai* am încheiat o luptă cu vreo cincizeci de mogi, acasă la Sam. Așa e viața cu mine acum. Nu te pot pune la mijloc.

Umerii îi tremură și lacrimile îi punctează colțurile ochilor.

— Nu pot rămâne aici. Nu cu tine plecat departe, fără să știu dacă ești viu sau mort.

— Uită-te la mine, Sarah.

Ea își înalță fruntea.

— N-am cum să mor. Dacă te știu aici, așteptându-mă, e ca și cum m-ar proteja un câmp de forță. O să fim împreună. Curând.

Ei îi tremură buza.

— E atât de greu. Acum totul e groaznic, John.

— Totul e groaznic? Ce vrei să spui?

— Oamenii sunt niște nemernici. Toată lumea spune lucruri pline de ură despre tine, și spun și despre mine o grămadă.

— Ce lucruri?

— Că ești terorist și ucigaș și că urăști Statele Unite. Tipii de la școală îți scornesc porecle, de exemplu, Bombă Smith. Părinții mei spun că ești periculos și că nu trebuie să mai vorbesc niciodată cu tine, indiferent ce s-ar întâmpla; și, ca bonus, s-a pus o recompensă pe capul tău, așa că lumea discută întotdeauna despre împruscarea ta.

Își lasă capul în jos.

— Nu pot să cred că trebuie să suportți toate astea, Sarah. Măcar tu știi adevărul.

— Mi-am pierdut aproape toți prietenii. Plus că sunt la o școală nouă, unde toți mă cred o ciudată.

Sunt devastat. Sarah era cea mai populară, cea mai frumoasă, cea mai agreată fată din liceul din Paradise. Acum e o proscrisă.

— Lucrurile nu vor fi întotdeauna așa, șoptesc.

Ea nu-și mai poate reține lacrimile.

— Te iubesc atât de mult, John. Dar nu-mi pot imagina cum o să ieșim din tot dezastrul ăsta. Poate-ar trebui să te predai.

— Nu mă predau, Sarah. Pur și simplu nu pot. O să ieșim din asta. Bineînțeles c-o să ieșim. Sarah, singura mea iubire, îți promit că, dacă mă aștepti, lucrurile se vor îmbunătăți.

Dar lacrimile nu se opresc.

— Dar cât de mult s-aștept? Și ce se-ntâmplă când se îmbunătățesc lucrurile? O să te-ntorci pe Lorien?

— Nu știu, răspund, în cele din urmă. În clipa asta, Paradise e singurul loc în care-mi doresc să mă aflu, iar tu ești singura persoană alături de care aș vrea să-mi petrec viitorul. Dar, dacă vom reuși cumva să-i înfrângem pe mogadorieni, atunci da, va trebui să mă-ntorc pe Lorien. Dar nu știu când o să se-ntâmplesse asta.

Telefonul ei sună în buzunar și îl scoate pe jumătate, cât să-i vadă ecranul.

— Cine-ți trimite mesaje atât de târziu? Întreb.

— Nu e decât Emily. Poate-ar trebui să te predai și să le spui că nu ești terorist. Nu vreau să te tot pierd iarăși și iarăși, John.

— Ascultă-mă, Sarah. Nu mă pot preda. Nu pot sta într-o secție de poliție, încercând să le explic cum a fost distrusă o întreagă școală și cum au fost uciși cinci oameni. Cum aș

putea să le explic ce făcea Henri? Să justific existența documentelor găsite în casa noastră? Nu pot fi arestat. Adică, Șase m-ar ucide cu siguranță chiar în clipa asta, dacă ar ști că am fost aici, să stau de vorbă cu tine.

Sarah își șterge lacrimile cu dosul palmelor.

— De ce te-ar ucide Șase dac-ar ști c-ai fost aici?

— Fiindcă în momentul de față are nevoie de mine, și fiindcă e periculos să mă aflu în locul ăsta.

— Are nevoie de tine? *Ea?* Eu am nevoie de tine, John. Am nevoie să fii aici, să-mi spui că totul o să fie OK, că totul merită.

Se îndreaptă fără grabă către o bancă însemnată cu inițiale. Mă așez lângă ea și-mi sprijin umărul de al ei. Suntem în afara zonei luminate și nu-i pot vedea prea bine fața.

Nu știu care e cauza, dar ea se îndepărtează de mine și spune:

— Șase e foarte frumoasă.

— Da, încuviințez eu.

N-ar fi trebuit, dar cuvântul mi-a ieșit pur și simplu din gură.

— Însă nu atât de frumoasă ca tine. Ești cea mai frumoasă fată pe care-o cunosc. Cea mai frumoasă pe care-am văzut-o vreodată.

— Dar nu trebuie să stai departe de Șase, așa cum trebuie să stai departe de mine.

— Facem drumuri în timpul cărora trebuie să fim invizibili, Sarah! Nu e ca și cum ne-am ține pur și simplu de mână și ne-am plimba pe străzi. Trebuie să ne-ascundem de întreaga lume. Când sunt cu ea, mă ascund tot atât de mult ca atunci când sunt cu tine.

Sarah sare de pe bancă și se răsuțește în loc.

— Faci plimbări împreună cu ea? *O ții de mână* când mergeți pe stradă?

Mă ridic și mă apropiu de ea cu brațele întinse, cu mâncile hainei încă pline de țărână.

— Trebuie. E singurul mod în care pot fi și eu invizibil.

— Ai sărutat-o?

— Poftim?

— Răspunde-mi.

În vocea ei e ceva nou. Un amestec de gelozie și de singurătate, și destulă furie ca să facă din fiecare cuvânt o lovitură de picior.

Scutur din cap.

— Sarah, te iubesc. Adevărul e că nu știu ce altceva să-ți spun. Adică nu s-a întâmplat nimic.

Mă izbește un tsunami de neliniște, și-mi răscolesc vocabularul ca să pun laolaltă cuvintele potrivite.

Ea e furioasă.

— A fost o întrebare simplă, John. Ai sărutat-o?

— N-am sărutat-o pe Șase. Nu ne-am sărutat. *Te iubesc*, spun, și aciditatea cuvintelor mă face apoi să mă cutremur, fraza a sunat mult mai rău decât m-am așteptat.

— Înțeleg. De ce ți-a fost atât de greu să răspunzi la întrebarea asta, John? Viața mea devine din ce în ce mai frumoasă. Ea te place?

— N-are nicio importanță, Sarah. Te iubesc, așa că Șase nu contează. Nu contează nici o altă fată.

— Mă simt atât de idioată, spune ea, încrucișându-și brațele.

— Încetează, te rog. Sarah, răstălmăcești totul.

— Așa să fie, John? întrebă ea,

Întorcându-și capul și fixându-mă cu o privire feroce, cu lacrimi în ochi. Am trecut prin atât de multe pentru tine.

Întind brațul și vreau să-i iau mâna, dar și-o smucește în clipa când ni se ating degetele.

— Nu, spune, cu o tentă dură în glas. Telefonul îi sună din nou în buzunarul hainei, dar nu face nicio mișcare ca să vadă cine o caută.

— Vreau să fiu cu tine, Sarah, zic eu. Nimic din tot ce spun acum nu pare potrivit. De fapt, tot ce pot spune e că am petrecut aceste săptămâni simțindu-ți cumplit lipsa și că n-a existat nici măcar o singură zi în care să nu mă gândesc să te sun sau să-ți trimit o scrisoare.

Simt că mă clatin pe picioare, îmi dau seama c-o pierd.

— Te iubesc. Nu te-ndoi de asta nici măcar o singură clipă.

— Și eu te iubesc, strigă ea.

Închid ochii și trag în piept aerul rece. Mă străbate o senzație neplăcută; ceva înțepător, pornindu-mi din gât și croindu-și drum cu ghearele, până-mi ajunge-n pantofi. Când deschid ochii, Sarah s-a îndepărtat cu câțiva pași de mine.

Aud un zgomot în stânga, și-mi întorc brusc capul, dând cu privirea de Sam. Își ține ochii în jos și capul îi tresaltă într-un mod care ne spune, mie și lui Sarah, că ar prefera să nu se apropie, dar n-are încotro.

— Sam? întreabă Sarah.

— Sal', Sarah, șoptește el. Ea îl cuprinde cu brațele.

— E într-adevăr bine să te văd, spune Sam, în părul ei. Dar Sarah, îmi cer scuze, îmi pare sincer foarte, foarte rău, și știu că voi nu v-ați mai întâlnit de multă vreme, dar eu și John trebuie să plecăm. Suntem în mare pericol. Nici n-ai idee.

— Într-un fel, am.

Se desprinde de el și, tocmai când mă pregătesc s-o reasigur cât de mult o iubesc, tocmai când sunt pe punctul să-mi iau rămas-bun, se dezlănțuie haosul.

Lucrurile se petrec atât de repede încât n-am timp să conștientizez totul, scenele sunt proiectate la întâmplare, de parcă o bobină cinematografică s-ar derula nebunește. Sam e trântit la pământ, din spate, de un tip cu o mască de gaze. Între umerii hainei lui albastre scrie FBI. Cineva își înfășoară brațele în jurul lui Sarah și o smulge de lângă mine. O cochilie metalică alunecă pe iarbă și-mi aterizează la picioare, iar fumul alb care i se înalță din ambele capete îmi arde ochii și gâtulejul. Nu mai văd. Îl aud pe Sam sufocându-se. Mă îndepărtez de recipientul de tablă împleticindu-mă și cad în genunchi, alături de un tobogan de plastic. Când ridic capul, mă văd înconjurat de o duzină de polițiști, toți cu armele scoase. Mascatul care l-a trântit pe Sam i-a pus genunchiul pe spate. Dintr-un megafon tună o voce:

— Nu mișca! Pune mâinile pe creștet și întinde-te pe burtă! Ești arestat!

Când îmi ridic mâinile pe creștet, prind viață pe neașteptate mașinile care, de când am ajuns aici, au fost tot timpul parcate pe stradă; farurile li se aprind, pe bordul fiecăreia fulgeră lumini roșii. De după colț apar în scrâșnet de cauciucuri mașini de poliție și un vehicul blindat, cu inscripția SWAT în lateral, sare peste bordură și frânează în mijlocul terenului de baschet. Mai mulți bărbați strigă și coboară într-un ritm alarmant. În jurul încheieturilor mâinilor mi se închid cătușe. Deasupra capului se aude huruitul unui elicopter.

Mintea mi se agață de singura explicație pe care-o poate găsi.

Sarah. *Mesajele scrise. Nu erau de la Emily. Poliția ținea legătura cu ea.* Puținul rămas din inima mea frântă când s-a îndepărtat Sarah de mine se face acum țândări.

Clatin din cap, cu fața lipită de beton. Simt că-mi ia cineva pumnalul. Niște mâini îmi scot tableta din betelia pantaloanelor. Mă uit la Sam, care e prins de brațe și ridicat de la pământ, și ochii ni se întâlnesc pentru o fracțiune de secundă. Nu-mi dau seama ce e în mintea lui.

În jurul gleznelor mi se închide cu zgomot o pereche de cătușe și un lanț o prinde de cea de la încheieturile mâinilor. O glugă neagră îmi e trasă pe cap și legată în jurul gâtului. Nu mai văd nimic. Doi polițiști mă înșfacă de coate, în timp ce un altul mă împinge înainte.

— Ai dreptul să nu spui nimic, începe să mi se adreseze unul dintre ei în timp ce sunt pus în mișcare, apoi sunt aruncat în compartimentul din spate a unui vehicul.

24

După cinci minute, mă ridic din pat și arunc o privire în dulap, să văd dacă sunt ceva haine pe care-aș vrea să le luăm cu noi. Țin în mână un pulover negru când hotărâsc că nu pot pleca fără să-mi iau rămas-bun de la Hector.

Smulg din cuier haina unei alte fete, o haină cu glugă, și scriu în grabă un bilet pentru Adelina. *A trebuit să-i spun mai întâi la revedere cuiva din oraș.*

Ușile duble se deschid în aerul înghețat și, când văd mașinile de poliție și furgonetele posturilor de știri înșiruite pe Calle Principal, mă simt mai bine. Mogadorienii nu vor încerca nimic de față cu atâția martori. Intru pe poartă cu gluga pe cap. Ușa casei lui Hector e întredeschisă și bat ușor în cadrul ei.

— Hector?

Îmi răspunde o femeie.

— Cine-i acolo?

Ușa se deschide și apare mama lui, Carlotta. Părul ei negru, încărunțit, e strâns cu grijă în jurul capului, fața e rozalie, zâmbitoare. Poartă o rochie roșie, frumoasă, și un șorț albastru. Casa miroase ca o prăjitură.

— Senora Ricardo, Hector e acasă? o întreb.

— Îngerul meu, spune ea. Îngerul meu s-a-ntors.

Își aduce aminte ce-am făcut pentru ea, cum am vândut-o de boală. Mă simt jenată de felul în care mă privește, dar se apleacă, vrând să mă îmbrățișeze, și nu pot să mă opun.

— Îngerul meu s-a-ntors, repetă ea.

— Sunt atât de fericită că vă simțiți mai bine, Senora Ricardo.

Lacrimile care-i curg din ochi sunt aproape prea mult și în curând se umezesc din plin și ai mei.

— Cu plăcere, șoptesc.

Din spatele ei se aude un mieunat și mă înclin într-o parte, ca să-l văd pe Moștenire venind din bucătărie cu pași mărunți și cu lapte picurându-i de pe bărbie. Toarce frecându-mi-se de pulpe și mă aplec să-i mângâi blana bogată.

— De când aveți pisică? mă interesez.

— A venit în dimineața asta la ușa mea, și m-am gândit că e atât de dulce. L-am botezat Feo.

— Mă bucur să te văd, Feo.

— E un pisoi bun, zice ea, cu mâinile acum pe șolduri. Un băiat foarte flămând.

— Îmi pare atât de bine că v-ați găsit unul pe altul. Carlotta, îmi cer scuze, dar sunt nevoită să plec. Trebuie să vorbesc cu Hector. E acasă?

— E la cafenea, răspunde ea.

Sunt dezamăgită că Hector bea la o oră atât de matinală și probabil că asta mi se citește clar pe față, pentru că ea adaugă:

— Acum numai cafea. Bea cafea.

Îmi iau rămas-bun îmbrățișând-o și mă sărută pe amândoi obraji.

Cafeneaua e ticsită, întind mâna spre ușa, dar, chiar înainte de a o deschide, ceva mă face să-ncremenesc locului: Hector stă la o masă mică, însă nu-l zăresc decât cu coada ochiului. Privirea mi se țintuiește asupra bărbatului așezat în partea opusă a mesei – e mogadorianul de azi-noapte. Acum e proaspăt bărbierit și părului lui negru i s-a dat o culoare mai deschisă, castanie, dar n-am cum să-l confund. E la fel de înalt și de musculos ca mai înainte, cu umeri la fel de lați, la fel de întunecat și de amenințător, cu aceleași sprâncene groase. N-am nevoie de descrierea ucigașului ca să știu că i se potrivește perfect, cu sau fără păr vopsit și cu mustața lipsă.

Dau drumul ușii și fac un pas înapoi. Oh, Hector, mă gândesc. Cum ai putut?

Îmi tremură picioarele; inima îmi bate cu putere, în timp ce stau acolo, uitându-mă la ei, mogadorianul se întoarce și mă vede pe fereastră. Îmi îngheață sângele în vene. Lumea pare să-ncremenească; sunt înlemnită, am prins rădăcini, nu-mi pot mișca niciun singur mușchi. Mogadorianul se uită la mine, făcându-l și pe Hector să se-ntoarcă în direcția mea, și abia după ce-i văd chipul intru șocată în acțiune.

Dau înapoi împleticindu-mă, apoi mă răsucesc și o rup la fugă, dar, înainte de a ajunge prea departe, aud ușa cafenelei deschizându-se. Nu mă întorc într-acolo. Dacă mogadorianul mă urmărește, nu vreau s-o știu.

— Marina! strigă Hector. Marina!

Patru polițiști merg în aceeași mașină cu mine. Ating lanțurile grele cu vârfurile degetelor. Sunt sigur că aş putea să le rup dacă aş vrea, sau că aş putea să descui cătușele prin telekinezie, dar gândul la Sarah mă golește de toată energia care mi-ar fi necesară. *Nu e posibil să mă fi turnat ea. Te rog, nu lăsa s-o fi făcut Sarah.*

Prima parte a drumului durează douăzeci de minute și n-am idee unde ne aflăm. Sunt tras afară și împins într-un al doilea vehicul, despre care presupun că e mult mai sigur, destinat unei călătorii mai lungi. Chiar durează o veșnicie – două ore, poate trei – și, când ne oprim în sfârșit și sunt din nou smucit afară, greața stârnită de gândul că e posibil ca Sarah să fi făcut asta devine aproape insuportabilă.

Sunt condus într-o clădire. După fiecare cot, trebuie să aștept să se deschidă o ușă. Număr patru, și pe fiecare nou coridor aerul se schimbă, e din ce în ce mai stătut pe măsură ce ajungem mai departe. În cele din urmă sunt împins într-o celulă.

— Stai jos, îmi ordonă unul dintre însoțitori.

Mă așez pe un pat de beton. Gluga e scoasă, dar cătușele rămân. Cei patru polițiști ies trântind ușa. Cei doi mai masivi se instalează în afara celulei, iar ceilalți pleacă.

Celula e mică, trei metri pe trei, și conține patul pe care stau, plin de pete galbene, o toaletă metalică și o chiuvetă. Nimic altceva. Trei dintre pereții săi sunt din beton masiv și în partea de sus a celui din spate e o fereastră mică.

În ciuda saltelei murdare, mă întind, închid ochii și aștept să mi se domolească gândurile.

— John! strigă vocea lui Sam.

Ochii mi se deschid. Mă reped în partea din față a celulei și mă prind cu mâinile de gratii.

— Sunt aici, zbier, drept răspuns.

— Gura! urlă cel mai voinic dintre cei doi paznici, îndreptându-și spre mine bastonul.

În josul coridorului, și la Sam țipă cineva. El nu mai spune nimic, dar cel puțin știu că se află în apropiere.

Întind mâna printre gratiile celulei mele și-mi apăs palma pe suprafața metalică plată a lacătului, închid ochii, îmi concentrez puterile telekineze ca să-i simt mecanismul interior, și totuși nu descopăr nimic altceva decât o vibrație care-mi dă dureri de cap pe măsură ce mă concentrez mai tare.

Celula e controlată electronic. Nu poate fi deschisă prin telekinezie.

Alerg cât pot de repede înapoi, la orfelinat, cu gluga ca un balon în urma mea, și, pe măsură ce capăt viteză, norii și cerul albastru se contopesc într-un alb strălucitor.

Dau buzna prin ușile duble și fug până-n dormitor. Adelina stă pe patul meu, cu biletul împăturit în poală. La picioarele ei e o valiză mică. Atunci când mă vede, sare în sus și mă îmbrățișează.

— Trebuie să te uiți la asta, îmi spune, întinzându-mi foaia de hârtie.

O despățuresc și văd că, la urma urmelor, nu e biletul meu, ci fotocopia unei fotografii.

Am nevoie de o secundă ca să-mi dau seama ce reprezintă fotografia și, când o recunosc, îmi stă inima. Cineva a ars pe coasta unui munte din apropiere un simbol imens și alambicat. Cu liniile sale îngrijit trasate și cu unghiurile ascuțite, e o copie exactă a cicatricelor de pe glezna mea.

Hârtia îmi cade din mână și plutește către podea.

— A fost descoperit ieri și poliția împarte copii, în căutare de informații, spune Adelina. Acum trebuie să plecăm.

— Da, categoric. Dar mai întâi trebuie să-ți vorbesc despre Ella, zic eu.

Adelina își lasă capul pe-o parte.

— Ce-i cu ea?

— Vreau să vină cu...

Înainte de a-mi termina fraza, cad din picioare, zguduită de o prăbușire însoțită de un zgomot puternic. Cade și Adelina, izbindu-se cu umărul de podea. Undeva, în orfelinat, a explodat ceva. Mai multe fete dau buzna în cameră țipând; altele fug spre ușă, căutându-și refugiu în altă parte. O aud pe sora Dora, care zbiară, cerând să meargă cineva în aripa de sud.

Eu și Adelina ieșim pe coridor, dar urmează o altă explozie, și simt dintr-odată un vânt rece. N-aud ce spune Adelina, încercând s-acopere țipetele, dar îi urmăresc privirea către acoperiș, unde e o gaură zdrențuită, de dimensiunile unui autobuz. În timp ce mă holbez, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un trenchi și cu păr lung, roșu, merge pe marginea golului. Arată către mine.

25

În camera de interogatoriu e cald și întuneric beznă. Îmi sprijin capul pe masa din fața mea și încerc să n-adorm; dar, după ce am stat treaz toată noaptea, nu pot să rezist. Simt instantaneu cum se formează o viziune și aud șoapte. Am senzația că mă înalț plutind în beznă, apoi, parcă azvârlit de un tun, țâșnesc printr-un tunel întunecat. Negrul se transformă în albastru. Albastrul se transformă în verde. Șoaptele mă urmează, devenind tot mai firave pe măsură ce mă adâncesc în tunel. Sunt hurducat, mă opresc brusc și totul amuțește. Se face simțită o rafală de vânt, odată cu o lumină strălucitoare și, când privesc în jos, îmi dau seama că stau pe culmea înzăpezită a unui munte.

Priveliștea e spectaculoasă, cu munți întinzându-se pe kilometri întregi. Sub mine zăresc o vale adâncă, verde, și un lac de un albastru cristalin. Sunt atras către acesta din urmă și încep să cobor, când văd că-l înconjoară răbufniri de lumină. Imaginea se mărește brusc, de parcă m-aș uita printr-un binoclu, și văd sute de mogadorieni înarmați până-n dinți, trăgând în patru siluete în fugă.

Mă cuprinde imediat furia și culorile se preschimbă în pe-te când alerg în josul coastei. La câteva sute de metri de lac, cerul tună asupra mea, înălțând un zid negru, de nori. Fulgerele se prăvălesc în vale, răsună mugetele tunetelor. Sunt trântit la pământ când trăsnetele îmi cad în jur, pretutindeni, și atunci văd ochiul strălucitor conturându-se și privind în jos dintre nori.

— Șase! strig, dar tunetul mă silește să tac.

Știu că e ea, dar ce caută aici?

Norii se despart și în vale coboară cineva. Imaginea din fața ochilor mei se mărește din nou, și văd că am avut dreptate:

Şase stă, furioasă, între armata mogilor, care înaintează, şi două fete şi doi bărbaţi mai vârstnici. Braţele ei sunt deasupra capului, şi ploaia cade într-o perdea neîntreruptă.

— Şase! strig din nou, şi o pereche de mâini îmi înşfacă umerii din spate.

Ochii mi se deschid brusc şi-mi ridic cu o mişcare grăbită capul de pe masă. Luminile din camera de interogatoriu sunt aprinse şi deasupra mea stă un bărbat înalt, cu faţa rotundă. Poartă un costum întunecat, cu o insignă clipsata de centură. Ține în mâini tableta albă.

— Calmează-te, puştiule. Sunt detectivul Will Murphy, FBI. Cum ne simţim azi?

— Mai bine ca niciodată, răspund, năucit de viziune.

Pe cine apăra Şase?

— Bun, zice el.

Se aşază, cu un creion şi cu un blocnotes în faţa lui. Pune tableta cu grijă în partea stângă a mesei.

— Aşadar, începe el, trăgându-l de la gură. Şase ce? Ce obiecte deţin în număr de şase?

— Poftim?

— Strigai numărul şase în somn. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— E handicapul meu la golf, îi răspund.

Mintea mea încearcă să invoce feţele celor două fete aflate în spatele lui Şase în vale, dar sunt neclare.

Detectivul Murphy chicoteşte.

— Da, sigur. Ce-ai zice să purtăm amândoi o mică discuţie? Să-ncepem cu certificatul de naştere pe care l-ai dat la liceul din Paradise. E fals, John Smith.

De fapt, n-am putut afla despre tine nici măcar un singur lucru care să dateze dinainte de apariţia ta, cu câteva luni în urmă, în Paradise, spune el, îngustându-şi ochii ca şi cum ar aştepta un răspuns. Numărul asigurării tale sociale îi aparţine unui bărbat mort din Florida.

— În toate astea a fost vreo întrebare?

Rânjetul lui se transformă într-un zâmbet atotcunoscător.

— Ce-ar fi să-ncepi spunându-mi adevăratul tău nume?

— John Smith.

— Bun, zice el. Unde e tatăl tău, John?

— E mort.

— Ce convenabil.

— De fapt, e probabil cel mai inconvenabil lucru care mi s-a-ntâmpnat până acum.

Detectivul scrie ceva pe blocnotes.

— De unde ești?

— De pe planeta Lorien, aflată la patru sute optzeci și trei de mii de kilometri depărtare.

— Trebuie să fi fost o călătorie lungă, John Smith.

— A durat aproape un an. Data viitoare o să-mi iau o carte.

Își trânteste creionul pe masă, își împletește degetele la cea-fă și se lasă pe spătarul scaunului. Pe urmă se-mpinge din nou în față și ridică tableta.

— Vrei să-mi spui ce e chestia asta?

— Speram c-o să-mi explicați voi. Noi am găsit-o în pădure.

Detectivul o ține de-o margine și fluiere.

— Ați găsit-o în pădure? Unde în pădure?

— Lângă un copac.

— Ai de gând s-o faci pe deșteptul la fiecare întrebare?

— Depinde, domnule detectiv. Lucrezi pentru ei?

Așază tableta la loc, pe masă.

— Pentru cine să lucrez?

— Pentru morloci, spun, apelând la primul lucru pe care mi-l amintesc de la orele de engleză.

Detectivul Murphy zâmbește.

— N-ai decât să zâmbești, dar probabil că vor fi aici în curând, îi spun.

— Morlocii?

— Da, domnule.

— Cei din *Mașina Timpului*?

— Da, asta e cartea. Pentru noi e ca o Biblie.

— Și dă-mi voie să ghicesc; tu și prietenul tău, Sam Goode, faceți parte dintre eloi?

— Dintre lorici, de fapt. Dar, pentru scopurile noastre de azi, eloi e perfect.

Detectivul își duce mâna în buzunar și trânteste pe masă pumnalul meu. Mă holbez la lama lui de diamant, de zece centimetri lungime, ca și cum n-aș mai fi văzut-o niciodată. L-aș putea ucide cu ușurință pe omul ăsta doar plimbându-mi ochii de la lamă la gâtul lui, dar trebuie să-l eliberez mai întâi pe Sam.

— La ce servește ăsta, John? Pentru ce ai nevoie de un asemenea cuțit?

— Nu știu la ce servesc asemenea cuțite, domnule. Sunt pentru cioplit?

Își ia blocnotesul și creionul.

— Ce-ar fi să-mi spui ce s-a-ntâmplat în Tennessee?

— N-am fost niciodată acolo, răspund. Însă am auzit că e un loc frumos. Poate mă duc când ies de-aici, fac un tur, vizitez câte ceva. Vreo sugestie?

Dă din cap, aruncă blocnotesul pe masă, apoi își lansează creionul către mine. Îl deviez fără să ridic niciun deget, trimițându-l să ricoșeze de perete; dar detectivul nu observă și iese pe ușa din oțel cu tableta și cu pumnalul meu.

În curând sunt împins în vechea mea celulă. Trebuie să ies de-aici.

— Sam? strig.

Paznicul din afara celei sare de pe scaun și-și rotește bastonul, țintindu-mi degetele. Le iau de pe bare chiar înaintea de a fi strivite.

— Gura! îmi ordonă, cu bastonul pe direcția mea.

— Crezi că mi-e frică de tine? întreb. Să-l fac să intre-n celulă pare o idee foarte bună.

— Puțin îmi pasă de tine, aschimodie. Dar, dac-o ții tot așa, o s-o regreți foarte repede.

— Nu mai putea lovi nici dac-ai încerca. Sunt prea iute, iar tu ești prea gras.

Paznicul chicotește.

— Ce-ar fi să te-asezi pe patul ăla și să-ți ții gura, ei?

— Știi că te pot ucide oricând, nu? Fără să ridic nici măcar un deget.

— O, da? ripostează el.

Se apropie cu un pas. Respirația îi miroase a rânced, precum cafeaua învechită.

— Și ce te oprește?

— Apatia și o inimă zdrobită, îi spun. Dar, în cele din urmă, or să-mi treacă totuși amândouă, și-atunci o să mă ridic pur și simplu și-o să plec.

— Abia aștept, Houdini, zice el.

Nu mai durează mult până când batjocura mea o să-l aducă înăuntru și, odată ce descuie ușa, eu și Sam suntem ca și liberi.

— Știi cu cine semeni? îl întreb.

— Spune-mi tu, zice el.

Mă întorc cu spatele și mă aplec.

— Pân-aici, bobocule!

Întinde mâna către un panou de control de pe perete și, când se îndreaptă cu pași apăsați spre celula mea, o detunătură asurzitoare zguduie toată clădirea. Paznicul se împletește, izbindu-se cu fruntea de gratii, și cade în genunchi. Mă arunc instinctiv la podea și mă rostogolesc către pat. Și se dezlănțuie iadul – țipete și focuri de armă, zăngănit metalic și pocnete sonore. Se declanșează o alarmă și pe coridor fulgeră o lumină albastră.

Mă rostogolesc pe spate și-mi răsucesc mâinile, prinzând cât mai ferm lanțul care-mi unește încheieturile; și, folosindu-mi picioarele drept pârgii, mă îndrept și rup în două lanțul dintre mâini și picioare, îmi descui cătușele prin telechi-nezie și le arunc pe podea. Fac același lucru cu perechea din jurul gleznelor.

— John! strigă Sam, din josul coridorului.

Mă târăsc către partea din față a celulei.

—Sunt aici!

— Ce se petrece?

— Voiam să te-ntreb același lucru! strig eu.

Și alți deținuți strigă printre gratiile celulelor. Paznicul căzut în fața celulei mele geme și se străduiește să se ridice. Dintr-o tăietură adâncă de pe frunte îi curge sânge.

Pământul se cutremură din nou. Zguduitura e mai puternică și durează mai mult, și un praf dens, ca o ceață, înaintea-ză cu mare viteză pe coridor, dinspre stânga. Sunt orbit pe moment, dar întind mâna printre gratii și urlu la paznic:

— Lasă-mă să ies de-aici!

— Hei! Cumți-ai scos cătușele?

E dezorientat, face câțiva pași ezitanți spre dreapta și câțiva spre stânga, ignorând alți gardieni care aleargă pe lângă el cu armele scoase. E plin de praf.

Dinspre capătul drept al culoarului se aud o mie de împușcături. Le răspund mugete de fiare.

— John! urlă Sam, pe cel mai înalt ton pe care l-am auzit zbierând vreodată.

Întâlnesc ochii unuia dintre gardieni și țip:

— O să murim cu toții dacă nu-mi dați drumul de-aici!

El se uită în direcția mugetelor și pe față i se răspândește groaza, își duce mâna încet către armă, dar, înainte de a apuca să-i atingă mânerul, zboară, îndepărtându-se de el. Cunososc șmecheria asta – am văzut-o în Florida, în timpul unei plimbări nocturne – și mă uit la paznicul care se răsucesc derutat pe călcâie și-o rupe la fugă.

Șase devine vizibilă în fața ușii mele, cu pandantivul cel mare încă la gât și, din clipa când îi zăresc fața, știu că e furioasă din cauza mea. Văd și că se grăbește foarte tare să mă scoată de-aici.

— Ce e în capătul celălalt, Șase? Sam e OK? întreb.

Ea privește în lungul coridorului, concentrându-se, și o leagătură de chei vine în zbor, pentru a i se opri exact în mână. Le introduce într-un panou metalic din perete. Ușa mea se deschide. Ies în fugă din celulă și pot în sfârșit să văd tot culoarul. E extrem de lung, cu cel puțin patruzeci de celule între mine și ieșire. Dar ușa a dispărut, ca și peretele în care ar fi trebuit să se afle, și mă holbez la capul imens, cu coarne, al unui piken. În gura lui sunt doi gardieni, iar de pe dinții ascuțiți ca briciul i se scurge măduvă amestecată cu sânge.

— Sam! strig, dar el nu-mi răspunde. Mă întorc spre Șase: Sam e acolo, în partea aia!

Ea îmi dispăre din fața ochilor și, cinci secunde mai târziu, văd cum se deschide, glisând, ușa unei alte celule.

Sam aleargă către mine. Eu strig:

— OK, Șase! Hai să atacăm creatura asta!

Fața ei apare la câțiva centimetri de nasul meu.

— Nu ne luptăm cu pikenul. Nu aici.

— Glumești? o întreb.

— Avem lucruri mult mai importante de făcut, se răstește ea. Trebuie s-aj ungem imediat în Spania.

— Acum?

— Acum!

Mă înșfacă de mână și mă trage după ea, până când alerg de-a binelea. Sam e chiar în spatele meu și reușim să trecem de două rânduri de uși cu cheile lui Șase. Când se deschide a

doua, ne pomenim față-n față cu șapte mogi în fugă, cu tuburi cilindrice, ca niște tunuri, și cu săbii, întind instinctiv mâna după pumnal, dar nu e acolo. Șase îmi aruncă arma paznicului, apoi ne oprește pe mine și pe Sam în spatele ei. Își apleacă fruntea, concentrându-se. Mogul din frunte e rotit în loc, și sabia sa îi despică pe cei doi din spatele lui, transformându-i în cenușă. Șase îi trage apoi un șut în spate, și el cade în propria sabie. Ea devine invizibilă înainte de moartea mogulului.

Eu și Sam ne ghemuim la detunătura primului tub, iar lovitura celui de al doilea îmi pârlește gulerul cămășii. Trag, golindu-mi pistolul în timp ce alunec prin mormanele de cenușă. Ucid un mog și iau tubul care i-a căzut, în clipa când degetul meu găsește trăgaciul, sute de lumini prind viață scânteind, și o rază verde taie un alt mog. Îi țintesc pe ceilalți doi, dar Șase a apărut deja în spatele lor, ridicându-i pe amândoi către plafon, prin telekinezie. Îi trânteste de podea în fața mea, apoi îi saltă din nou în tavan și îi trânteste iarăși. Blugii mei sunt acoperiți de cenușa lor.

Șase descuie o altă ușă și pătrundem într-o încăpere mai mare, cu zeci de cubicule în flăcări. În plafon sunt găuri care ard mocnit. Mogii trag în polițiști, iar polițiștii ripostează. Șase smulge sabia celui mai apropiat mog și îi retează brațul, apoi sare peste peretele aprins al unui cubicul. Îl împușcă în spate, cu tubul, pe mogul care se împleticește, ciungit, și care se prăbușește apoi, reducându-se la un morman negru de cenușă.

Îl văd pe detectivul Murphy, inconștient, căzut la podea. Șase străbate labirintul de cubicule ca o săgeată, rotindu-și sabia atât de repede încât își pierde contururile, în jurul ei, mogii se preschimbă în cenușă. Polițiștii se retrag printr-o ușă din stânga peretelui opus în vreme ce ea despică un cerc de mogi care i se strânge în jur. Eu trag într-una, distrugându-i pe cei de pe margini.

—Acolo!

Sam ne arată o gaură imensă, care dă afară, într-o parcare. Nu ezităm, sărim cu toții printre scânteii și prin fum; și, înainte de a sprinta în aerul rece al dimineții, văd pumnalul meu și tableta pe o masă din încăpere, întind brațul și le iau în căușul palmei pe amândouă, iar după câteva secunde îi urmez

pe Sam și pe Șase într-un șanț adânc, care ne oferă adăpost din belșug.

— Nu discutăm despre asta acum, spune Șase, înălțându-și și coborându-și brațele cu mișcări iuți.

Și-a aruncat sabia cu un kilometru și jumătate în urmă. Eu am azvârlit tubul mogulului sub un tufiș.

— Dar îl ai, totuși?

— John, nu acum.

— Darl-ai...?

Șase se oprește brusc.

— John! Vrei să știi unde e Cufărul tău?

— În portbagajul mașinii? întreb, înălțând din sprâncene a scuză.

— Nu, răspunde ea. Mai încearcă.

— Ascuns într-un tomberon?

Șase își ridică brațele deasupra capului și o rafală de vânt mă poartă în zbor, până când mă izbesc de trunchiul unui stejar masiv. Ea se apropie de mine în pas de marș, cu brațele pe lângă corp, cu pumnii strânși.

— Ce mai face?

— Cine? întreb.

— Iubita ta, dobitocule! A meritat? A meritat să mă lași înconjurată de mogi, luptându-mă cu ei ca să recuperez Cufărul tău, în timp ce te-ai dus s-o vezi pe micuța și neprețuita ta Sarah? A meritat să fii arestat pentru asta? Ai primit destule sărutări ca să compenseze reparația mutrei tale în toate emisiunile de știri?

— Nu, mormăi eu. Cred că Sarah ne-a turnat.

— Așa cred și eu, zice Sam.

— Și tu! Șase se răsuțește și-și ridică degetul către el. Tu ai fost de acord cu asta! Te credeam mai deștept, Sam. Ar fi trebuit să fii un soi de geniu, dar crezi că e o idee bună să mergi în singurul loc din lume supravegheat cu siguranță de poliție?

— N-am susținut niciodată că sunt un geniu, se dezvinovățește Sam, ridicând tableta care mi-a scăpat mie și ștergând-o de țărână.

Șase își continuă drumul.

— Și, Șase, n-am avut de ales. Serios. M-am străduit din toate puterile să-l fac pe John să se-ntoarcă, să te căutăm și să te-ajutăm.

— Așa e, mormăi eu, ridicându-mă. Nu-l învinovăți pe Sam.

— Ei bine, John, în timp ce voi, turturelele, vă îmbrățișați și vă sărutați, eu o-ncasam făcându-ți o favoare. Aș fi murit dacă Bernie Kosar n-ar fi crescut, transformându-se într-un elefant-urs uriaș, ca să m-ajute. Cufărul tău e la ei. Și sunt sigură că-n momentul ăsta stă exact alături de al meu, în peștera din vestul Virginiei.

— Atunci acolo mă duc, spun eu.

— Nu, plecăm în Spania. Azi.

— Nu, nu plecăm! strig, scuturându-mi mânecele. Nu înainte de a-mi recupera Cufărul.

— Ei bine, eu mă duc în Spania, zice ea.

— De ce tocmai acum? întreabă Sam. Zărim mașina noastră de teren.

— Tocmai eram online. Acolo se petrece ceva grav. Acum vreo oră, a fost ars pe coasta muntelui de deasupra mănăstirii Santa Teresa un simbol imens, identic cu semnele din jurul gleznelor noastre. Cineva are nevoie de ajutorul nostru, și eu plec acolo.

Sărim în mașină și Șase conduce pe șosea cu viteză redusă, iar eu și Sam ne ascundem în spațiul pentru picioare de lângă bancheta din spate. Bernie Kosar latră de pe locul pasagerului, încântat fiindcă de data asta stă alături de șofer.

Eu și Sam ne dăm laptopul unuia altuia, citind amândoi articolul despre Santa Teresa de două-trei ori. Simbolul creat de flăcări pe munte e cu siguranță loric.

— Dacă e o capcană? întreb. În clipa asta, Cufărul meu e mai important.

Poate că sunt egoist, dar, înainte de a părăsi continentul, îmi vreau Bunurile Succesorale. Posibilitatea ca mogii să-mi deschidă Cufărul creează pentru mine o urgență de același grad cu indiferent ce s-o fi petrecând în Spania.

— Trebuie să aflu cum ajung la Peșteră, spun.

— John! Fii realist. Chiar nu mergi cu mine în Spania? După ce ai citit toate astea, ne lași pe mine și pe Sam să plecăm singuri?

— Hei, ascultați ceva. S-a anunțat că, tot în apropiere de Santa Teresa, o femeie s-a vindecat peste noapte de o maladie degenerativă incurabilă. În clipa de față, Santa Teresa e

un epicentru al activității. Pariez că toți cei din Garde au plecat într-acolo, zice Sam.

— În cazul ăsta, eu sunt hotărât să nu merg. Îmi recuperez Cufărul.

— E o nebunie, spune Șase.

Mă cațăr peste scaunul pasagerului și deschid torpedoul. Degetele mele găsesc piatra pe care o caut și i-o arunc lui Șase în poală înainte de a mă ascunde din nou în spațiul destinat picioarelor.

Ea ridică piatra de un galben palid deasupra volanului, o răsuțește în soare și râde.

— Ai avut xitharisul afară din Cufăr?

— Mi-am imaginat că s-ar fi putut să ne prindă bine, răspund.

— Nu uita că efectul nu durează mult, spune ea.

— Cât ține?

— O oră, sau poate ceva mai mult. Vestea e descurajantă, dar piatra ar putea totuși să-mi ofere avantajul de care am nevoie.

— Poți s-o încarci, te rog?

Când își duce xitharisul la tâmplă, știu că e de acord să mă duc după Cufăr în vreme ce ea pleacă în Spania.

26

O fac fără să mă gândesc. În clipa când bărbatul de pe marginea găurii din acoperiș se îndreaptă spre mine, arunc brusc către el două rame metalice de pat. A doua îl nimerește în plin. Cade în dormitor, cu capul înainte; și, când se izbește de podeaua de piatră, se transformă, spre uluirea mea, într-un morman de țărână sau de cenușă.

— Fugi! țipă Adelina.

Dăm buzna în sens contrar șuvoiului celorlalte fete și al călugărițelor care-și caută adăpost îndreptându-se spre aripa de sud. O prind pe Adelina de mână și deschid drumul către naos și apoi de-a lungul aleii centrale.

— Unde mergem? strigă ea.

— Nu plecăm fără Cufăr!

O altă explozie zguduie fundația orfelinatului și șoldul mi se lovește de-o bancă.

— Mă întorc imediat, șoptesc, eliberând mâna Adelinei, și plutesc către firidă.

Șase ne spune că ne aflăm în apropiere de Washington, D.C., ceea ce are sens. Sunt considerat un terorist înarmat și periculos; nu e de mirare că am fost dus în capitală pentru interogatoriu.

— O cursă aeriană pleacă peste mai puțin de o oră, de pe aeroportul Dulles International, spune ea, răsucind volanul. Mă urc în avionul ăla. Sam, vii cu mine sau rămâi cu John?

Sam își sprijină fruntea de banchetă și închide ochii.

— Sam? întrebă Șase.

— Mă gândesc, mă gândesc, răspunde el. O clipă mai târziu, își saltă capul și se uită drept la mine. Merg cu John.

Mimez un *mulțumesc*.

— Oricum o să-mi fie mai ușor să ajung acolo singură, spune Șase, dar pare rănită.

— O să lupți alături de membrii din Garde cu mai multă experiență, o liniștesc eu. În plus, probabil c-o să fie nevoie de noi amândoi ca să scoatem ambele noastre Cufere de-acolo.

Bernie Kosar latră de pe locul din față.

— Da, amice, spun. Faci și tu parte din echipă.

Cufărul a dispărut. Transpir toată, cuprinsă de panică. Sunt gata să vomit. Mogadorienii au știut tot timpul că era aici, sus? De ce nu m-au încolțit în locul ăsta când au avut ocazia? Plutesc înapoi, pe podeaua naosului.

— A dispărut, Adelina, șoptesc.

— Cufărul?

— A dispărut.

O îmbrățișez și-mi îngrop fața în umărul ei. Își scoate ceva peste cap. E o amuletă de un albastru palid, aproape transparentă, agățată de un șnur bej. Mi-o strecoară cu grijă peste păr, până când îmi atinge gâtul. O simt pe piele, rece și caldă în același timp, și apoi capătă o strălucire puternică. Mi se taie răsuflarea.

— Ce e asta? Întreb, acoperindu-i strălucirea cu mâinile.

— Loralit, cea mai puternică gemă de pe Lorien, care nu se găsește decât în miezul său, șoptește ea. Am ascuns-o tot timpul. E a ta, și n-are rost s-o mai ferim de alte priviri. Cu sau fără amuletă, *ei* știu oricum cine ești. N-o să mă iert niciodată fiindcă nu te-am antrenat așa cum trebuie. Niciodată, îmi pare rău, Marina.

— E OK, spun, simțind cum îmi izvorăsc lacrimile.

În toți acești ani, asta a fost tot ce-am vrut de la ea. Înțelegere. Companie. Recunoașterea existenței unor secrete comune.

Ne apropiem de aeroport și teama de despărțire ne apasă puternic. Sam încearcă să-și distragă atenția studiind hărțile luate de Șase din biroul tatălui lui.

— Aș vrea să le fi putut întinde în secția de documentare a unei biblioteci.

— După Virginia de Vest, spun eu. Îți promit.

Șase ne dă, mie și lui Sam, instrucțiuni detaliate ca să putem găsi harta care ne va duce la peșteră. Facem restul dru-

mului în tăcere. Ne oprim în parcare a unui McDonald's, la un kilometru și jumătate distanță de Dulles.

— Trebuie să știți trei lucruri.

Oftez.

— De ce am impresia că niciunul n-o să-nsemne nimic bun?

Ea mă ignoră și scrie ceva pe dosul unei chitanțe.

— În primul rând, asta e adresa la care-o să mă aflu exact peste două săptămâni, la ora cinci după-amiază. Ne întâlnim acolo. Dacă nu mă găsiți, sau dacă, dintr-un anumit motiv, nu ajungeți voi, atunci întoarceți-vă după încă o săptămână, iar eu voi face același lucru. Dacă vreunul dintre noi nu reușește să apară nici după a doua săptămână, atunci se poate presupune că n-o să mai vină, așa cred.

Îi întinde hârtia lui Sam, care-o citește și și-o îndeasă în buzunarul blugilor.

— Două săptămâni, cinci după-amiază. Am înțeles. Al doilea lucru?

— Bernie Kosar nu poate intra cu voi în peșteră.

— De ce nu?

— Pentru că asta l-ar ucide. Nu înțeleg pe deplin ce se-ntâmplă, dar mogadorienii își controlează monștrii trecând prin peșteră un soi de gaz care afectează numai animalele. Dacă pleacă vreunul din locul care îi e destinat, cade mort. Când am reușit în sfârșit să ies, chiar la intrarea peșterii era un morman de hoituri de animale. Animale care se apropiaseră prea mult.

— Scabros, spune Sam.

— Și ultimul lucru?

— Peștera lor e dotată cu toate sistemele de detecție care vă pot trece prin minte. Camere de supraveghere, detectori de mișcare, aparate de măsură a temperaturii corpului, infraroșii. Tot ce e cu putință. Xitharisul o să vă permită să treceți de toate; dar, odată ce-și pierde puterea, feriți-vă, vă vor descoperi.

— Unde mergem? o întreb pe Adelina.

Acum, când Cufărul nu mai e, mă simt dezorientată. Chiar și cu amuleta la gât.

— Mergem în clopotniță, și acolo folosești telekinezia ca s-ajungem în curte. Pe urmă fugim.

O iau de mână și începem să alergăm, când din partea din spate a naosului se năpustește o minge de foc. Flăcările cuprind ultimele rânduri de bănci și se dezlănțuie către plafonul înalt. Naosul e mai strălucitor decât în timpul messei de duminică. Un bărbat într-un trenci, cu părul lung, blond, iese cu aplomb din coridorul nordic, calea noastră spre libertate, și toți mușchii trupului meu par să se înmoaie în același timp; pe fiecare centimetru al trupului, pielea mi se face ca de găină.

Stă cu ochii la noi, la flăcările care atacă alte rânduri de bănci, și pe față i se lățește încet un rânjel batjocoritor. Cu coada ochiului, văd că Adelina își duce mâna în buzunarul rochiei, de unde scoate ceva, dar nu-mi dau seama ce. Ea stă alături de mine, cu ochii ațintiți către fundul naosului. Apoi, cu cea mai mare blândețe, întinde mâna și mă împinge în spatele ei.

— Nu pot compensa nici timpul pierdut, nici răul pe care l-am săvârșit, îmi spune. Dar am cu siguranță de gând să-ncerc. Nu-i lăsa să te prindă.

Mogadorianul se repede chiar atunci spre noi, chiar pe aleea centrală. E cu mult mai masiv decât părea de la distanță, și înaltă o sabie care strălucește într-un verde fluorescent.

— Fugi cât mai departe de locul ăsta, spune Adelina, fără să se întoarcă. Fii curajoasă, Marina.

Șase pune xitharisul pe suportul de pahar atașat de bord și se strecoară afară din mașină.

— Întârzii, spune, închizând portiera. Eu și Sam coborâm din vehicul după ce studiem cu grijă parcare, celelalte mașini, oamenii care se foiesc înjur.

Ocolesc partea din față a capotei și mă uit cum îl îmbrățișează Șase pe Sam.

— Fă-i praf acolo, zice el.

Se despart și ea spune:

— Sam, îți mulțumesc că ne ajuți, deși nu ești nevoit s-o faci. Îți mulțumesc fiindcă ești atât de uimitor.

— *Tu ești* uimitoare, spune el. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să vin cu voi.

Spre surprinderea mea și a lui, Șase se apropie cu un pas și îl sărută pe obraz. Își zâmbesc unul altuia și, imediat ce mă

vede peste umărul lui Șase, Sam roșește, deschide portiera soferului și urcă în mașină.

Nu vreau să plece Șase. Oricât de mult mă doare s-o recunosc, știu că s-ar putea să n-o mai revăd niciodată. Ea se uită la mine cu o anumită tandrețe pe care sunt sigur că nu i-am mai remarcat-o până acum.

— Îmi placi, John. În ultimele câteva săptămâni, am încercat să mă conving că nu e așa, mai ales din cauza lui Sarah, și fiindcă poți fi atât de idiot... dar n-am reușit, îmi placi.

Vorbele ei mă dau peste cap. Ezit, apoi mărturisesc:

— Și tu îmi placi mie.

— Înc-o mai iubești pe Sarah? mă întreabă ea.

Dau din cap. Merită să-i spun adevărul.

— Da, dar totul e într-adevăr derutant. E posibil să mă fi turnat, e posibil să nu mai vrea să mă vadă, fiindcă i-am spus că, după părerea mea, ești frumoasă. Dar Henri mi-a explicat cândva că loricii se îndrăgostesc o singură dată, în toată viața lor. Și asta-nseamnă că o voi iubi întotdeauna pe Sarah.

Ea clatină din cap.

— Nu te supăra pentru cele ce urmează, OK? Katarina nu mi-a spus niciodată așa ceva. De fapt, mi-a povestit despre *mai mulți* iubiți pe care i-a avut pe Lorien, în decursul anilor. Sunt sigură că Henri a fost un bărbat extraordinar și, fără nicio îndoială, te-a iubit din toate puterile; dar s-ar părea c-a fost romantic și a vrut să-i calci pe urme. Dacă el a avut o singură dragoste adevărată, atunci a vrut să ai și tu numai una.

Tac, asimilându-i teoria și dând-o pe a lui Henri deoparte.

Șase își dă seama că duc o luptă cu vorbele ei.

— Vreau să spun că, atunci când se îndrăgostește, un loric o face de multe ori pentru toată viața. E evident că așa i s-a ntâmplat lui Henri. Dar nu se-ntâmplă întotdeauna.

Rostind ultima propoziție, Șase face un pas spre mine și eu fac un pas spre ea. Sărutul care ne-a evitat la sfârșitul plimbării noastre din Florida ne unește acum cu o pasiune pe care-o credeam rezervată numai și numai pentru Sarah. Îmi doresc să nu se mai sfârșească niciodată, dar Sam pornește motorul și ne despărțim.

— Știi, îmi placi și lui Sam, spun eu.

— Și mie îmi place Sam.

Îmi las capul pe-o parte.

— Dar abia ai spus că-ți plac eu.

Ea mă-mpinge de umăr.

— Ție îți plac eu, și-ți place și Sarah. Mie-mi plac tu, și-mi place și Sam. Obișnuiește-te cu asta.

Devine invizibilă, dar simt că e încă în fața mea.

— Te rog, Șase, fii prudentă. Mi-aș dori să putem rămâne cu toții împreună.

Vocea ei vine din aer.

— Și mie, John; dar, indiferent cine e acolo, în Spania, are nevoie de ajutor. Nu simți?

Îmi dau seama că ea a plecat deja când spun:

— Ba da.

Încerc să mă mișc, dar am prins rădăcini. O scânteiere din mâna Adelinei îmi atrage atenția și realizez că obiectul pe care l-a scos din buzunarul rochiei e un cuțit de bucătărie. Aleargă către mogadorian, iar eu o iau la fugă de-a lungul unui șir de bănci, în direcția opusă. Cu o precizie de care n-am mai văzut-o dând dovadă niciodată, se aruncă la pământ când bărbatul face un salt, rotindu-și sabia către gâtul ei. O ratează pe de-a-ntregul și, când se ridică, Adelina reușește să-l nime-rească în plin cu lama cuțitului, de-a curmezișul coapsei drepte. Țâșnește un șuvoi de sânge negru, dar asta-l încetinește mult prea puțin pe mogadorian; se răsuțește și lovește cu sabia în jos. Adelina se rostogolește înainte și o privesc cu tot atâta uimire și venerație trecându-și cuțitul peste celălalt picior al mogadorianului când inerția o împinge în sus. Cum o pot lăsa să lupte singură?

Mă opresc din fugă și-mi încleștez pumnii, dar, înainte de a putea face ceva, mâna stângă a bărbatului se înfășoară în jurul gâtului ei, săltând-o de la pământ. Iar mâna dreaptă îi înfige sabia în inimă.

— Nu! strig, sărind pe bancă și alergând către ei pe suprafața de lemn.

Ochii Adelinei se închid, dar, cu ultima suflare, își repede brațul în sus, și lama cuțitului taie un arc în aerul din fața ei. Apoi îi cade din mână și zăngănește pe podea. Pentru o clipă cred că și-a ratat ținta, dar mă înșel. Tăietura a fost făcută cu atâta abilitate încât trec două secunde întregi înainte de a se revărsa sângele negru. Mogadorianul îi dă drumul Adelinei și

se prăbușește în genunchi, cu ambele mâini încleștate în fața gâtului, ca să-și oprească sângele, care i se scurge însă pur și simplu în cascadă printre degete. Mă îndrept spre el și respir adânc, întind mâna și ridic cuțitul Adelinei. Îl las în aer pentru o scurtă clipă și, exact când ochii bărbatului se măresc la vederea lui, i-l împlânt în piept. Se dezintegrează sub privirea mea, cu trupul transformându-i-se în cenușă și răspândindu-se pe podea. Mă las în genunchi și iau trupul fără viață al Adelinei în brațe, cuprinzându-i ceafa în căușul palmei și trăgând-o spre mine. Obrajii ni se ating și încep să plâng. S-a dus și, în ciuda nou descoperitei mele Moșteniri, știu că nu pot face nimic ca s-o aduc înapoi. Am nevoie de ajutor.

27

Din stânga mea vine un mârâit și îmi salt capul, dând cu privirea de un alt bărbat în treci, cu păr lung, castaniu. Mă grăbesc să sar în picioare în timp ce mogadorianul ridică mâna. Din ea pornește o răbufnire de lumină, lovindu-mă cu putere în umărul stâng și trântindu-mă pe spate. Durerea e instantanee și orbitoare. Îmi coboară în josul brațului, incandescentă, de parcă un curent electric mi-ar fi izbit osul și s-ar propaga prin el. Mâna stângă îmi e amortită, iar pe dreapta mi-o ridic și-mi pipăi noua rană din umăr. Îmi înalț capul și mă uit neajutorată la mogadorian.

Vraja, mă gândesc. Pe când călătoream, Adelina mi-a spus că nu putem fi uciși decât în ordinea stabilită de Străbuni. Rana asta ar putea fi destul de urâtă ca să mă omoare. Îmi cobor privirea spre gleznă ca să văd dacă n-am cumva șase cicatrice în loc de cele trei cu care trăiesc de câteva luni, dar nimic nu s-a schimbat. Atunci cum de pot fi ucisă? Cum de pot fi rănită atât de grav... cum altfel, decât dacă s-a *rupt vraja*?

Ochii mei îi întâlnesc pe ai mogadorianului și el explodează într-un morman de cenușă. Într-un moment de nebunie, mă gândesc că a fost ucis de intensitatea propriilor mele gânduri, însă apoi văd că în spatele lui stă bărbatul din cafea. Cel cu cartea, cel de care am fugit Nu înțeleg. Sunt de un egoism atât de profund încât se omoară unul pe altul pentru privilegiul de a mă ucide?

— Marina, mi se adresează el.

— Pot, pot să te omor, spun, cu voce tremurătoare, plină de mâhnire.

Sângele continuă să-mi izvorască din umăr, scurgându-mi-se în josul brațului. Mă uit la trupul Adelinei și încep să plâng.

— Nu sunt cine crezi că sunt, zice el, și aleargă spre mine, cu mâna întinsă. Timpul e extrem de scurt, adaugă. Sunt unul dintre voi, și am venit aici ca să te-ajut.

Îi iau mâna. Ce altă opțiune mi-a mai rămas?

El mă ridică, mă scoate din naos înainte de a mai sosi oricine altcineva. Mă conduce pe culoarul dinspre nord și apoi la primul etaj, îndreptându-se spre turnul clopotniței. Umărul îmi urlă de durere la fiecare pas.

— Cine ești? spun.

Printre minte îmi aleargă o sută de alte întrebări. Dacă e unul dintre noi, atunci de ce a avut nevoie de atât de mult timp ca să mi-o spună? De ce m-a chinuit, lăsându-mă să cred că se numără printre ei? Pot să-i acord vreun strop de încredere?

— Sst, șoptește. Nu face zgomot. Coridorul cu miros de mucegai e tăcut și, când se îngustează, aud zeci de pași grei pe nivelul de dedesubt. Ajungem în sfârșit la ușa de stejar. Se crapă ușor și capul unei fete se strecoară afară. Scot un icnet. Păr castaniu, ochi căprui cercetători, trăsături mărunte. Are mai mulți ani, dar e ea, fără nicio îndoială.

— Ella? întreb.

Pare de unsprezece ani, poate chiar de doisprezece. Fața ei, care radiază la vederea mea, e acum mai prelungă. Deschide ușa, ca să putem intra.

— Bună, Marina, spune, cu o voce pe care nu i-o recunosc.

Bărbatul mă trage înăuntru și închide ușa. Înțepenește o scândură groasă între ea și prima treaptă, și ne grăbim să urcăm toți trei pe scara circulară, de piatră. Când ajungem în clopotniță, mă uit din nou la Ella. Nu sunt în stare decât să mă holbez la ea, cu ochi mari, derutată, nemaisimțind sângele care mi se scurge pe braț, picurându-mi de pe degete.

— Marina, numele meu e Crayton, spune bărbatul, îmi pare rău pentru căpanul tău. Aș vrea să fi ajuns mai repede la voi.

— Adelina a murit? întreabă versiunea mai vârstnică a Ellei.

— Nu înțeleg, spun, încă holbându-mă la ea.

— O să-ți explicăm totul, promit. N-avem prea mult timp. Pierzi o grămadă de sânge, zice Crayton. Poți vindeca oameni, este? Nu te poți vindeca și pe tine?

Cu toată deruta și cu fuga, nu mi-a trecut prin cap să mă vindec singură, dar, când îmi pun palma mâinii drepte pe rana căscată, încerc s-o fac. Răceala de gheață mă gădilă în vreme ce rana se închide singură și amorțeala brațului îmi e îndepărtată. După treizeci de secunde sunt ca nouă.

— Te rog, ai mare grijă de asta, spune Crayton. E de o importanță vitală, într-o mult mai mare măsură decât o știi.

Mă uit în direcția spre care arată.

— Cufărul meu!

În apropiere se declanșează o explozie. Turnul se leagănă, din pereți și din tavan cad praf și pietre. Cad și mai multe când o nouă explozie mă trânteste la podea. Mă folosesc de telekinezie ca să le opresc căderea și să le-arunc pe fereastră.

— Ne caută și n-o să mai dureze mult până când or să-și dea seama unde ne aflăm, spune el. Se uită la Ella, apoi la mine. E una dintre voi. Face parte din Garde, e de pe Lorien.

— Dar nu e destul de mare, spun, scuturând din cap, incapabilă s-o înlocuiesc cu această versiune mai vârstnică pe cealaltă, mai tânără, cu care m-am obișnuit. Nu pricep.

— Știi ce e un aeternus?

Clatin din cap.

— Arată-i, Ella.

Stând în fața mea, ea începe să se schimbe. I se scurtează brațele, i se îngustează umerii; pierde douăzeci de centimetri din înălțime, și greutatea îi scade considerabil. Mișcarea feței mă impresionează cel mai mult, și arată în foarte scurt timp ca fetița pe care-am ajuns s-o îndrăgesc.

— Ea e un aeternus, mă lămurește Crayton. Poate trece de la o vârstă la alta.

— Nu... nu știam că așa ceva e posibil, îngaim.

— Ella are unsprezece ani, spune el. A venit de pe Lorien cu mine, într-o a doua navă, care-a plecat după a voastră. Nu era decât un bebeluș, avea câteva ore. Lorigas, ultimul străbun rămas, s-a sacrificat pentru ca Ella să-și poată asuma rolul lui și să capete puterile lui.

În timp ce mă uit la Crayton, Ella își strecoară mâna într-a mea, așa cum a f acut-o de atât de multe ori mai înainte; dar mâna pare acum alta. Li arunc o privire și îmi dau seama c-a revenit la versiunea ei mai vârstnică, mai înaltă. Dându-și

seama că sunt tulburată, se micșorează la loc, cei patru ani se topesc repede, până când are din nou șapte.

— Ea e al zecelea copil, spune Crayton. Al zecelea Străbun. Am creat zvonuri despre povestea ei, despre părinții morți într-un accident de mașină și am trimis-o aici, să locuiască alături de tine, să vegheze asupra ta și să fie ochii de care aveam nevoie.

— Îmi pare rău că nu ți-am putut spune adevărul, Marina, zice ea, cu vocea ei dulce. Dar sunt cea mai bună păstrătoare de secrete din întreaga lume, exact așa cum ai spus tu.

— Știi, îi răspund.

— Așteptam doar să-ți dea Adelina Cufărul, spune ea, zâmbind.

— Știi cine era al zecelea Străbun? mă întreabă Crayton.

Loridas a reușit să trăiască atât de mult schimbându-și vârsta, chiar și după ce toți ceilalți Străbuni se stinseseră din viață. De fiecare dată când îmbătrânea, se făcea din nou tânăr și căpăta vigoarea care venea odată cu asta.

— Ești căpanul Ellei?

— Numai într-un sens de surogat al cuvântului. Fiindcă abia se născuse, încă nu primise un căpan.

— Am crezut că ești mogadorian, mărturisesc eu.

— Știi, dar numai din cauză că ai interpretat greșit indiciile, în dimineața asta, când am stat de vorbă cu Hector, am încercat să-ți demonstrez că-ți sunt prieten.

— Dar de ce n-ai venit pur și simplu să mă iei când ai sosit? De ce-ai trimis-o pe Ella înăuntru?

— Am încercat mai întâi s-o abordez pe Adelina, dar ea m-a dat afară în clipa când a înțeles cine sunt, iar tu trebuia să-ți primești Cufărul. Nu te puteam lua fără el. Așa că am trimis-o pe Ella înăuntru, și a-nceput să-l caute chiar înainte de a i-o cere tu. Mogadorienii știau deja, de destul de multă vreme, în ce zonă te afli, și am făcut tot ce mi-a fost cu putință ca să nu-ți ia urma. Am ucis câțiva, ei, adică am acționat mai ales omorându-i, dar am și lansat povești prin sate aflate la sute de kilometri de aici, povești despre copii care-au făcut lucruri uimitoare, de exemplu despre un băiat care-a ridicat o mașină deasupra capului și despre o fetiță care-a reușit să meargă pe suprafața unui lac. A ținut, până când au descoperit că ești în Santa Teresa; dar, chiar și așa, tot nu știau

care dintre fete erai. Pe urmă Ella a găsit Cufărul și tu l-ai deschis, și atunci am venit eu înapoi, să-ți vorbesc între patru ochi. Când ai deschis Cufărul, i-a condus pe mogadorieni exact aici.

— Fiindcă l-am deschis?

— Da. Haide, deschide-l și acum.

Las mâna Ellei și prind lacătul în palmă. Mi se face rău la gândul că acum îl pot deschide singură, acum, când Adelina e moartă. Scot lacătul și ridic capacul dintr-o smucitură. Micul cristal continuă să strălucească într-un albastru palid.

— Nu-l atinge, spune Crayton. Dacă strălucește, înseamnă că undeva orbitează un macrocosm. Dacă-l atingi acum, o să-i spună exact unde te afli. Nu știi al cui macrocosm e activ, dar sunt foarte sigur că mogadorienii l-au furat pe al cuiva.

N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbește.

— Macrocosm? întreb. Clatină din cap, frustrat.

— Nu e timp să-ți explic totul. Încuie-l la loc.

Deschide gura să mai adauge ceva, dar e întrerupt de loviturile în ușa de la baza scărilor. Auzim răbufniri înăbușite de voci vorbind într-o limbă străină.

— Trebuie să plecăm, spune Crayton, repezindu-se în fundul încăperii și înșfăcând o valiză mare, neagră.

O deschide dintr-o singură mișcare, expunând vederii zece pistoale de tipuri diferite, o mână de grenade, mai multe pumnale. Își aruncă paltonul pe covor, dând la iveală o vestă de piele și se grăbește să-și agate de ea toate armele înainte de a-și pune din nou paltonul.

Mogadorienii sparg ușa de jos cu un obiect greu și auzim pași pătrunzând pe scară. Crayton scoate unul dintre pistoale și-i montează un încărcător.

— Simbolul în flăcări de pe munte, spun. Tu l-ai făcut?

Dă din cap.

— Mă tem c-am așteptat prea mult și, când ai deschis Cufărul, a devenit imposibil să ne strecurăm pe sub nasul lor. Așa că am creat cea mai mare baliză de semnalizare pe care-o puteam realiza, iar acum trebuie să sperăm că au văzut-o ceilalți și că sunt pe drum către noi. Altminteri... Lasă fraza să se stingă. Ei, altminteri n-avem de ales. Trebuie s-ajungem la lac. E singura noastră șansă.

N-am idee despre ce lac vorbește sau de ce vrea să mergem acolo, dar tremur din tot trupul. Vreau pur și simplu să plec.

Pașii se apropie. Ella, din nou de unsprezece ani, mă prinde de mână.

Crayton armează pistolul și aud glonțul ocupându-și locul cu un pocnet. Îl îndreaptă către intrarea clopotniței.

— Ai un prieten bun în oraș, îmi spune.

— Hector? Întreb, înțelegând dintr-odată de ce stăteau amândoi de vorbă în cafenea, în dimineața asta.

Crayton nu răspândea zvonuri mincinoase, ci îi dezvăluia mai degrabă adevărul.

— Da, și să sperăm că se va ține de cuvânt.

— O s-o facă, spun, sigură că e așa, indiferent ce i-ar fi cerut Crayton. Ține de numele lui, adaug.

— Ia Cufărul, spune Crayton.

Întind mâna stângă și-l ridic, exact când auzim pași pe ultima curbă a scării.

— Stați amândouă lângă mine, continuă el, uitându-se de la Ella la mine. Ea s-a născut fiind capabilă să-și schimbe vârsta, dar e mică și încă nu i s-au manifestat Moștenirile. Ține-o aproape. Și nu lăsa Cufărul din mână.

— Nu-ți face griji, Marina. Mă mișc repede, spune ea, zâmbind.

— Sunteți gata amândouă?

— Gata, răspunde Ella, strângându-mă mai tare de mână.

— Poartă, cu toții, armuri corporale, capabile să oprească aproape orice glonț de pe Pământ, spune Crayton, dar eu le-am îmbibat pe ale mele cu loricid, și aici nu există niciun tip de scut pe care să nu-l poată străpunge. Am de gând să-i secer până la unul. Ochii i se îngustează. Țineți pumnii ca să fie Hector dincolo de poartă, așteptându-ne.

— O să fie, spun eu.

Pe urmă Crayton apasă pe trăgaci, și nu-l eliberează până nu expulzează toate gloanțele.

28

Ținem geamurile lăsate și vorbim puțin, descurajați de misiunea care ne așteaptă. Sam strânge cu fermitate volanul pe șoseaua care șerpuiește spre Virginia.

— Crezi că Șase o s-ajungă la timp? mă întreabă.

— De asta sunt sigur, dar cine știe ce-o să găsească acolo.

— V-ați despărțit cu-un sărut dat naibii.

Deschid gura, apoi o închid. Un minut mai târziu, spun:

— Știi, și tu îi placi.

— Da, ca prieten.

— De fapt, s-ar părea că-i placi *cu adevărat*.

Sam roșește.

— Sigur. Mi-am dat seama când am văzut cum își îndesa limba în gura ta.

— Și pe tine te-a sărutat, tipule. Am *văzut*.

Îl plesnesc cu dosul palmei în piept și-mi dau seama că re-trăiește sărutul în minte.

— După ce-am sărutat-o, am întrebat-o dacă știe că-ți place și ție...

Mașina zvâcnește dincolo de linia dublă, galbenă, de pe mijlocul autostrăzii.

— *Ce-ai făcut?*

— Calmează-te, tipule. Nu ne ucide. Sam ne aduce înapoi, pe partea noastră de drum.

— A spus că-i placi și tu.

Pe fața lui se lățește un zâmbet mefistofelic.

— Interesant. E oarecum greu de crezut, spune, în cele din urmă.

— Doamne, Sam. De ce-ar fi mințit?

— Nu, nu pot să cred că toată povestea asta e reală. Că tu ești real, sau că Șase e reală, sau că o specie extraterestră os-

tilă s-a răspândit pe toată planeta și nimeni nu pare să aibă habar. Vreau să spun că au golit interiorul unui munte din mijlocul unui stat. Cum de nu s-a descoperit? Ce-au făcut cu tot pământul și cu toată piatra pe care-au scos-o? Oricât de puțin populate ar fi zonele din Virginia de Vest, cineva ar fi trebuit să dea cu siguranță peste ei la un moment dat. Vreun excursionist sau vreun vânător. Vreun pilot de pe-un avion mic. Și cum rămâne cu imaginile din satelit? Și cine știe cât de multe alte baze, sau avanposturi, sau cum vrei să le spui, or fi având pe Pământ? Pur și simplu nu înțeleg cum se pot mișca pe-aici atât de nestingheriți.

— Sunt de acord, încuviințez eu. Nici eu nu știu, dar ce-va-mi spune că probabil nu cunoaștem decât o jumătate din tot ce se petrece. Îți aduci aminte de prima teorie a conspirației pe care mi-ai dezvăluit-o?

— Nu, răspunde el.

— Vorbeam despre răpirea populației unui întreg oraș din Montana, și tu ai spus că guvernul a permis-o în schimbul tehnologiei. Acum ți-aduci aminte?

— Vag. Sigur.

— Ei bine, asta are acum sens. Poate nu există nicio legătură cu tehnologia, și poate guvernul nu permite răpirile; dar cred că trebuie să existe într-adevăr un soi de înțelegere. Fiindcă ai dreptate, e imposibil să se deplaseze fără să fie remarcați. Sunt mult, mult, mult prea numeroși.

Sam nu-mi răspunde. Mă uit la el și văd că zâmbește.

— Sam?

— Mă gândeam unde-aș fi fost în clipa asta dacă n-ați fi venit voi. Probabil singur, la mine, la subsol, colecționând tot mai multe teorii ale conspirației și întrebându-mă dacă tata mai trăiește sau nu. Așa a fost ani de-a rândul. Dar partea uimitoare e că acum cred într-adevăr că trăiește. E undeva, John. O știu. Și o știu datorită vouă.

— Sper că e adevărat, spun eu. E extraordinar că Henri a venit în Ohio încercând să-l găsească, iar noi doi ne-am împrietenit aproape imediat. Ca și cum ar fi existat o predestinare.

El zâmbește.

— Sau o aliniere cosmică.

— Obsedatele.

După o pauză, Sam întreabă:

— Hei, John? Ești sigur că scheletul din puț nu era al tatei, da?
— Absolut, omule. Era loric și era uriaș. Mai mare decât al oricărui om.

— Atunci, ce presupui că se apropie cel mai mult de ade-văr? Cine era?

— Pur și simplu nu știu. Nu pot decât să sper că n-are prea mare importanță.

Trec patru ore și, în cele din urmă, vedem un indicator ca-re anunță că până la șoseaua spre Ansted mai avem zece ki-lometri. Amuțim. Sam virează și intră pe un drum accidentat, cu două benzi, care șerpuiește în susul muntelui până ce in-trăm în oraș. Îl traversăm și, la singura intersecție semafori-zată din localitate, o luăm la stânga.

— Hawks Nest, nu?

— Da, la doi sau trei kilometri în josul drumului, spune Sam, și acolo o să găsim harta desenată de Șase cu trei ani în urmă.

Harta e exact unde a spus ea c-o să fie, ascunsă în parcul național Hawks Nest, care domină valea New River. După exact patruzeci și șapte de pași în josul Gyp Trail, eu, Sam și Bernie Kosar ajungem în dreptul unui copac în scoarța căruia e cioplit adânc un E6. Acolo părăsim poteca, îndepărtându-ne cu treizeci de pași de copac, către dreapta. Urmează o întoar-cere strânsă spre stânga și apoi, la o sută cincizeci de metri distanță, vedem un copac mai înalt decât toți ceilalți. În mica scorbură de la baza trunchiului său răsucit, îndoită și în sigu-ranță într-o cutie neagră, de plastic, e harta traseului către peșteră.

Ne întoarcem la mașină și parcurgem alți douăzeci și pa-tru de kilometri, oprind în cele din urmă pe un drum noro-ios, pustiu. E cel mai apropiat punct în care putem ajunge pe un drum, aflat la opt kilometri nord de peșteră.

Sam scoate adresa scrisă de Șase din buzunar și o pune în torpedou.

— Mai bine nu.

O ia și și-o strecoară din nou în buzunar.

— E tot atât de în siguranță ca oriunde altundeva, adaugă.

Arunc xitharisul și niște bandă adezivă în rucsacul lăsat de Șase și Sam și-l pune pe umeri. Răsucesc pumnalul în mână și mi-l îndes în buzunarul de la spate.

Îeșim și eu încui portierele, cu Bernie Kosar alergându-mi în cercuri în jurul picioarelor. Au mai rămas doar câteva ore de lumină, ceea ce nu ne oferă prea mult timp. Chiar și cu avantajul dat de mâinile mele, nu-mi imaginez că am putea găsi peștera fără ajutorul soarelui.

Sam ține harta în mâini. Șase a desenat în partea dreaptă un X gros. O potecă șerpuitoare, de opt kilometri lungime, unește X-ul cu locul în care ne aflăm, marcat în stânga hărții. O să mergem de-a lungul albiei unui râu, trecând pe lângă diverse repere remarcate datorită înfățișării lor, toate însemnate cu grijă, ca să ne menținem pe traseul corect. Stânca Broască-Țestoasă. Undița. Platoul Rotund. Tronul Regelui. Sărutul îndrăgostitului. Punctul de Observare.

Eu și Sam ne ridicăm capetele în același timp și vedem amândoi, la patru sute de metri distanță, o stâncă bizar de asemănătoare cu o carapace de broască-țestoasă. Bernie Kosar latră.

— Cred că știu în ce direcție o luăm, pentru început, spune Sam.

Și într-acolo mergem, urmând traseul de pe hartă. Nu există nicio potecă, nimic care să sugereze că munții ăștia au fost bătuți de picioarele unor ființe din altă lume, sau chiar de ale unora din lumea asta. Odată ce ajungem la Stânca Broască-Țestoasă, Sam observă un copac prăbușit, atârând peste marginea unei alte stânci sub un unghi de patruzeci și cinci de grade și semănând astfel cu undița unui pescar ce așteaptă răbdător să muște peștele. Și mergem mai departe, urmând traseul în timp ce soarele coboară către vest.

Fiecare pas reprezintă o altă șansă de a ne roti pe călcâie, plecând în direcția opusă. Dar n-o face niciunul dintre noi.

— Ești un prieten pe cinste, Sam Goode, îi spun.

— Nici tu nu ești prea rău, răspunde el. Și apoi: Nu-mi pot împiedica mâinile să nu tremure.

După ce trecem de Tronul Regelui, o stâncă semeață, subțire, ca un scaun cu spătarul înalt, remarc imediat doi copaci falnici, ușor înclinați unul către altul, fiecare cu crengile înfășurate în jurul celuilalt, ca într-o îmbrățișare. Și zâmbesc, uitând pentru o scurtă clipă cât de cumplit de speriat sunt.

— Nu mai urmează decât un singur reper, spune Sam, trăgându-mă înapoi, în ghearele realității.

Ajungem la Punctul de Observare cinci minute mai târziu. Drumetia noastră a durat, cu totul, o oră și zece minute, și umbrele sunt acum lungi și se prelungesc când dispăre ultima rază de lumină a amurgului. Fără niciun avertisment, alături de mine răsună un mârâit gros. Mă uit în jos. Bernie Kosar își arată colții, blana i s-a zbârlit pe șira spinării, ochii îi sunt ațintiți în direcția peșterii. Începe să dea înapoi, îndepărtându-se de ea.

— E OK, Bernie Kosar, spun, bătându-l pe spate.

Eu și Sam ne aruncăm la pământ și stăm întinși pe burtă, uitându-ne amândoi dincolo de valea îngustă, către intrarea aproape de nedeslușit a peșterii. E mult mai largă decât mi-am imaginat, probabil lată de șase metri și tot atât de înaltă, dar și mult mai bine ascunsă. O acoperă ceva, poate o plasă sau o prelată, făcând-o să se piardă în peisajul din jur; trebuie să știi că e acolo ca s-o poți vedea.

— Amplasamentul e perfect, șoptește Sam

— În totalitate.

Nervozitatea mi se transformă repede într-o groază deplină. Deși peștera e atât de bine ascunsă, singurul lucru asupra căruia n-am niciun dubiu e că nu duce lipsă de nimic – nici de arme, nici de animale monstruoase, nici de capcane – care ne-ar putea ucide. Aș putea să mor în următoarele douăzeci de minute. Așa cum ar putea muri și Sam.

— Oricum, a cui a fost ideea? întreb.

— A ta, pufnește Sam.

— Ei, uneori am idei stupide.

— E adevărat, dar trebuie să recuperăm cumva Cufărul tău.

— Conține atât de multe lucruri pe care încă nici măcar nu știu cum să le folosesc... dar poate știu ei, spun.

Apoi ceva îmi atrage privirea.

— UITĂ-TE LA LOCUL DIN FAȚA INTRĂRII, ADAUG, ARĂTÂND CĂTRE CONTURUL VAG AL UNUI MORMAN DE OBIECTE ÎNTUNECATE.

— La bolovani?

— Ția nu sunt bolovani, sunt animale moarte, spun eu.

Sam clatină din cap.

— Grozav.

N-ar trebui să fiu surprins, fiindcă Șase ne-a povestit despre asta, dar vederea lor mă umple de încă și mai multă spai-

mă, ceea ce n-aș fi crezut că e posibil. Gândurile mi se derulează în grabă.

— Bun, spun, săltându-mă în capul oaselor. Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.

Îl sărut pe Bernie Kosar pe creștet, apoi îmi plimb mâna pe spatele lui, sperând că nu e ultima oară când îl văd. Îmi spune să nu mă duc, iar eu îi răspund că trebuie, n-am de ales.

— Ești cel mai bun, BK. Te iubesc, amice.

Pe urmă mă ridic, îmi iau poalele cămășii în mâna dreaptă, ca să pot scoate xitharisul din rucsac fără să-l ating.

Sam umblă la butoanele ceasului lui digital, trecându-l în modul cronometru. Odată ce vom fi invizibili, n-o să-i putem vedea cadranul, dar, după trecerea unei ore, ceasul o să țiuie – deși îmi imaginez că, în momentul acela, vom ști deja oricum că timpul a expirat.

— Gata? întreb.

Facem împreună primul pas, apoi al doilea, și apoi coborâm pe un drum ce ar putea foarte bine să ducă la pieirea noastră iminentă. Mă întorc o singură dată, când aproape că am ajuns la gura peșterii, și îl văd pe Bernie Kosar holbându-se la noi.

29

Ne apropiem de peșteră atât de mult cât o putem face fără să fim văzuți, apoi ne ascundem în spatele unui copac. Plasez piatra xitharis pe partea lipicioasă a unei bucăți de bandă adezivă. Sam așteaptă cu degetele strânse în jurul cronometrului.

— Gata? întreb.

El dă din cap. Îmi apăs xitharisul și banda adezivă la baza sternului. Dispar instantaneu și Sam apasă la rândul lui butonul ceasului, emițând un țuiut digital firav. Îl înhaț de mână, ocolim amândoi copacul cu pași nesiguri, apoi ne îndreptăm grăbiți spre peșteră. Acum nu mai e vorba decât de ceea ce fac în prezent și, cu asta în minte, nu mai sunt atât de nervos ca în timpul coborârii.

Intrarea e acoperită cu o prelată mare, de camuflaj. Ne strecurăm prin cimitirul de animale moarte, având grijă să nu călcăm pe niciunul, ceea ce e dificil atunci când nu te bucuri de luxul de a-ți vedea picioarele. Afară nu e niciun mog, așa că mă reped și împing prelatea deoparte cu ceva cam prea multă putere. Intrăm amândoi împleticindu-ne și patru paznici sar de pe locurile lor, înălțând tunuri cilindrice identice cu cel îndreptat spre fruntea mea în noaptea din Florida. Pentru o scurtă clipă, rămânem nemișcați ca niște statui, apoi ne furișăm pe lângă ei în tăcere, sperând că vor pune zvâcnirea neașteptată a prelatei pe seama vântului de afară.

Dinspre sistemul de ventilație vine o adiere răcoroasă și aerul e ciudat de proaspăt, fapt la care nu m-am așteptat, având în vedere că i s-a adăugat un gaz otrăvitor. Pereții cenușii au fost polizați până când au devenit netezi precum cremenea; becurile palide, conectate la instalația electrică, sunt plasate la distanțe egale, din șase în șase metri.

Trecem pe lângă mai mulți cercetași, furișându-ne, nedetectați. Anxietatea pe care o simțim din pricina ticăitului ceasului e ucigător de stresantă. Alergăm, sprintăm, mergem pe vârfuri sau în pas de plimbare. Și, când tunelul se îngustează și se înclină constant, înaintăm cu pași laterali. Aerul devine fierbinte, înăbușitor, și la capătul tunelului începe să se zărească o strălucire stacojie. Ne îndreptăm șovăitori într-acolo, până ce ajungem în sfârșit în inima pulsândă a peșterii.

Sala cavernoasă e mult mai mare decât mi-am imaginat-o, pornind de la descrierea lui Șase. De-a lungul pereților circulari se întinde fără întrerupere o bordură, spiralându-se pretutindeni, de la vârf până la bază, și creând înfățișarea de ansamblu a unui stup de albine; iar locul e, în întregime, extrem de aglomerat. Vedem literalmente sute de mogi, traversând periculoasele poduri arcuite, de piatră, intrând și ieșind din tuneluri. Podeaua adâncită și plafonul vast sunt despărțite de opt sute de metri, iar noi doi ne aflăm foarte aproape de mijlocul distanței. Doi stâlpi masivi răsar din podea și se întind până la tavan, împiedicând întreaga construcție să se prăbușească. Numărul pasajelor din jurul nostru e infinit.

— Dumnezeule, șoptește Sam, cu venerație și spaimă. Ar fi nevoie de luni întregi ca să explorăm totul.

Ochii mei sunt atrași de lacul care strălucește jos, sub noi, într-un verde lichid. Chiar și de la o distanță atât de mare, degajă o căldură care îngreunează respirația. Dar, în ciuda temperaturii aproape de coacere, douăzeci până la treizeci de mogi lucrează în jurul lui, recuperând cărucioare pline cu ceva în fierbere și grăbindu-se să plece cu ele. Dincolo de lacul verde, privirea mi se focalizează pe altceva.

— Cred că putem ghici cu ușurință ce se află în josul tunelului cu gratii imense, șoptesc.

E de trei ori mai înalt și mai lat decât cel care ne-a adus aici și e închis cu gratii masive de fier, alcătuiind un model ca o tablă de șah și ținând în cușcă indiferent ce animale monstruoase s-or fi aflând înăuntru. Le auzim de undeva, din adânc, urlând gros și aproape cu jale. Un singur lucru se clarifică imediat: sunt departe de a fi puține.

— Ne-ar lua literalmente mai multe luni, repetă Sam, într-o șoptă uluită.

— Ei, avem mai puțin de o oră, îi răspund, tot în șoaptă. Așa că am face bine să ne grăbim.

— Cred că putem pune câte un X mare pe toate tunelurile alea întunecate și înguste care par înfundate.

— De acord. Ar trebui să-ncepem cu cel aflat chiar vizavi de noi, spun, cu ochii la ceea ce pare a fi artera principală a camerei centrale, mai largă și mai bine luminată decât toate celelalte, de unde ies și unde intră cel mai mare număr de mogi.

Podul ce merge într-acolo e un arc lung de piatră masivă, având cel mult șaiszeci de centimetri lățime.

— Crezi că poți traversa pe arcada asta?

— O s-aflăm imediat, răspunde Sam

— O iei înainte sau mă urmezi?

— Lasă-mă înainte.

Face primii pași cu nesiguranță. De vreme ce trebuie să ne ținem de mână, parcurgem o primă porțiune de vreo doisprezece metri cu pași laterali, târșându-ne picioarele. Durează la nesfârșit și, dacă trebuie s-ajungem în partea opusă și înapoi, e imposibil s-o facem în ritmul ăsta.

— Nu trebuie decât să nu te uiți în jos, îi spun lui Sam.

— Nu-mi servi clișee, răspunde el, îndreptându-și trupul.

Înaintăm încet, și mi-aș dori să-mi pot vedea picioarele până când trecem de obstacolul ăsta. Mă concentrez cu atâta putere ca să nu cad, încât nu simt că Sam se oprește în fața mea și mă împiedic de el, aproape trântindu-ne pe amândoi de pe pod.

— Ce faci? întreb, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

Îmi ridic privirea și văd de ce s-a oprit. Un soldat mogadorian se apropie în grabă de noi. Înaintează în fugă și e deja atât de aproape încât abia dacă ne-ajunge timpul să reacționăm.

— N-avem unde ne duce, spune Sam.

Soldatul își continuă drumul, cărând cu grijă în brațe un pachet, și, când e destul de aproape, îl simt pe Sam ghemuindu-se. O clipă mai târziu, mogulului îi zboară picioarele de sub el, luându-l complet prin surprindere. Cade peste marginea podului și se agață cu o mână, scăpând pachetul. Urlă de durere când piciorul meu invizibil îi strivește degetele, și le desprinde și se prăbușește prin aer, împrôșcându-și trupul, departe, jos, cu o bufnitură îngreșoșătoare.

Sam grăbește pasul, înainte de a se ivi și alte calamități. Toți mogii din zonă încremenesc brusc, holbându-se unii la alții cu expresii confuze. Mă întreb dacă or fi crezând c-a fost un accident sau or fi intrat deja în alertă.

Sam îmi strânge ușurat mâna după ce terminăm traversarea, apoi își continuă drumul furișându-se, părând să fi câștigat o întregă lume de încredere după uciderea soldatului.

Culoarul următor e larg și aglomerat și Sam n-are nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama că mergem într-o direcție greșită; toate încăperile pe lângă care trecem sunt spații private, întreaga aripă pare să adăpostească locuințele mogilor: grote cu baruri, un local mare, cu autoservire, cu sute de mese, un poligon de tragere. Ne grăbim să intrăm pe un alt coridor, dar rezultatul e același, încercăm un al treilea.

Urmăm tunelul șerpuitor, pătrunzând tot mai adânc în inima muntelui. Din traseul principal se desprind mai multe ramificații, iar noi ne repezim într-unele la întâmplare, bazându-ne numai și numai pe intuiție. În afară de sala principală în care am intrat, muntele nu e decât o rețea de coridoare umede de piatră, interconectate, din care se deschid diverse încăperi adăpostind centre de cercetare, cu mese de studiu, computere și instrumente ascuțite, strălucitoare. Trecem în goană pe lângă mai multe laboratoare științifice, pe care ne-am dori amândoi să le fi inspectat pe îndelete. Am străbătut, probabil, doi sau chiar trei kilometri, și stresul îmi inundă tot mai mult venele după fiecare nou coridor pe care nu găsim nimic.

— E imposibil să ne fi rămas mai mult de cincisprezece minute, John.

— Știu, șoptesc, disperat și iritat, și pierzându-mi cu repeziciune speranța.

Când trecem de următorul colț și ne grăbim în susul unei pante neîntrerupte, trecem pe lângă ceea ce îmi trezea cele mai multe temeri: o încăpere plină cu celule de detenție. Sam se oprește cu un picior în aer și continuă să-mi strângă cu fermitate mâna, făcându-mă să mă opresc și eu. Douăzeci sau treizeci de mogadorieni păzesc peste patruzeci de celule, înșiruite una după alta, cu uși grele, de oțel. În fața fiecăreia dintre ele e un câmp de forță albastru, bolborositor, pulsând de electricitate.

- Uită-te la toate celulele astea, spune Sam.
Știu că se gândește la tatăl lui.
- Stai o clipă, spun, cu soluția apărută din senin străfulgerându-mi prin minte.
- Ce e? întrebă el.
- Știu unde e Cufărul.
- Serios?
- Ce prostie din partea mea, șoptesc. Sam, dacă, din toată gaura asta infectă, ar trebui să alegi un sigur loc în care ai refuza categoric să intri, care-ar fi ăla?
- Groapa în care urlă monștrii, răspunde el, fără să ezite nici măcar o secundă.
- Exact, spun eu. Haide.
- Îl conduc înapoi, pe coridorul care se deschide în centrul peșterii, dar, înainte de a lăsa celulele în urmă, o ușă se deschide zăngănind și mâna lui Sam zvâcnește, oprindu-mă.
- Uite, spune el.
- Ușa celei mai apropiate celule e larg deschisă. Doi paznici intră. Vorbesc furioși în limba lor maternă timp de zece secunde, apoi ies cu mâinile încleștate de brațele unui bărbat între douăzeci și cinci și treizeci de ani, palid, epuizat E atât de slăbit încât îi e greu să meargă și Sam mă strânge mai tare de mână când îi vede pe mogadorieni îmbrâncindu-l. Unul dintre ei descuie o a doua ușă, și dispar cu toții dincolo de ea.
- Pe cine crezi că au închis aici? mă întrebă Sam, când îl trag după mine.
- Trebuie să mergem, îi spun. N-avem timp.
- Torturează oameni, John, zice el, când ajungem în sfârșit în stupul central. Ființe umane.
- Știu, răspund, trecând în revistă încăperea mamut, în căutarea celei mai rapide căi de coborâre.
- Mogii sunt pretutindeni, dar m-am obișnuit într-o asemenea măsură să trec pe lângă ei, încât nu mă mai deranjează. În plus, ceva îmi spune c-o să dau în curând peste creaturi mult mai înfricoșătoare decât cercetașii și soldații.
- Oameni ale căror familii n-au probabil idee unde-au dispărut, șoptește Sam.
- Știu, știu, îi spun. Haide, o să vorbim despre asta când ieșim de-aici. Poate Șase o să aibă vreun plan.

Alergăm pe bordura în spirală și începem să coborâm pe o scară înaltă, dar descoperim că e aproape imposibil s-o faci ținând de mână pe cineva aflat deasupra ta. Mă uit în jos. Încă mai avem destul de mult de coborât.

— Trebuie să sărim, îmi spun lui Sam. Altfel o să ne ia zece minute ca s-ajungem până jos.

— Să sărim? Întreabă el, nevenindu-i să creadă. Asta o să neucidă.

— Nu-ți face griji, îmi liniștesc. Te prind eu.

— Cum naiba o să mă prinzi dacă eu te țin tot timpul de mână?

Dar n-avem timp de ceartă sau de dezbateri. Respir adânc și sar de pe bordura aflată la treizeci de metri deasupra fundului peșterii. Sam urlă, dar zăngănitul neîntrerupt al activităților industriale acoperă zgomotul. Picioarele mele izbesc piatra dură, și forța impactului mă aruncă pe spate; dar îl țin bine pe Sam, care aterizează peste mine.

— Nu mai facem niciodată asta, spune el, ridicându-se.

La nivelul de bază e atât de cald încât e aproape imposibil să respiri, dar alergăm în jurul lacului verde, îndreptându-ne către poarta masivă dincolo de care sunt încuiați monștrii. Odată ce ajungem, printre gratii trece o rafală de vânt rece, și îmi dau seama că, suflat la intervale egale de timp, aerul proaspăt împiedică gazul să pătrundă în tunelul ăsta.

— John, sincer vorbind, nu cred că ne-a mai rămas timp, pledează Sam.

— Știu, spun eu, lăsând un grup de vreo zece mogi să treacă înaintea noastră.

Pătrundem în tunelul întunecat. Pereții par acoperiți cu un mucus și pe ambele părți ale puțului se înșiruie încăperi zăbrelete. De sub centrul plafonului suflă zece ventilatoare industriale imense, toate îndreptate către intrarea prin care am ajuns aici, păstrând aerul rece și umed. O parte dintre camerele încuiate sunt mici, dar altele sunt uriașe, și din toate răbufnesc sunete feroce. În cușca din stânga noastră sar unii peste alții, scheunând strident, douăzeci până la treizeci de krauli. În dreapta e închisă o haită de câini cu înfățișare demonică, de dimensiunile lupilor, cu ochi galbeni și lipsiți de blană. Lângă ei e o creatură care seamănă a troll, având în plus nasul plin de negi. În celula mai mare de vizavi, un pi-

ken masiv, nedeosebindu-se prin nimic de cel care a dat buzna în dimineața asta prin zidul închisorii, se plimbă încoace și încolo, adulmecând aerul.

— N-are rost să ne obosim dând atenție încăperilor mai mici, spun. Dacă e în locul ăsta, Cufărul meu se găsește în camera cea mai mare, din capătul tunelului. Nici măcar nu vreau să ghicesc ce soi de monstru are nevoie de o ușă atât de largă.

— Timpul care ne-a rămas e de ordinul secundelor, John.

— Atunci am face bine să ne grăbim, zic eu, trăgându-l pe Sam înainte, în vreme ce remarc diversele orori întemnițate: creaturi înaripate, asemănătoare garguielor, monstrozități cu șase brațe și piele roșie, mai mulți pikeni de șase metri înălțime, un reptilian mutant spătos, cu colți în formă de trident, un monstru cu pielea atât de transparentă încât i se zăresc toate organele interne.

— Stop, spun, oprindu-mă alături de un grup de rezervoare și de alte recipiente, toate rotunjite și cele mai multe argintii, deși două au culoarea aramei și sunt acoperite de aparate pentru măsurarea temperaturii.

Probabil un soi de sală a boilerelor.

— Deci așa e ținut locul ăsta în funcțiune, comentează Sam.

— Asta trebuie să fie, răspund.

Cel mai înalt dintre rezervoare ajunge până la plafon, și toate sunt conectate la țevi groase, la exhaustoare, la conducte de aluminiu. Pe peretele de lângă rezervorul mare e fixat un panou de control din care se revarsă o grămadă de cabluri electrice.

— Haide, spune Sam, smucindu-mă nerăbdător de mână.

Alergăm împreună până în capătul tunelului. Acolo e o ușă masivă, înaltă de doisprezece metri și lată de cincisprezece, în întregime din oțel. În dreapta ei e o alta, mică, de lemn. Nu e încuiată, și văd imediat de ce.

— Doamne Sfinte, șoptește Sam, realizând cât de mare e creatura.

Și eu sunt uluit pe moment, și nu sunt în stare decât să mă holbez la monstru: o masă diformă, prăbușită în cel mai îndepărtat colț al încăperii. Ține ochii închiși și respiră ritmic. Probabil că are cincisprezece metri înălțime când se ridică în picioare și, din câte-mi dau seama, trupul său întunecat are formă omenească, dar cu brațe mult mai lungi.

— Nu vreau să am nicio legătură cu locul ăsta, spune Sam.

— Ești sigur? întreb, înghiontindu-l ca să-și desprindă ochii de monstru. Uite.

Acolo, în mijlocul camerei, chiar la nivelul ochiului, pe un pedestal gros de piatră, e Cufărul meu. Iar în dreapta lui stă un al doilea, în aparență identic.

Ambele foarte ușor de luat. Dacă n-ar fi gratiile de fier din jurul lor, plasate sub un câmp de forță electric, care zumzăie și trosnește, înconjurat de un șanț cu lichid verde, aburind.

— Ăla nu e Cufărul lui Șase, zic eu.

— Ce tot spui? Al cui altcuiva ar putea fi? întreabă Sam, derutat.

— Ne-au dat de urmă, Sam. în Florida, au dat de noi deschizând Cufărul lui Șase.

— Da, știu.

— Dar uită-te la lacătul ăsta. De ce ar fi pus la loc lacătul unui Cufăr pe care s-au chinuit probabil al naibii de mult să-l descuie? Cred că ăsta n-a fost deschis niciodată.

— Poate ai dreptate.

— Ar putea fi al oricărui dintre noi, șoptesc, clătînând din cap și uitându-mă lung la amândouă. Al Numărului Cinci, sau al Numărului Nouă, sau al oricui altcuiva e încă în viață.

— Adică au furat Cufărul, dar nu l-au ucis pe garde?

— Așa cum au făcut cu al meu. Sau poate mogii l-au capturat pe unul dintre noi și îl țin aici, cum au ținut-o pe Șase, zic eu.

Sam n-are ocazia să-mi răspundă, fiindcă în clipa aceea începe să țiuie alarma ceasului lui de mână. Trei secunde mai târziu, e urmată de vaietul a o sută de sirene, care reverberează de pereții peșterii.

— Pfui, la naiba, spun, întorcând capul. Te văd, Sam.

El dă din cap, cu o expresie plină de panică, își desprinde mâna de a mea.

— Și eu te văd pe tine.

Când mă uit peste umărul lui Sam, ochii monstrului sunt deschiși – goi și albi – și se întorc către noi îngustându-se.

30

Urechile îmi țiuie încă mult timp după încetarea focurilor de armă. Capătul țevii fumegă, dar Crayton nu pierde timpul, aruncă încărcătorul și-l înlocuiește cu un altul. Mormanele crescânde de cenușă au ridicat în aer o ceață deasă. Noi, eu și Ella, stăm în spatele lui Crayton, așteptând. El ține pistolul ridicat, cu degetul deasupra trăgaciului. Un mogadorian se cațără până în cadrul ușii, cu propriul său tun, dar Crayton trage primul, tăindu-l în două și azvârlindu-l pe spate. Mogadorianul explodează înainte de a se izbi de perete. Un al doilea sare în câmpul nostru vizual, manevrând o armă cu flash-uri de tipul celei care mi-a sfâșiat umărul la parter, dar Crayton scapă de ea înainte de a emite vreo rază de lumină.

— Ei, mogadorienii știu unde ne aflăm acum. Haideți, strigă el, repezindu-se în josul treptelor, înainte de a mă putea oferi să îi cobor plutind pe fereastră.

Eu și Ella îl urmăm, încă ținându-ne de mână. Crayton se oprește după a doua curbă a scării, apăsându-și degetele pe pleoape.

— Am prea multă cenușă în ochi. Nu văd nimic, spune el. Marina, deschide tu drumul. Dacă e ceva în fața noastră, țipi și te dai la o parte.

Îmi strâng Cufărul sub brațul stâng, iar Ella stă la mijloc, ținându-se de mâna mea și de a lui Crayton. Îi conduc până jos și ieșim prin ușa din stejar spartă exact când explodează turnul de deasupra noastră.

Țip, ghemuindu-mă și trăgând-o pe Ella după mine. Crayton începe instinctiv să tragă. Arma revarsă un șuvoi rapid de muniție – opt sau zece gloanțe pe secundă – și văd un întreg grup de mogadorieni prăbușindu-se. Crayton își încetează tirul.

— Marina? Întreabă el, arătând cu un gest al capului spre înainte, fără să mă vadă.

Mă întorc și inspectez coridorul, prin aerul îngroșat de cenușă.

— Cred că e liber, spun; și, în clipa când mi se dezlipesc cuvintele de buze, un mogadorian sare printr-o ușă deschisă și trage, lansând un meteorit de lumină albă, care se năpustește spre noi cu furie, prea strălucitor ca să poată fi privit.

Ne aruncăm la podea exact la timp, moartea albă ne ratează la mustață. Crayton se grăbește să ridice arma și ripostează cu un baraj de foc, ucigându-l instantaneu pe mogadorian.

Îi conduc mai departe. N-am idee câți a ucis Crayton, dar stratul de cenușă de pe podea e gros, ne ajunge până la glezne. Ne oprim în capul scărilor. Lumina dinspre ferestre ajunge la noi estompată de cenușă, și Crayton și-a limpezit vederea, își reia locul din frunte, strângând arma cu putere la piept, ascuns după un colț. Dacă trecem dincolo de cot, tot ce ne mai desparte de ușa către exterior sunt treptele, un coridor scurt, partea din spate a naosului și holul principal. Crayton respiră adânc, dă din cap, apoi dă colțul, lăsând în jos țeava armei, gata să tragă. Dar n-are în cine.

— Haideți, mormăie.

Îl urmăresc și el ne conduce, traversând partea din spate a naosului, înnegrită după stricăciunile făcute de foc. Întrezăresc pentru o scurtă clipă trupul Adelinei, părând mai mic de la distanța la care ne aflăm. Mă doare inima la vederea ei. *Fii curajoasă, Marina*, îmi răsună în minte ecoul vorbelor ei.

Se declanșează o explozie, izbind zidul exterior din dreapta noastră. Suflul aruncă pietrele înăuntru și ridic instinctiv mâna, ca să le împiedic să ne atingă. Dar Crayton primește o lovitură puternică și e trântit de peretele din stânga, unde aterizează cu un bombănit. Arma zăngănește, rostogolindu-se departe de el, iar prin noua gaură pătrunde în catedrală un mogadorian. Ține în mână un tun: dintr-o singură mișcare fluidă, îl trântesc pe spate cu puterea minții, iau pistolul lui Crayton și apăs pe trăgaci. Reculul e mult mai puternic decât m-am așteptat și sunt cât pe ce să scap arma; dar o recuperez repede și trag până când văd că mogadorianul se preschimbă în cenușă.

— Poftim, spun, punând pistolul în mâinile Ellei; și, văzând că îl acceptă simțindu-se în largul ei, îmi dau seama că folosirea armelor de foc nu îi e străină.

Alerg spre Crayton. Are brațul rupt și din tăieturile adânci din cap și de pe față i se prelinge sânge. Dar ține ochii deschiși și pare vioi. Îmi pun palmele pe încheietura mâinii lui, închid ochii, și răceala îmi cuprinde trupul și se răspândește într-al lui. Îi văd oasele brațului retrăgându-se sub piele, iar rănile de pe față i se închid și dispar. Pieptul i se umflă și îi coboară cu atâta repeziciune încât mă gândesc că îi vor exploda plămâni, apoi se liniștește iarăși. Se saltă în capul oaselor și-și mișcă brațele nestânjenit.

— Bună treabă, îmi spune.

Ia arma de la Ella, ne cățărăm prin gaura din perete și ieșim pe terenul din fața mănăstirii. Nu văd nici picior de om și Ella aleargă înainte, trecând dincolo de porțile de fier în timp ce Crayton își rotește arma dintr-o parte în alta, căutând un motiv ca să tragă. Privirea îmi e atrasă peste umărul lui, de o răbufnire bruscă de roșu de pe acoperiș. Racheta lansată o pornește spre Crayton. Îi fixează vârful cu privirea, ridic mâinile, concentrându-mă mai intens ca niciodată, și, în ultima clipă, reușesc să-i modific puțin traiectoria, îl ratează, deviind sub un unghi care o îndreaptă spre un munte, și îl lovește înălțând o dâră de foc. Crayton ne grăbește către poartă, rotindu-și alertat privirea, cu arma gata de tragere, își îndreaptă spatele și se rotește în loc.

Clatină din cap, iar în spatele nostru ușile bisericii se deschid cu o bufnitură.

— Nu e aici, spune Crayton, dar, chiar înainte de a se răsuși pe călcâie și de a începe să tragă, scrâșnetul unor cauciucuri străpunge aerul.

Învelișul de plastic care-a ascuns camioneta cade și partea din spate îi alunecă într-o parte când, privind cu ochi mari din spatele volanului, Hector calcă accelerația până la podea. Se avântă către noi și-și trânteste piciorul pe frână imediat ce ajunge în dreptul nostru. Camioneta se oprește cu pneurile scârțâind, iar Hector se întinde peste scaun și deschide cu violență portiera pasagerului. Îmi arunc Cufărul lângă el, apoi sar înăuntru, ceea ce face și Ella. Crayton rămâne afară exact atât cât e necesar ca să-și golească arma trăgând în mo-

gadorieni ieșiți pe ușa bisericii. Câțiva se prăbușesc, dar sunt mult prea mulți ca să-i ucidă pe toți. Sare în mașină și trân-tește portiera, în timp ce pneurile mușcă din caldarâm, încercând să câștige aderență. Zgomotul unei alte rachete se aude tot mai aproape, dar deja ne lansăm în goană pe Calle Principal.

— Te ador, Hector, spun.

Nu mă pot abține; căldura care mă inundă la vederea lui la volan e atât de multă încât se revarsă.

— Și eu te ador, Marina. Ți-am spus-o întotdeauna, fii alături de Hector Ricardo; el va avea grijă de tine.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta, mint eu, când am avut dubii chiar azi-dimineață.

Mă răsucesc și mă uit pe geamul din spate în vreme ce Santa Teresa se pierde cu repeziciune în depărtarea din urma noastră. Știu că o văd pentru ultima oară și, cu toate că am așteptat ani de-a rândul s-o părăsesc, acum a devenit sacră, fiind ultimul loc de odihnă al Adelinei. În curând dispare și orașul, rămâne în urmă.

— Mulțumesc, seniorita Marina, spune Hector.

— Pentru ce?

— Știi că tu ai vindecat-o pe iubita mea mamă. Mi-a spus că tu ai fost, că ești îngerul ei; și niciodată n-o să te pot răsplăti pentru asta.

— M-ai răsplătit deja, Hector. Am fost încântată fiindcă-am putut s-o ajut.

El clatină din cap.

— Încă nu te-am răsplătit, dar am să-ncerc, cu siguranță.

În vreme ce Crayton își reumple ambele încărcătoare și își face inventarul muniției, Hector conduce pe drumul șerpuitor, imprezizibil. Tresăltăm și derapăm pe curbele strânse și pe pantele abrupte. Dar, în ciuda vitezei, nu trece mult până când zărim în urmă un convoi de vehicule.

— Nu-ți face griji din cauza lor, spune Crayton. Nu trebuie decât să ne duci la lac.

Deși mașina înaintează în mare viteză, convoiul micșorează distanța. După zece minute, o străfulgerare de lumină zboară peste camionetă și explodează în mijlocul peisajului rural din fața noastră. Hector își lasă instinctiv capul în jos.

— Dumnezeu! exclamă el.

Crayton se răsucește, sparge geamul din spate cu patul armei, apoi trage. Ovaționăm cu toții când se răstoarnă vehiculul din frunte.

— Asta ar trebui să-i țină la o distanță suficientă, spune Crayton, grăbindu-se să pună alte gloanțe în încărcător.

Și are efect pentru câteva minute, dar, pe măsură ce drumul devine tot mai periculos și șerpuieste în josul muntelui în pantă abruptă, urmăritorii recâștigă terenul pierdut. Hector bombăne pentru sine și ia în viteză toate curbele, cu pedala la podea, cu pneurile din spate balansându-se amenințător peste toate muchiile stâncii semețe.

— Atenție, Hector, zice Crayton. Nu ne ucide înainte de a ajunge acolo. Dă-ne măcar o șansă.

— Hector are totul sub control, răspunde el, fără să-l liniștească pe Crayton, care se ține de tetiera din fața lui cu încheieturile degetelor albite.

Singura noastră salvare sunt omniprezentele curbe ale drumului, care-i împiedică pe mogadorieni să tragă direct în noi, cu toate că se străduiesc. Când gonim în jurul uneia extrem de strânse, Hector nu reușește să vireze suficient de repede și ieșim în afara marginii drumului. La un unghi de șaptezeci și cinci de grade, camioneta zboară în josul coastei dens împădurite a muntelui, strivind puieții, dislocând bolovanii, evitând cu greutate copacii groși. Eu și Ella țipăm. Crayton urlă când e azvârlit în față și se izbește de parbriz. Hector nu scoate niciun cuvânt; strânge din dinți și ocolește obstacolele, sau ne trece peste ele, până când aterizăm ca prin farmec pe un alt drum. Capota camionetei e stâlcită urât și fumegă, dar motorul e încă în funcțiune.

— Asta e, ăă, o scurtătură, spune Hector.

Apasă de probă pedala de accelerație și, huruind, înaintăm în josul drumului în viteză.

— Cred că am scăpat de ei, zice Crayton, uitându-se în susul peretelui de stâncă.

Îl bat pe Hector pe umăr și râd. Crayton își scoate țeava armei pe geamul din spate și așteaptă.

În cele din urmă, vedem lacul. Mă întreb de ce crede Crayton că ne va salva.

— Ce e atât de grozav în privința lacului? întreb.

— Doar nu crezi că am venit să te caut doar împreună cu Ella, nu-i așa?

Pentru o clipă, mă gândesc să-i spun că, până acum câteva ore, credeam c-a venit să măucidă. Mogadorienii reapar curând în urma noastră și Crayton se răsuțește în vreme ce Hector se uită în oglinda retrovizoare.

— O să fie o urmărire strânsă, apreciază Crayton.

— O să scăpăm cu bine, papa, spune Ella, cu ochii la el; și, când o aud spunându-i astfel, inima mi se umple de dragoste.

Crayton îi adresează un zâmbet cald, apoi dă din cap. Ea mă strânge de mână.

— O s-o-ndrăgești pe Olivia, îmi spune.

— Cine e Olivia? întreb, dar n-are timp să-mi răspundă înainte să virăm în unghi drept și începem o coborâre abruptă către lacul din fața noastră.

Ella mi se crispează în brațe când se termină drumul și Hector abia dacă-și saltă piciorul de pe accelerație când intrăm în plin într-o poartă din plasă de sârmă care înconjoară locul. Dăm peste o mică ridicătură a terenului și roțile camionetei se desprind în totalitate de pământ, înainte de a ateriza cu o bufnitură și de a înainta în salturi către mal. Hector accelerează înspre apă și calcă frâna chiar înainte de a ajunge la ea. Crayton împinge portiera cu umărul și se repede spre lac, intrând direct în apă, până la genunchi. Cu arma încă în mâna stângă, azvârle ceva cu dreapta, cât de departe poate, și începe să mormăie într-o limbă pe care n-o înțeleg.

— Haide! strigă, aruncându-și brațele în aer, într-un gest de încurajare. Haide, Olivia!

Eu, Hector și Ella coborâm în grabă din mașină și alergăm alături de el. Am Cufărul sub braț și, o clipă mai târziu, văd că apa din mijlocul lacului începe să se-nalțe și să bolborosească.

— Marina, știi ce e o *chimæra*?

N-apuc să răspund, fiindcă, exact atunci, își face brusc apariția, coborând dealul în viteză, un vehicul mogadorian singularic, un Humvee^[11] ca un tanc, cu o mitralieră montată deasupra. Când ajunge lângă noi, în apă, Crayton lansează un

---

¹¹ Vehicul militar extrem de mobil, cu tracțiune pe patru roți (n. tr.).

baraj de foc, țintindu-i parbrizul. Vehiculul scapă instantaneu de sub control, izbindu-se exact de spatele camionetei lui Hector. Se aude o bufnitură, urmat de scrâșnetul metalului strivit și de zgomotul de sticlă spartă. Când zeci de alte vehicule din convoi coboară dealul huruind și încep să tragă, lumea erupe în foc și fum în vreme ce exploziile zguduie plaja, aruncându-ne pe toți patru la pământ. Nisipul și apa cad în ploaie și ne grăbim să ne ridicăm. Crayton mă prinde de guler.

— Plecați de-aici! strigă.

O iau pe Ella de mână și fugim cât putem de repede, ocolind lacul prin stânga. Crayton deschide focul; dar nu aud o singură armă, ci două, și nu pot decât să sper că pe al doilea trăgaci apasă degetul lui Hector.

Alergăm spre coasta muntelui, către un pâlci de copaci înclinați în jos și proiectându-se în afară pe toată distanța până la apă. Tălpile noastre plesnesc pietrele ude și pașii Ellei sunt tot mai repezi, potrivindu-se cu ai mei. Răpăitul împușcăturilor continuă să umple aerul; și, exact când se întrerupe, răgetul sonor al unui animal ne tună deasupra capetelor, făcându-mă să mă opresc brusc. Mă întorc să privesc creatura capabilă să scoată un sunet atât de paralizant, știind că nu e din lumea asta. Un gât lung, musculos, iese în afara apei, pe înălțimea a zece sau cincisprezece etaje, dezvăluindu-și carnația de un gri strălucitor. În extremitatea lui, capul enorm al unei șopârle își deschide buzele grunjoase, expunând un set de dinți enormi.

— Olivia! se bucură Ella.

Olivia își lasă capul pe spate, scoțând un alt muget asurzitor, și, în mijlocul lui, dinspre munte se rostogolesc o serie de scheunături stridente, îmi ridic privirea și zăresc o haită de animale mici, coborând către lac.

Îcnesc.

— Ce-s ăștia? o întreb pe Ella.

— Krauli. O groază.

Gâtul Oliviei a ieșit în întregime din apă, atingând înălțimea a treizeci de etaje, și se lățește pe măsură ce i se ridică la suprafață restul corpului, care se îngroașă. Mogadorienii o iau imediat drept țintă, iar ea, izbind cu capul, doboară mai mulți dintr-o lovitură, înălțând mormane mari de cenușă.

Deslușesc siluetele întunecate ale lui Crayton și Hector și focul de la gura țevilor din mâinile lor. Mogadorienii se retrag când o sută de krauli intră în lac și înoată spre Olivia. Sar din apă și o atacă. Mai mulți i se urcă în spate agățându-se cu ghearele și îi sfâșie baza gâtului. Apa lacului e în curând brăzdată de sânge.

— Nu! strigă Ella.

Vrea să alerge înapoi, dar o opresc înșfăcând-o de braț.

— Nu ne putem întoarce, îi spun.

— Olivia!

— Asta e sinucidere, Ella. Sunt prea mulți.

Olivia rage de durere, își repede capul în lateral și spre spate, încercând să zdrobească sau să muște kraulii negri care au năpădit-o, acoperind-o. Crayton își îndreaptă arma spre ei, dar și-o coboară când își dă seama că e foarte probabil ca tirul lui s-o ucidă și pe Olivia. El și Hector trag în schimb în armata de mogadorieni care se aliniază, pregătindu-se pentru un nou atac.

Olivia se clatină într-o parte și într-alta, urlă către munți, se retrage în mijlocul lacului și se scufundă încet într-un talaz roșu. Kraulii se desprind de ea și înoată spre mogadorieni.

— Nu! aud strigătul lui Crayton, înălțându-se deasupra vacarmului.

Îl văd încercând să intre în lac, dar Hector îl trage înapoi, pe mal.

— Jos! strigă Ella, smucindu-mă de braț.

Pe deasupra noastră trece șuierând o pală de aer. O copită neagră, imensă, izbește pământul alături de mine și, ridicându-mi privirea, văd un monstru cu coarne. Are capul cât camioneta lui Hector și, când rage, propriul meu păr mă plesnește peste față.

— Haide! strig.

O rupem la fugă către copaci.

— Ne despărțim, spune Ella.

Dau din cap și mă reped spre stânga, spre un fag foarte bătrân, cu crengile cioturoase. Las Cufărul jos și îmi ridic instinctiv mâinile, despărțindu-mi-le apoi. Spre surprinderea mea, trunchiul fagului se deschide, dând naștere unei scorburi exact atât de mari încât să adăpostească doi oameni și un Cufăr de lemn.

Îmi ridic privirea și văd creatura urmărind-o pe Ella printr-un grup dens de copaci. Arunc Cufărul în trunchiul deschis și, prin telekinezie, salt doi copaci și-i trimit, ca pe niște proiectile, în spatele monstrului. Crapă zgomotos impactul cu pielea lui întunecată, trântindu-l în genunchi. Alerg și o înșfac pe Ella de mâna tremurătoare, trăgând-o în direcția opusă. Fagul în care-am pus Cufărul îmi apare în fața ochilor.

— Copacul, Ella! Intră în scorbură! strig.

Ea se așază pe Cufăr și încearcă să ocupe cât mai puțin loc cu puțință, revenind la o vârstă mai fragedă.

— Ăla e un piken, Marina! Intră aici! insistă ea; și, înainte de a apuca să mai scoată un alt cuvânt, închid trunchiul în jurul ei, nelăsând decât o deschidere suficientă ca să poată privi afară.

— Îmi pare rău, spun prin mica fisură, sperând că uriașul n-o să vadă unde mi-am ascuns Cufărul și prietena.

Mă răsucesc pe călcâie și fug, încercând să atrag pikenul în altă parte, dar mă ajunge în curând și mă lovește din spate. Forța izbiturii e șocantă, mă prăbușesc în josul unei râpe abrupte, până ce brațele mele găsesc un bolovan de care să se agațe. Mă uit peste umăr și văd că sunt la mai puțin de un metru de o pantă stâncoasă.

Pikenul își face apariția în vârful râpei. Acolo își târșăie picioarele, până ce ajunge exact deasupra mea. Rage atât de tare încât mi se goleşte mintea. O aud pe Ella strigându-mă din depărtare, dar nu pot nici măcar să respir, cu atât mai puțin să-i răspund.

Creatura o pornește în josul râpei. Ridic o mână, smulg din rădăcini un copăcel fusiform din apropiere și îl lansez către pieptul gigantului. L-l străpunge, și e suficient pentru ca pikenul să se dezzechilibreze; să cadă într-o parte, urlând și prăbușindu-se ca fulgerul, exact către mine. Închid ochii și mă pregătesc pentru impact; dar, în loc să mă strivească sub greutatea lui și să mă arunce peste marginea stâncii, se izbește de bolovanul de care mă țin, ricoșând apoi pe *deasupra* mea. Îmi răsucesc brusc capul și, peste umăr, îl văd căzând în josul peretelui de stâncă.

Sunt în sfârșit în stare să mă concentrez atât cât e necesar ca să plutesc în susul râpei. Mă întorc în grabă spre fag – spre Ella și spre Cufărul meu – și aud bubuitura tunului cu o se-

cundă înainte de a fi lovită. Durerea e de două ori mai mare decât orice am mai simțit până acum, nu mai văd decât roșu și răbufniri de lumină albă. Mă răsucesc, pierzându-mi controlul, mă zvârcolesc în agonie.

— Marina! aud strigătul Ellei.

Mă rostogolesc pe spate și privesc cerul. Sângele îmi picură din gură și din nas. Îi simt gustul. Și mirosul. Deasupra capului mi se rotesc câteva păsări. În timp ce aștept să mor, văd un pâlccolossal de nori negri, grei, luând în stăpânire cerul. Se zdrobesc între ei, se rostogolesc unul peste altul, tresăltând de parcă ar respira. Mă gândesc că am halucinații, viziuni dinainte de moarte, când un strop imens de apă îmi izbește obrazul drept. Clipesc când îmi cade un altul deasupra ochilor, apoi un fulger despică în două cerul.

Un mogadorian uriaș, cu o armură aurie cu negru, stă deasupra mea zâmbind. Îmi lipește tunul de tâmplă și scuipe pe pământ; dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, se uită în sus, la furtuna amenințătoare. Îmi pun grăbită mâinile pe rana căscată din abdomen, simt familiara răceală a gheții scurgându-mi-se sub piele. Pe urmă ploaia începe să se reverse asupra mea și norii se preschimbă într-un zid de întuneric solid.

31

Îmi dau seama, după expresia feței lui Sam, că e pe punctul să-și piardă speranța că vom ieși vii de aici. Propriii mei umeri se gârbovesc când mă uit în imenșii ochi albi ai monstrului care se ridică în fața noastră. Nu se grăbește, își întinde gâtul musculos, brăzdat pe ambele părți de vene proeminente, de grosimea coloanelor romane. Pielea întunecată a feței îi e uscată și crăpată, ca ieșitura de piatră de deasupra capului său. Cu brațele lui lungi, seamănă a gorilă extraterestră.

Până când se saltă uriașul de-a binelea în picioare, atingându-și înălțimea de cincisprezece metri, mânerul pumnalului mi se topește în jurul mâinii drepte.

— Să-l înconjurăm! strig.

Sam fuge spre stânga, iar eu mă reped în dreapta.

Prima mișcare a creaturii e spre Sam, care îi întoarce imediat spatele și fuge de-a lungul marginii circulare a șanțului. Monstrul îl urmărește cu pași greoi, și-n clipa aceea mă reped la el și-mi duc pumnalul din dreapta-n stânga, cu mișcări alunecătoare, tăindu-i bucățele de carne din pulpe. Își lasă capul pe spate, dându-se cu nasul de tavan, apoi își repede o mână în jos, către mine, atingându-mi cu unul dintre degete piciorul rămas mai în spate. Sunt trimis învârtindu-mă în perete, unde aterizez pe umărul stâng, dislocându-l.

— John! strigă Sam.

Uriașul își balansează din nou mâna către mine, dar reușesc să sar din calea pumnului lui; o fi fiind puternic, dar e lent. Însă grotă în care ne aflăm nu e destul de mare ca s-alergi prea departe, așa că, lent sau nu, avantajul e totuși de partea lui.

Nu-l văd pe Sam nicăieri în timp ce mă clatin de la un bolovan la altul. Uriașului nu-i e ușor să mă urmărească; și,

imediat ce apreciez că am destul timp, îmi ridic încet brațul stâng deasupra capului și-mi rotesc mâna astfel încât îmi ajunge palma la ceafă. Durerea mă fulgeră de la gât până-n călcâie; și, înainte de a ceda îmi fața ei, continui să-mi întind brațul și simt că umărul dislocat revine la loc cu un pocnet. Mă invadează o senzație de ușurare, dar e de scurtă durată, căci îmi ridic privirea și văd mâna gigantului exact deasupra capului meu.

Înalț pumnalul și lama îi străpunge palma, dar nu e de-ajuns ca să-l împiedice să-și strângă degetele în jurul meu. Mă ridică, și strânsoarea e atât de puternică încât pumnalul îmi cade pe podea. Aud clinchetul lamei de diamant; iar când sunt întors cu capul în jos, îl caut, sperând să-l pot recupera prin telekinezie.

— Sam! Unde ești?

Sunt dezorientat când monstrul mă răsuțește din nou în poziția normală, ținându-mă la ceva mai mult de-un metru deasupra nasului său. Pe urmă-l văd pe Sam țâșnind dintr-o fisură a peretelui. Aleargă și-mi ridică pumnalul și, o clipă mai târziu, uriașul scoate, șocat, un țipăt strident de durere. Mă strânge mai tare, și îi împing degetele înapoi, atât cât pot. Când dă înapoi împleticindu-se, reușesc să-mi eliberez umerii, brațele și mâinile, îmi aprind luminile din palme și-mi proiectez Lumenul drept în ochii lui. Orbit instantaneu, dă cu spatele într-un perete, și acela e momentul când reușesc să-mi eliberez tot trupul și să sar.

Sam îmi aruncă pumnalul și alerg spre monstru, împlântându-i pe rând lama în pielea dintre toate degetele picioarelor. Urlă de durere. Se apleacă și atunci îi pun din nou Lumenul în ochi. Își pierde echilibrul, iar eu fac un bolovan din spatele lui să se disloce și să-l izbească în șale. Se înclină în față, cu brațele lui lungi întinse, ca să-i împiedice căderea. Mâinile masive îi aterizează în șanțul cu lichid verde, aburind – și sfârâitul cărnii arse se aude o secundă mai târziu, îi văd capul fără viață prăbușindu-se la baza câmpului electric de forță și a pedestalelor groase, de piatră, care susțin Cuferele. Izbitura distruge câmpul de forță. Pedestalele zboară prin încăpere, spărgându-se de stâncă. Monstrul zace nemișcat.

— Spune-mi c-ai plănuit asta, zice Sam, apropiindu-se de Cufere pe urmele mele.

— Aș vrea să fi fost în stare, răspund.

Îmi deschid Cufărul și găsesc totul în interior, inclusiv cutia de cafea cu cenușa lui Henri și cristalul pâlpâitor înfășurat în prosop.

— Pare în ordine, spun. Sam ia celălalt Cufăr.

— Ce se-ntâmplă când ieșim pe-acolo? Întreabă el, arătând spre ușa mică, de lemn, prin care-am intrat.

Am ucis monstrul și avem Cuferele, dar nu ne putem face invizibili ca să ne plimbăm tacticos pe sub nasul a o sută de mogi. Deschid Cufărul și iau în mână diversele cristale și alte obiecte, dar tot nu știu la ce folosesc cele mai multe dintre ele, iar cele cărora le cunosc întrebuințarea nu mă pot ajuta să străbat un munte plin de extraterestri. Mă uit în jurul încăperii, pierzându-mi speranța. Dar, după ce studiez pielea topită a uriașului și oasele lui dezintegrate, îmi vine o idee.

Cu pumnalul din nou în buzunarul blugilor, mă apropii încet de șanțul cu lichid verde, bolborositor. Respir adânc și-mi afund cu grijă un deget în el. Așa cum am sperat, e extrem de fierbinte, dar, aidoma focului, abia dacă-mi gădilă pielea. E ca lava verde.

— Sam?

— Da?

— Când îți spun să deschizi ușa, vreau s-o faci și să te dai imediat la o parte din drum.

— Ce-ai de gând? mă întreabă.

Prin minte îmi trec viziuni ale lui Henri, plimbându-mi cristalul loric pe trup în timp ce stau întins pe măsuța din camera de zi, cu mâinile în flăcări, și-mi înmoi palma în șanț, scoțând-o cu căușul plin de lavă verde, picurândă. Închid ochii, concentrându-mă, și, când îi deschid, lichidul îmi plutește deasupra mâinii, strâns într-un glob perfect, în flăcări.

— Asta, cred, îi răspund.

— Excelent.

Sam aleargă spre ușă, iar eu dau din cap, în semn că sunt gata.

Deschide ușa dintr-o smucitură și se-aruncă în dreapta. Un grup de mogi înarmați până-n dinți aleargă spre noi; însă încearcă să facă stânga-mprejur imediat ce zăresc globul verde în flăcări zburând înspre ei. Când globul e pe punctul să se izbească de pieptul primului mog, împruscându-l, îl desfășor, cu puterea minții, ca pe o pătură de foc. Mai mulți

mogi sunt loviți și, după un moment de tortură în flăcări, se transformă în cenușă.

Trimit glob după glob de lavă verde către alți mogi, doborându-i. Sam adună o grămadă dintre armele lor și, într-un moment de acalmie al asaltului, înșfac două globuri de lichid verde și ies pe ușă alergând. Sam mă urmează cu câte o armă neagră, lungă, sub fiecare braț.

Numărul mogilor în fugă prin tunelul întunecat e cutremurător; și, cu străfulgerările de lumină, la care se adaugă urletele ascuțite ale sirenelor, simțurile sunt copleșite. Sam apasă pe amândouă trăgacele și seceră un rând de mogi după altul, dar vin alții și alții, întruna. Când rămâne fără gloanțe, înșfacă alte două arme.

— Mi-ar prinde bine o mână de ajutor! strigă el, secerând un alt șir de atacatori.

— Mă gândesc, mă gândesc!

Pereții acoperiți cu mucus nu par să permită răspândirea unui foc acceptabil, iar lava verde pe care-o mai am în mâini e prea puțină, nu poate face destul rău. În stânga mea sunt cisternele argintii de gaz și rezervoarele cu țevile lor groase, cu exhaustoare, cu conducte de aluminiu. Alături de rezervorul cel mai înalt, văd panoul de control, din care se revarsă cablurile electrice. Aud urletele și răgetele animalelor din încăperile cu gratii și mă întreb cât de flămânde sunt.

Arunc un glob în flăcări către panoul de control, care se dezintegrează într-o furtună de scânteii. Gratiile încăperilor înșirate de-a lungul tunelului încep să se ridice, și atunci arunc a doua minge verde, la baza cisternelor de gaz și a rezervoarelor.

Îl înșfac pe Sam de mână și alerg cu el înapoi, în camera uriașului. Când se declanșează explozia, îl lipesc pe Sam de peretele de piatră dintre ușa de lemn și poarta de oțel care se ridică și las valul de flăcări să treacă peste mine. Urechile îmi sunt inundate de trosnetul și de șuierul focului.

Zeci de krauli dau buzna din cuștile lor deschise și atacă din spate un șir de mogi luați pe nepregătite; mai mulți pikeni pătrund în tunel cu pași apăsați, răgind și rotindu-și brațele; reptilianul mutant cu coarne șarjează către fundul tunelului, trecând ca un plug peste mogi și peste krauli și azvârlindu-i sub picioarele pikenilor; creaturile înaripate, asemănătoare

cu garguiele, zumzăie sub plafon, năpustindu-se în jos ca să muște din orice își pot înfige dinții; iar monstrul cu piele transparentă își afundă șirurile de colți în pulpa unui piken. Totul se întâmplă în câteva secunde, după care-i ajunge din urmă o mare de foc.

Peste câteva minute, odată ce focul scapă în susul grotei spiralate de la capătul tunelului, spre a continua să dezlănțuie prăpădul prin munte, culoarul lung din fața mea rămâne plin de mormane de cenușă și de oasele înnegrite ale monștrilor. Sting focul din jur și-mi șterg mâinile de coapse.

Sam e ușor pârlit, dar altminteri e OK.

— Genial, tipule, spune el.

— Să-ncercăm să ieșim dracului de aici, putem sărbători *pe urmă*.

Îmi îndes cufărul sub braț și Sam îl ia pe celălalt. Alergăm prin mijlocul distrugerilor făcute de foc; duhoarea de mortăciune e înăbușitoare. Scara înnegrită de foc pare rezistentă și, cu doar câte o mână liberă, o urcăm cu greutate. Picioarele noastre ajung pe bordura arsă, înnegrită, și alergăm jur-împrejur, iarăși și iarăși, până când ne vedem în centrul peșterii.

Infernul pe care l-am dezlănțuit a făcut mult mai mult rău decât aș fi crezut, dăm cu ochii de mormane peste mormane de cenușă; dar zărim și sute de mogi ieșind în patru labe din diverse coridoare și tuneluri, arși sau încă arzând, urlând de durere, incapabili să-și ridice armele, incapabili să reacționeze când sărim peste ei. Alți soldați aleargă pe bordurile de deasupra noastră, unii cu arme în mâini, alții cărând răniți.

Sunt derutat, nu știu în care parte e ieșirea; și, în timp ce deschid drumul alergând printr-o serie de tuneluri, cu pandantivul legându-mi-se la gât, și eu și Sam luăm câte-o armă căzută. Alergăm cu ele la înălțimea pieptului, trăgând în orice ne iese în cale. Deși habar n-am încotro ne îndreptăm, ne oprim abia când ajungem în dreptul celulelor în care sunt închiși oamenii. Atunci știu că am luat-o într-o direcție greșită. Îl trag pe Sam în sensul opus, dar el se proptește bine pe tălpi și mă ține pe loc. Îi citesc pe chip îngrijorarea și speranța. Ușile de oțel ale celulelor sunt înțepenite la vreo treizeci de centimetri deasupra podelei și câmpurile de forță albastre, bolborositoare, au dispărut.

— Sunt deschise, John, strigă el, aruncându-și Cufărul la picioarele mele.

Îmi las arma să cadă și iau cel de al doilea Cufăr, iar Sam spune în sfârșit ceea ce știam că gândește:

— Dacă tata e aici?

Mă uit în ochii lui și știu că trebuie să verificăm.

Sam aleargă pe partea stângă a coridorului, strigându-și tatăl în dreptul fiecărei celule. Eu le cercetez pe cele de pe dreapta când un băiat de vârsta mea își strecoară capul pe sub o ușă. Când mă vede, își scoate cu prudență o mână pe culoar.

— Câmpul de forță a dispărut într-adevăr? strigă el.

— Așa cred, urlu eu.

Sam își saltă arma pe umăr și se apleacă, vârându-și capul pe sub ușa celulei băiatului.

— Cunoști un bărbat pe nume Malcolm Goode? Patruzeci de ani, păr castaniu? E aici? L-ai văzut?

— Taci și dă-te deoparte, puștiule, îl aud pe băiat spunând.

În vocea lui e o anumită fermitate, ceva care mă neliniștește, și îl trag pe Sam în lateral. Băiatul prinde ușa de partea de jos și o smulge din perete, aruncând-o pe coridor ca pe un disc de jucărie Frisbee. Plafonul crapă, cad bolovani, și apelez la telekinezia pentru ca nici eu, nici Sam să nu fim striviți. Înainte de a apuca să spun vreun cuvânt, băiatul iese, bătând din palme ca să și le scuture de praf. E mai înalt decât mine, fără cămașă, musculos.

Sam face un pas înainte și, spre surprinderea mea, își îndreaptă arma spre capul lui:

— Nu vreau decât să-mi răspunzi! îl cunoști pe tata? Malcolm Goode? Te rog!

Băiatul se uită dincolo de Sam și de arma lui, focalizându-și privirea asupra cufărului din brațele mele. Pe urmă îi observ cicatricile de pe picior. Exact ca ale mele. E unul dintre noi.

Scap celălalt Cufăr pe podea, șocat.

— Ce număr ești? Eu sunt Patru.

Mă privește cu ochi îngustați și-mi întinde mâna.

— Eu sunt Nouă. Bună treabă că ai rămas în viață, Patru.

Întinde mâna după Cufărul pe care l-am scăpat. Sam își lasă arma în jos și se retrage, îndepărtându-se pe coridor și

oprindu-se la fiecare câteva secunde să se uite într-o celulă. Nouă își pune mâna pe lacătul Cufărului, care începe instantaneu să vibreze și se deschide cu un pocnet. Pe față îi strălucește o lumină galbenă când saltă capacul.

— La naiba, da. Râde, strecurându-și o mână în interior. Scoate o piatră mică, roșie, și mi-o arată. Ai una din asta?

— Nu știu. Poate.

Mă simt stânjenit fiindcă știu prea puține lucruri despre obiectele din propriul meu Cufăr.

Nouă își pune piatra între încheieturile degetelor și-și îndreaptă pumnul spre cel mai apropiat perete. Apare un con de lumină albă și putem instantaneu să ne uităm, prin perete, în interiorul unei celule goale. Sam aleargă spre noi.

— O clipă. Aveți vedere în raze X?

— Ce număr are tocilarul ăsta? mă întreabă Nouă, căutând din nou în Cufăr.

— E Sam. Nu e loric, dar e aliatul nostru, își caută tatăl.

El îi aruncă piatra roșie lui Sam.

— Cu asta o să meargă mai repede, Sammy. O îndrepti spre țintă și o strângi.

— E om, tipule, spun eu. Nu poate folosi chestia asta.

Nouă își pune degetul mare pe fruntea lui Sam. Părul acestuia se ridică brusc și simt miros de electricitate în aer.

Sam se retrage împleticindu-se.

— Stop.

Nouă își strecoară din nou mâna în Cufăr.

— Ai în jur de zece minute. Dă-i drumul.

Sunt uimit fiindcă Nouă deține abilitatea de a le transfera oamenilor puterile sale. Sam aleargă pe coridor, inspectând celulele cu o zvăcnire din încheietura mâinii. Când ajunge la ușa imensă de metal din capăt, îndreaptă piatra spre ea, dezvăluind prezența a mai bine de o duzină de mogi aflați în partea opusă, unde unul dintre ei răsuțește laolaltă firele expuse vederii dintr-o tastatură deschisă.

— Sam! Strig, ridicându-mi arma. Retrage-te!

Fâs. Ușa se ridică și mogii dau buzna. Sam se îndepărtează în fugă, trăgând peste umăr.

— Ți-au mai apărut și alte Moșteniri? îl întreb pe Nouă, acoperindu-mi zgomotul armei.

Îmi face cu ochiul, apoi dispare, alergând pe plafonul crăpat cu o viteză uimitoare. Mogii nu-l observă decât după ce se lasă în spatele lor, și atunci e prea târziu. E ca o tornadă, sfâșiindu-i cu o ferocitate pe care nu știam că o posedă loricii; până și Șase ar fi impresionată. Eu și Sam nu mai tragem, îl lăsăm pe Nouă să-i facă bucăți pe rând, cu mâinile goale.

Când termină, se întoarce alergând pe peretele din stânga, după care face un ocol pe tavan și pe peretele din dreapta, cu un nor de cenușă în urma lui.

— Antigravitație, spune Sam. Ei, asta e o Moștenire mișto.

Nouă se oprește alunecând până în fața Cufărului său și îl închide cu o lovitură de picior.

— Pot și s-aud foarte bine. De la mai mulți kilometri distanță.

— OK, să mergem, spun eu, strecurându-mi mâna sub Cufăr și ridicându-l.

Nouă și-l saltă cu ușurință pe al lui pe umărul imens și înșfacă o armă de pe podea.

— Și cum rămâne cu celelalte celule? întrebă Sam, arătând în lungul coridorului.

Dincolo de locul pe unde-au intrat mogii, de-a lungul pereților se întind încă o sută de celulele sau chiar mai multe.

— Trebuie să plecăm, spun, știind că ne forțăm deja norocul.

Încercuirea noastră nu mai e decât o chestiune de secunde. Dar Sam nu poate fi convins.

Fuge spre ușa largă, cu piatra roșie încă în mână. O altă duzină de mogi apar brusc dintr-o intrare secretă în tunel, aflată între noi. Sam se sprijină de perete și trage. Zăresc câțiva mogi explodând în cenușă, dar vederea îmi e blocată de viermuiala unor krauli băloși. Nouă înșfacă unul de picioarele din spate și-l izbește de perete. Strivește încă doi, apoi se întoarce spre mine, râzând. Mă pregătesc să-l întreb ce e atât de nostim, când lansează un bolovan direct spre mine. Abia am timp să sar într-o parte și, o clipă mai târziu, spatele mi se acoperă cu cenușă neagră.

— Sunt pretutindeni! râde el.

— Trebuie s-ajungem la Sam!

Încerc s-alerg pe lângă Nouă, când un piken imens ne înșfacă pe amândoi.

— Sam! strig eu. Sam!

Sam nu mă aude, mă acoperă zgomotul armei lui. Pikenul ne trage în direcția opusă și, având impresia că totul se derulează cu încetinitorul, îmi pierd din vedere cel mai bun prieten. Înainte de a apuca să strig din nou, pikenul ne aruncă în tunelul din partea opusă. Izbesc peretele și aterizez pe un Cufăr, pe când celălalt cade peste mine. Plămânii îmi rămân fără aer; și, când îmi ridic privirea, îl văd pe Nouă scuișând sânge. Rânjește.

— Ești nebun? îl întreb. Te distrează chestia asta?

— Am fost închis mai bine de un an. Ziua de azi e cea mai frumoasă din viața mea!

Doi pikeni dau buzna în tunel, blocându-ne singurul drum care duce direct spre Sam. Nouă își șterge sângele de pe bărbie și-și deschide Cufărul. Scoate o țeava argintie scurtă, care se extinde în ambele capete până ce ajunge de aproape doi metri lungime și strălucește, roșie. Aleargă spre pikeni cu ea deasupra capului. Mă ridic, gata să atac alături de el, dar simt o durere vibrantă în coaste. Îmi caut în Cufăr piatra vindicătoare, dar o găsesc abia după ce Nouă a ucis deja ambii pikeni. Se întoarce alergând pe plafon și rotindu-și țeava pe lângă trup și, când e la șase metri distanță, îmi strigă să mă dau la o parte. Țeava de un roșu incandescent îmi zboară pe deasupra capului ca o suliță și străpunge stomacul unui alt piken.

— Cu plăcere, spune el, înainte de-a apuca eu să articulez vreun cuvânt.

În capătul opus al tunelului se înghesuie mai mulți pikeni și, când mă întorc să fug, spre noi zboară un stol de păsări transparente, cu dinții ca briciul. Nouă înșfacă din Cufărul lui un șirag de pietre verzi și-l aruncă înspre păsări. Plutește în aer și le absoarbe pe toate, ca o gaură neagră.

El închide ochii și pietrele zboară ca săgeata către pikeni, eliberându-le stolul de păsări în față. Nouă arată spre mine și strigă:

— Bombardează-i cu bolovani!

Îl ascult, trimițând un bolovan după altul către învălmășeală. Pikenii și păsările cad sub tirul nostru de baraj.

În tunel se împing mai mulți pikeni, răgind. Îl înșfac pe Nouă de braț, împiedicându-l să atace.

— Or să tot vină, îi spun. Trebuie să-l găsim pe Sam și să plecăm de-aici. Ne întâlnim cu Numărul Șase.

Dă din cap, și fugim. La următoarea deschidere a tunelului o luăm la stânga, fără să știm dacă facem progrese, sau ne rătăcim mai tare. La fiecare cot, în urma noastră apar tot mai mulți dușmani. Nouă distruge toate tunelurile din care ieșim, prăvălind plafoanele și doborând pereții prin telekinezie și cu bolovani perfect azvârliți.

Ajungem la un pod din piatră masivă, ușor arcuit, similar celui pe care mi-am târșăit picioarele alături de Sam ceva mai devreme, iar dedesubt e un bazin cu lavă verde, aburindă. Din partea opusă a podului îngust șarjează un șir gros de mogi, iar prin tunelul din spatele nostru aleargă mai mulți pikeni, drept spre noi.

— Întotro o luăm? strig, când punem piciorul pe pod.

— Mergem pe dedesubt, spune Nouă. Mă înșfacă de mână când ajungem pe culmea podului, și lumea mea se întoarce literalmente cu fundul în sus când alergăm pe partea interioară a arcului. Nouă îmi dă drumul fără niciun avertisment, dar, cumva, pantofii îmi sunt încă bine agățați de burta podului. Întind mâna deasupra capului, umplându-mi-o cu lavă verde, și, când stăm în picioare în partea opusă a încăperii, țin în palmă un glob perfect de foc. Îl arunc către mogii de pe pod și îl vizualizez răspândindu-se asupra lor. Le aud carnea sfârâind în vreme ce ne repezim într-o altă grotă.

Am răsuflarea tăiată când ajungem pe o pantă îngustă. Îi apreciez unghiul de înclinare când sunt lovit de suflul unei explozii din spate. Mă răstorn cu capul înainte, cad cu o viteză uimitoare și, când terenul redevine în sfârșit plan, îl lovesc mai întâi cu umărul dislocat de curând.

Mă rostogolesc pe burtă, chinuit de o durere inimaginabilă. Suflul m-a izbit drept în spate și mușchii îmi sunt blocați într-un spasm incontrollabil. Abia pot să respir, nici vorbă să-mi caut în Cufăr piatra vindecătoare. Singurul lucru pe care sunt în stare să-l fac e să mă holbez la felile de lumină de lună care apar și dispar în capătul tunelului. Prelata. Flutură în bătaia vântului din pădure. M-am întors în punctul de pornire.

Din spate se aude zgomot de pietre în cădere. Durerea e mai puternică decât mi-aș fi putut-o imagina vreodată, și nu mă pot gândi decât la plecarea din munte.

— Drept înainte. Acolo e ieșirea. Ne putem regrupa afară, reușesc să spun.

Dacă putem ieși, pe urmă pot și să mă vindec, ne putem ascunde Cuferele în pădure. Și probabil că acum, după ce am distrus rezervoarele cu gaz, ne putem întoarce împreună cu Bernie Kosar. Cei patru mogi care păzeau intrarea au dispărut, și Nouă sare prin prelată, repezindu-se spre pădure, îl urmez. Duhoarea hoiturilor de animale ne izbește imediat și ne sufocăm amândoi când Nouă intră în fugă printre copaci. Mă prăbușesc sprijinit de un trunchi. N-am nevoie decât de cinci minute, mă gândesc. Pe urmă ne-ntoarcem după Sam. Cu arme și cu palmele strălucind.

Nouă caută în Cufărul lui și eu închid ochii. Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Tresar simțind o atingere aspră pe mâna stângă. Deschid ochii și-l văd pe Bernie Kosar, în forma lui de copoi, lingându-mi degetele.

— Nu merit, îi spun. Sunt un laș. Sunt blestemat.

El îmi vede rănila și lacrimile, apoi adulmecă fața lui Nouă înainte de a se mări, luând înfățișarea unui cal.

— Pur! Nouă face un salt înapoi. Tu ce naiba ești?

— O *chimæra*, șoptesc eu. E băiat bun. E loric.

Nouă se grăbește să-i alinte botul, apoi îmi apasă piatra vindecătoare pe spate, în timp ce lucrează asupra organismului meu, observ că deasupra muntelui clocotește o furtună amenințătoare.

Cerul se dezlănțuie dintr-odată, cu fulgere și tunete puternice, și sunt atât de recunoscător fiindcă s-a-ntors Șase încât mă ridic în picioare, ignorând ce-a mai rămas din durerea mea de spate. Însă norii își schimbă forma și se lătesc într-un mod pe care nu l-am mai văzut până acum și văzduhul pare dintr-odată malefic. Asta nu e Șase. Nu s-a-ntors să ne-ajute.

Privesc norul pâlnie pe care nu l-am mai zărit decât în cele mai urâte viziuni.

Bernie Kosar se retrage, ridicându-se pe picioarele din spate, când prin ochiul tornadei coboară o navă perfect sferică, de culoarea unei perle albe ca laptele. Nava aterizează exact în fața intrării muntelui, zguduind pământul. Exact ca

în viziunile mele, în partea laterală îi apare de niciunde o ușă, se deschide pur și simplu topindu-se. Comandantul mogadorian din viziunile mele e aici.

Nouă icnește.

— Setrákus Ra. A venit. Asta așteptam.

Eu tac, înghețat de spaimă.

— Deci asta e numele lui, șoptesc, într-un târziu.

— Asta a fost numele lui. Pentru fiecare zi în care-au încercat să mă tortureze pe mine și pe căpanul meu, o să-l înjunghii cu asta.

Țeava roșie strălucește în mâinile lui Nouă. Capătul i se extinde, prelungindu-se cu lame rotitoare.

— O să-lucid. Și tu o să m-ajuti.

Setrákus Ra se îndreaptă către peșteră, dar se oprește înaintea de a intra, o siluetă masivă, puternică reliefată, spectrală, în bătaia vântului care urlă și în ploaia torențială, se întoarce, ridicându-și privirea în direcția noastră. Chiar și de la distanța la care mă aflu, strălucirea palidă a celor trei pandantive de la gâtul lui e de neconfundat.

Eu și Nouă ieșim în fugă dintre copaci, cu Bernie Kosar galopând în urma noastră, dar e prea târziu. Setrákus Ra a dispărut în peșteră și în fața intrării apare același câmp de forță albastru, efervescent, care acoperea celulele închisorii.

— Nu! strigă Nouă.

Se oprește alunecând și înjunghie cu țeava lui pământul.

Cu pumnalul în mână, eu merg mai departe. Îl aud pe Nouă strigându-mi să mă opresc, dar nu mă pot gândi decât să-lucid pe Setrákus Ra, să-i eliberez pe Sam și pe tatăl lui și să pun capăt acestui război chiar aici și chiar acum. Când mă izbesc de câmpul albastru de forță, totul devine negru.

32

Tunetul se rostogolește, urmat de dărele strălucitoare ale fulgerelor și, în lumina lor, văd norii lățindu-se și coborând. Ploaia cade în perdele grele și mogadorianul în armură se uită în jos, la mine. Își apasă tunul pe pandantivul meu albastru și spune ceva pe care nu-l înțeleg. Rana mea din stomac e aproape vindecată și o aud pe Ella, care-mi strigă numele acoperind tunetul.

Dac-o să mor, trebuie s-o eliberez mai întâi pe ea. Una dintre noi trebuie să supraviețuiască, să le povestească totul celorlalți. Îmi ridic cu prudență mâinile și vizualizez deschiderea trunchiului, când, în depărtare, un fulger despică bolta cerului. O clipă mai târziu, îl lovește pe mogadorianul de deasupra mea, care se transformă în cenușă și e spulberat de vânt.

Mă ridic în picioare și văd că am deschis trunchiul fagului doar pe jumătate. Continui să-l casc în timp ce alerg către el.

— Ella? Ești OK?

Ea sare din trunchi și-mi cade în brațe.

— Nu te vedeam, spune, strângându-mă mai tare. Credeam că te-am pierdut.

— Nu încă, spun, înșfăcând Cufărul. Haide.

O luăm la fugă și îi zărim pe Crayton și Hector venind către noi. Hector a fost rănit, se sprijină de Crayton, cu brațul trecut peste umărul lui. Vântul și ploaia sunt dezlănțuite, în urma celor doi, șarjează în susul malului primul val de mogadorieni și de krauli.

Imediat ce-i văd, rup o creangă mare dintr-un copac uscat și o azvârl către cea mai apropiată haită. Doboară câțiva, dar ceilalți se regroupează cât ai clipi. Un soldat mogadorian aruncă o grenadă pe care o interceptez în aer cu puterea minții și i-o trimit înapoi, în stomac. Explodează, trântind mai mulți

mogadorieni și krauli la pământ, în grămăjoare de cenușă umedă. Arunc copac după copac, bolovan după bolovan, doborând mulți din picioare, ucigând mulți.

— Ajută-mă! strigă Crayton.

Mă grăbesc să-l preiau pe Hector. A fost mușcat de burtă și are o gaură de glonț în braț, și ambele răni sângerează din belșug.

— Haideți, cu toții! strigă din nou Crayton, scoțându-și gloanțe din buzunar și strecurându-le cu repeziciune în încărcătorul gol al armei. Trebuie s-ajungem la baraj!

Deschid gura să răspund, dar un fulger enorm sparge bolta de deasupra noastră. Se răspândește pe cer ca venele unui demiurg, lăsând în aer un gust metalic distinct. Bubuitura asurzitoare a unui tunet izbește munții reverberând. Vântul și ploaia se opresc și norii se rotesc iarăși și iarăși, într-un vârtej masiv, până când ia naștere un ochi de o strălucire întunecată, holbându-se la noi de sus, de deasupra culmilor. Mogadorienii sunt tot atât de fascinați ca noi. Vântul se stârnește iarăși, aducând cu sine norii întunecați, tunetele și fulgerele, mai întâi cu încetineală, apoi năpustindu-se cu viteză în direcția noastră. O furtună perfectă, superbă în inima ei de cataclism, deosebită de tot ce-am mai văzut până acum. Nu putem face nimic altceva decât să privim norii groși ce se rostogolesc către noi odată cu bubuitul grav al tunetului.

— Ce se-ntâmplă? strig, acoperind șuietul vijelios al vântului.

— Nu știi! răspunde Crayton. Trebuie să ne găsim un adăpost!

Dar nu se clintește, iar nimeni altcineva n-o face. Părând să fi uitat de rănilor dureroase, și Hector e numai ochi.

— Dați-i drumul! strigă în cele din urmă Crayton, apoi se răsucesc pe călcâie și-ncepe să tragă în mogadorieni, acopeindu-ne în timp ce trecem în fugă peste un deal mărunț și coborâm într-o vale.

Văd în dreapta barajul, care unește doi munți mai scunzi. E prea departe ca să pot crede, la modul realist, că vom reuși s-ajungem acolo. Hector s-a albit la față și își pierde puterile din ce în ce mai repede, așa că-ncep să caut un loc în care să ne odihnim, ca să-l pot vindeca. Arma lui Crayton amuțește. Mă uit în urmă, temându-mă de ce e mai rău, dar a rămas

pur și simplu fără muniție. Își aruncă arma pe umăr și ne prinde din urmă.

— N-o să reușim s-ajungem la baraj! ne strigă. Fugiți către lac!

Ploaia reîncepe când schimbăm toți patru direcția. Gloanțele șuieră căzând pe urmele noastre din iarbă și ricoșând de bolovani. Deasupra capetelor, norii își schimbă poziția cu o bubuitură de tunet. O clipă mai târziu, e ca și cum am fi intrat sub un pod: ploaia se oprește pur și simplu. Mă uit în urmă și văd că, la o distanță de numai câțiva pași, continuă să cadă, grea, violentă. Vântul se întetește considerabil și mogadorienii din spatele nostru sunt izbiți dintr-odată de cea mai cumplită furtună pe care-am văzut-o în toată viața mea. Dispar cu desăvârșire într-o ceață întunecată.

Pantofii ne alunecă pe pământul de pe mal, și Ella și Crayton se aruncă în apă cu capetele înainte.

— Nu pot face asta, Marina, spune Hector, oprindu-se înainte de a intra cu picioarele în apă.

Îmi las Cufărul jos și îl prind de braț.

— Te pot vindeca, Hector. O să reușești.

— N-o să se schimbe nimic, Marina. Nu știu să-not.

— Eu sunt Marina de la mare, Hector. Ai uitat?

Las răceala să se răspândească din vârfurile degetelor mele în gaura de glonț din brațul lui. O văd schimbându-și culoarea din negru în gri, apoi în roșu, pentru a deveni, în final, un petic de piele bronzată, zbârcită. Mă concentrez asupra mușcăturii de pe burtă, de sub cămașa lui, și se îndreaptă brusc de spate, plin de energie. Îl privesc în ochi.

— În calitate de Regină a Mării, o să-not cu tine.

— Dar îl duci pe asta, obiectează el, arătând spre Cufăr.

— Va trebui să-l ții tu, spun, punându-i-l în brațe.

Intrăm în apă în fugă, până când picioarele noastre nu mai ating fundul lacului, apoi înconjur pieptul lui Hector cu brațul drept și înot cu stângul. El ține Cufărul pe burtă și plutește pe spate, cu capul ușor deasupra apei. Ella și Crayton calcă apa în mijlocul lacului, și îl trag pe Hector spre ei.

Norii de deasupra capetelor noastre se împrăștie, contractându-se într-o sută de linii subțiri, cenușii, trasate pe cer.

Mogadorienii nu mai sunt o negură din mijlocul furtunii și, imediat ce pot din nou să vadă, se năpustesc către lac, cu zeci de krauli schelălăind în fața lor.

Când dispare ultimul nor, de sus cade un grăunte negru, minuscul, și, cu cât ajunge mai aproape, cu atât seamănă mai mult cu o siluetă umană.

Poartă în jurul gâtului un pandantiv albastru enorm, și aterizează pe mal, vălurind nisipul. E o fată uluitor de frumoasă, cu părul de culoarea corbului, și, în clipa când o zăresc, știu că e cea pe care am visat-o, pe care am pictat-o pe peretele peșterii.

— E una dintre noi! strig.

Ea se uită în jur, ochii ni se întâlnesc, și dispare o secundă mai târziu. Sunt șocată, zdrobită, mă gândesc că n-a fost decât o închipuire.

— Unde s-a dus? întreabă Ella. Atunci înțeleg că a zărit-o și ea, că nu mi-am imaginat-o, și văd că doi dintre cei mai apropiați krauli sunt cumva smuciți înapoi și ridicați în văzduh. Plutesc, scheunand și mârâind la ceva din spatele lor, apoi se izbesc unul de altul până când atârnă fără vlagă. Unul zboară, nimerind peste picioarele a doi soldați, iar altul se rotește prin aer, pocnind alți krauli și alți soldați.

— Invizibilitate. Invizibilitatea e una dintre Moștenirile ei, murmură Crayton.

E invizibilă? Sunt uluită și invidioasă în același timp, dar, mai presus de toate, mă simt recunoscătoare. Orice kraul care atinge apa e tras înapoi de o mână nevăzută și trântit de solul nisipos, dur, sau peste un soldat mogadorian. Un tun căzut se ridică din iarbă și începe să tragă în toate direcțiile. Kraulii sunt nimiciți unul după altul. Zeci de mogadorieni explodează în nori de cenușă.

Aud bubuituri de tun din partea cealaltă a lacului și mă răsucesc, dând cu ochii de cel puțin douăzeci de mogadorieni care înaintează, afundați în lac până la mijloc. Razele luminoase izbesc apa pretutindeni în jurul nostru, creând destul abur ca să nu-l pot zări pe Hector, aflat în fața mea, decât cu mare greutate.

— Ella? strig eu.

— Aici! țipă ea, din dreapta.

— Ia-l pe Hector.

Ella își înfășoară brațul în jurul pieptului lui.

— De ce?

— Fiindcă n-am de gând să stau aici în timp ce fata aia luptă de una singură. E și războiul meu.

Înainte de a mă putea opri cineva, mă scufund și apa îmi gâdilă plămâni.

Înot către adânc, până ce culoarea albastru-verzuie a apei devine cenușie. Deslușesc sub mine trupul masiv al Oliviei; zace fără viață pe fundul lacului, cu nori de sânge înălțându-se deasupra sutelor de mușcăături de pe spatele ei.

Mă îndrept spre malul opus și, un minut mai târziu, văd picioarele mogadorienilor. Înot spre cel din extremitatea stângă, îmi înfig tălpile în mълul de pe fund și mă lansez, ieșind din apă. Mogadorianul n-are timp să reacționeze când îl arunc, cu puterea minții, către mijlocul lacului. Îi fac tunul să plutească până-n mâinile mele, îl împușc și nu-mi mai ridic degetul de pe trăgaci. Mogadorienii din jurul lacului explodează, preschimbându-se în cenușă, și, după ce îiucid pe toți, îmi îndrept arma către ceilalți, sutele din preajma vehiculelor.

Ceva se mișcă în apă, în spatele meu, și sunt prea înceată; un kraul sare și-și afundă dinții în lateralul trupului meu. Durerea vine imediat și e groaznică, de parcă mi-ar ține cineva un fier încins deasupra coastelor. Animalul mă aruncă în apă, cu capul înainte, apoi mă izbește de nisipul țărmului, îmi regăsesc respirația și țip când mă saltă, arcuindu-mă, și mă trântește din nou în lac. Sunt sigură că așa o să mor, dar gura kraulului se lărgește pe neașteptate și mă eliberează. Cad pe țărm, pe burtă, și îi privesc gura continuând să se caște până ce îi aud oasele pocnind. Fata cu părul ca pana corbului se materializează în fața ochilor mei, cu mâinile pe buzele tremurătoare ale monstrului. Îmi întoarce privirea înainte de a smuci fălcile kraulului în poziție complet verticală, omorându-l.

— Ești OK? mă întrebă.

Îmi salt cămașa și-mi pun o mână pe rană.

— O să fiu peste o clipă.

Se apleacă, ferindu-se de lovitura unui tun.

— Bun. Ce număr ești?

— Șapte.

— Eu sunt Șase, spune, înainte de a se face nevăzută.

Răceala mi se răspândește din degete în întregul trup, dar știu că n-o să reușesc să mă vindec complet înainte de a ajunge la mine noul val de soldați mogadorieni care se apropie. Mă rostogolesc în lac și rămân sub apă. Când mă ridic la suprafață, am rana aproape lecuită.

Numărul Șase s-a urcat pe unul dintre transportoarele Humvee blindate, cu o sabie strălucitoare. Se luptă cu mai mulți soldați în același timp: taie bucăți din trupuri, parează cu lama loviturile de tun, folosește telekinezia ca să țintească un tun care-i plutește deasupra capului, la mare înălțime, astfel încât lovește zeci de mogadorieni din extremitatea formației. Pe urmă își azvârle sabia într-un grup înghesuit, străpungând trei soldați deodată. Și prinde în mâini mitraliera imensă montată deasupra vehiculului, secerând zeci de mogadorieni în câteva secunde.

N-au mai rămas decât douăzeci sau treizeci de soldați. Și vreo patru krauli. Numărul Șase își ține o mână deasupra capului în timp ce distruge arma pe care-o manevrează cu cealaltă transportoarele Humvee înșirate de-a lungul țărmului. Deasupra munților se adună nori negri și trăsnetele despică zgomotos pământul din jurul ei. Mogadorienii își trădează pentru prima oară spaima, și văd câțiva aruncându-și armele și fugind către pădure.

— Ieșiți din apă! strig, temându-mă de fulgere.

Ella îl trage pe Hector spre mal și Crayton îi urmează.

Ajung pe țărm, alături de Numărul Șase, și iau două tunuri. Mă străduiesc să-mi mențin echilibrul în timp ce apăs pe ambele trăgace, transformând mai mulți soldați în cenușă și omorând doi krauli. Un soldat rănit, ascuns în spatele unui transportor distrus, aruncă o grenadă către spatele lui Șase, dar reușesc s-o detonez în aer. Auzind explozia, ea se rotește cu tot cu arma montată pe vehicul și, o clipă mai târziu, din soldatul rănit nu mai rămâne decât cenușa.

Nu-mi pot lua ochii de la Numărul Șase. Puterea ei e fascinantă. Pandantivul albastru tresaltă, aruncat într-o parte și într-alta, în timp ce arma pe care-o manevrează cu o singură mână ucide alți și alți soldați. Se rotește către stânga, făcând fărâme un kraul, apoi către dreapta, omorând mai mulți mogadorieni cu un trăsnet.

Valea strălucește și e plină de fum. E udă și carbonizată. Mă uit în jur și nu-mi vine să cred că victoria va fi a noastră peste câteva secunde. Crayton se apropie în fugă și ia una dintre armele mele, iar în clipa următoare ucide soldații care se retrag spre pădure. Hector aleargă ținându-mi în brațe Cufărul, și el, și Ella îmi stau curând alături. Dau din cap către Șase și le zâmbesc prietenilor mei, gândindu-mă că tot ce-a fost mai rău a trecut; dar chiar atunci Ella își ridică privirea, uitându-se pe deasupra capului meu, și se albește la față.

—Pikeni! strigă ea.

Patru monștri cu coarne coboară pe coasta muntelui în plină viteză. Chiar sub ei, Numărul Șase e preocupată de cei câțiva soldați rămași și de un kraul. Dezrădăcinez cât de mulți brazi albi pot și îi lansez ca pe niște rachete. Lovit de patru dintre ei, monstrul din frunte cade pe spate, în calea celorlalți, și e strivit, ucis de năvala lor.

— Numărul Șase! strig.

Ea mă aude, și îi arăt pikenii care se năpustesc în vale mărâind. Își rotește arma și spulberă genunchii celui din stânga. Monstrul cade, rostogolindu-se mult mai repede decât aleargă ceilalți doi, și Numărul Șase sare de pe transportor cu o clipă înainte de a fi strivit de pikenul mort, cu un scrâșnet reverberant.

Eu și Crayton tragem cu tunurile în ceilalți doi, dar sunt prea iuți și se despart când ajung în rundul văii. În norii de deasupra Numărului Șase bubuie tunetul și un trăsnet enorm îl lovește pe unul dintre pikeni, retezându-i un braț. Urlă și cade în genunchi, dar își recapătă repede echilibrul și șarjează, cu sângele țâșnindu-i de deasupra coastelor. Celălalt piken evită tirul lui Crayton și dă buzna din direcția opusă.

Alergăm cu toții spre Numărul Șase, dar, avându-mi Cufărul în brațe, Hector se mișcă prea încet. Pikenii se apropie și, înainte de a apuca să-l ajut, ciungul îl prinde în pumn, cu tot cu Cufăr.

— Nu! urlu eu. Hector!

Sunt atât de șocată, încât, atunci când monstrul azvârle în lac trupul fără viață și Cufărul, nu folosesc telekinezia ca să-l împiedic pe vreunul dintre ei să se scufunde.

Numărul Șase a ucis celălalt piken. Se întoarce înspre noi și-și înalță ambele mâini către cer. Un trăsnet desparte capul monstrului de trup.

E liniște, pentru prima oară astăzi.

Mă sprijin de Numărul Șase, mă uit la Ella, la Crayton și distrugerile făcute de foc în spatele lor și știu că, în viața mea, aceste momente de pace sunt pe punctul de a deveni o raritate.

— Cufărul tău, Marina, spune Crayton. Trebuie să-l recuperezi.

Mă întorc spre Numărul Șase și o îmbrățișez.

— Mulțumesc, îți mulțumesc, Numărul Șase.

— Cândva vom avea ocazia s-o facem din nou, sunt sigură. Îmi înconjoară umerii cu brațele. Și spune-mi doar Șase.

— Eu sunt Marina. Ei sunt Crayton și Ella. Ella e Numărul Zece.

Ella face un pas înainte, se micșorează, adoptându-și trupul de zece ani. Își întinde mâna mică spre Șase, care a rămas cu gura căscată, fără cuvinte.

Crayton începe să-i explice lui Șase cum stau lucrurile cu Ella și cu a doua navă, timp în care intru în lac. Îmi simt răceala pentru prima dată. Înot până în mijloc și mă scufund, coborând până când apa este lipsită de orice strop de lumină, iar picioarele mele ating fundul mâlos. Mă învârtesc până când îmi zăresc Cufărul, îl clatin într-o parte și-ntr-alta, dislocându-l din mâlul care l-a absorbit, încep să urc, înotând cu o singură mână. Când apa devine albastră, văd trupul lui Hector și-mi înfășor celălalt braț în jurul taliei lui.

Ella și Crayton stau pe mal, cu Șase. Las Cufărul jos și lovesc cu palmele mele ude gambele lui Hector, brațele lui, gâtul, tot spatele strivit, sperând că o să-mi apară senzația de răceală în vârfurile degetelor, rugându-mă să apară.

— E mort, spune Crayton, trăgându-mă de umeri.

Nu renunț. Detestându-mă fiindcă n-am încercat același lucru cu Adelina, ating fața lui Hector. Îmi trec mâinile prin părul lui cărunț, îl fac chiar și să leviteze la câțiva centimetri deasupra nisipului și încerc din nou totul, dar e adevărat. A plecat dintre noi.

33

Plutesc deasupra ierbii. Plutesc deasupra unui râu. Mă simt distrus și țeapăn, și, de fiecare dată când îndrăznesc să deschid ochii, fie sar peste un buștean, fie alunec în susul unei pante stâncoase. Se aude un zgomot constant, și am nevoie de mai multe minute ca să-mi dau seama că e răsunetul copitelor lui Bernie Kosar. Sunt întins pe spatele lui și înaintăm repede prin munți.

— Ești treaz? întrebă Nouă.

Îmi salt capul și îl văd stând în spatele meu, cu ambele noastre Cufere în brațe.

— Nu știu cum sunt, răspund, închizând ochii. Ce... ce s-a-ntâmpat?

— Ai alergat drept în chestia aia albastră. E ultimul lucru de pe Pământ, sau de pe Lorien, sau de oriunde altundeva pe care ne dorim să-l facem.

Pare agasat, de parcă l-aș fi luat cu de-a sila de la sărbătorirea zilei lui de naștere.

— Și Setrákus Ra? întreb.

— E undeva în interiorul muntelui, lașul. N-am reușit să găesc o altă intrare. Și am căutat.

Mă salt în sus pe spinarea lui Bernie Kosar, cuprins de panică.

— Unde e Sam?

— Nu e nimic de făcut, Patru. Prietenul tău fie a murit de mult, fie atârnă cu creștetul în jos, uitându-se la capătul nepotrivit al unui cuțit.

Vomit. Bernie Kosar se apleacă, ajutându-mă să alunec din spatele lui, și vomit din nou. Nouă încercă să-mi explice că greața o să-mi dispară în curând, că el a trecut de multe ori prin asta când a încercat să evadeze din celulă, că piatra

vindecătoare pare să nu aibă nicio putere împotriva efectelor câmpului de forță, dar viziunea lui Sam torturat mă năucește prea tare ca să-l pot asculta. Greța îmi e provocată de trădarea mea, nu de un câmp de forță mogadorian. Nu cred că voi reuși vreodată să-mi iert asta. E vina mea că am intrat acolo, și e vina mea că el a rămas în urmă. I-am întors spatele celui mai bun prieten al meu.

— Trebuie să mergem înapoi, spun. Sam ar face-o pentru mine.

— N-avem nicio șansă. Nu încă. Tu ești mult prea zdrobit și, așa cum spuneai mai devreme, trebuie să fim mai mulți.

Încerc să mă ridic în picioare, dar cad aproape imediat în patru labe.

— Nici măcar nu știi unde ne aflăm.

— Suntem la trei kilometri de mașina voastră, spune Nouă.

Probabil că-mi citește nedumerirea pe chip, fiindcă zâmbeste și-l bate pe Bernie Kosar pe spate.

— Se dovedește că pot vorbi cu animalele. Cine știe? Bernie Kosar ne călăuzește. Să zburăm.

Sunt prea slăbit ca să protestez. Bernie Kosar galopează din toate puterile, măturând cu burta vârfulurile tufelor și copacii doborâți la pământ când sare peste obstacole. Mă doare tot trupul și mă agăț de părul lui în vreme ce alergăm, în zigzag, urcând și coborând pantele munților și ale dealurilor și improșcând apa din două râuri vijelioase. Sus, pe boltă, stele apar pe rând, și știu că una dintre ele, foarte, foarte departe, e licărirea firavă a soarelui Lorienului, răspândindu-și strălucirea asupra unei planete în hibernare.

— Care e așadar următoarea noastră mișcare? întrebă Nouă, în vreme ce călărim printre umbre.

Tac, întrebându-mă ce ar răspunde Henri. Mă întreb ce expresie ar avea fața lui. Ar străluci de mândrie fiindcă mi-am recuperat Cufărul, fiindcă am salvat un membru din Garde și fiindcă, făcând asta, am ucis atât de mulți mogi, sau ar fi dezamăgit fiindcă nu m-am luptat cu șeful lor atunci când am avut ocazia, fiindcă l-am lăsat pe Sam în urmă?

Viziunile cu Sam închis în spatele ușilor de oțel îmi apar în fiecare clipă, și îmi privesc lacrimile care strălucesc pe gâtul lui Bernie Kosar. Detest gândul ăsta, dar aș prefera mai de-

grabă să fie mort, decât torturat ca să i se stoarcă informații despre mine.

Încerc s-o învinuiesc pe Sarah pentru că m-a turnat polițiștilor, dar nu pot decât să mă învinuiesc pe mine, pentru că am luat legătura cu ea, când toată lumea m-a sfătuit să n-o fac. Păstrez tăcerea și-mi înfig călcâiele în părul calului, iar el grăbește pasul.

Șase e undeva, în Spania, sper că împreună cu un alt membru din Garde. O parte din mine vrea să se urce într-un avion, să meargă direct la ea, dar, după ce am evadat dintr-o închisoare a FBI-ului și cu chipul încă pe lista celor mai căutate persoane, întocmită de aceeași poliție federală, nu văd cum ar fi cu puțință.

Ajungem la mașina noastră de teren și durerea mă săgețează când descalec.

Descui portbagajul și Nouă încarcă în tăcere ambele Cuire. Târându-mă de-a lungul banchetei din spate, dezgustat de mine însămi, îl întreb dacă vrea să conducă.

— Speram să mă-ntrebi, spune el.

Îi întind cheile și simt cum prinde viața motorul.

Sub mine e ceva, și mă foiesc, trăgându-mă într-o parte, ca să dau de ochelarii tatălui lui Sam. Îi țin deasupra capului și las luna să se reflecte în lentile. Respir adânc și șoptesc:

— O să ne revedem curând, Sam. Îți promit.

Și apoi, tocmai când mă gândesc că lucrurile n-au cum să se mai înrăutățească prea mult, revelația mă izbește mai tare decât câmpul de forță.

— O, rahat! Adresa la care trebuie să ne-ntâlnim cu Șase. Era în buzunarul lui Sam. Sunt atât de idiot! Cum o să ne mai găsim?

Nouă îmi vorbește peste umăr:

— Nu-ți face griji, Patru. Lucrurile se întâmplă dintr-un anumit motiv. Dacă trebuie să ne-ntâlnim cu Șase, sau cu Cinci, sau cu oricine altcineva, atunci o să ne-ntâlnim. Și dacă Sam trebuie să facă în continuare parte din toate astea, va face.

Bernie Kosar sare pe bancheta din spate, în chip de copoi, și mă linge pe obraz, îl bat cu palma pe creștet și oftez prelung, nevenindu-mi să cred că, după ce totul a mers prost în ultimele patruzeci și opt de ore, am mai reușit și să pierd adresa scrisă de Șase. Mă uit pe geam, văd că vântul bate către

nord și mă întreb dacă nu cumva îmi comunică astfel ceva, sau dacă nu-mi indică măcar direcția corectă, așa cum crede Șase că a făcut pentru ea.

— Ia-o spre nord, spun. Cred să spre nord e bine.

— Ai prins esența, șefule.

Nouă calcă accelerația, iar eu mă uit la Bernie Kosar, care s-a făcut covrig și-a adormit.

Îl îngropăm pe Hector la baza barajului, acolo unde se întâlnește betonul alb cu iarba.

— Mi-a spus cândva care e cheia schimbării: să scapi de frică, povestesc eu, privindu-i în ochi pe Ella, Crayton și Șase. Nu știu dac-am reușit să mă descotorosesc de ea, dar schimbarea se petrece. Se petrece cu siguranță. Și nu pot decât să sper că mă veți ajuta cu toții să trec prin asta.

— Suntem o echipă, spune Ella. Bineînțeles c-o să te ajutăm.

După ce ne spunem vorbele de rămas bun, urcăm pe scara barajului.

Rămânem pe culmea lui, privind în jos, către vale și către lac. De cealaltă parte sunt o serie de ecluze, controlând un lac mult mai mare, și nu pot să nu văd în asta o metaforă a sentimentelor mele de acum. În fața mea se așterne trecutul, mic, și îndepărtat, și presărat cu victimele unui măcel, amenințat să fie inundat în orice clipă, în spatele meu și al celorlalți membri din Garde e viitorul, masiv, ținut în frâu de forțe nefirești.

Mă întorc spre Șase și o întreb:

— Îl cunoști pe un oarecare John Smith, din Ohio? E unul dintre noi?

Zâmbetul ei se lățește.

— Da, îl cunosc pe John. E Numărul Patru.

Îmi întind brațele, prinzând mâna Ellei în mâna mea dreaptă și pe a lui Șase în stânga, și stăm așa, lăsând vântul muntelui să ne șfichiuiască părul, învolburându-ni-l în jurul obrazilor. Ella se uită la Șase și întreabă:

— Putem merge în America?

— Vraja e ruptă. Nu văd de ce n-am putea fi acum cu toții împreună.

Șase ridică din umeri, întorcându-se iarăși spre lacul de sub noi. Crayton ni se alătură.

— Nu-mi place s-o spun, dar ăsta, doamnelor, e calmul dinaintea furtunii.

Am câștigat mult prea multe bătălii, așa că mogii n-o pot lăsa acum mai moale. Deveniți prea puternici pentru ei, de aceea aruncă tot ce au în lupta împotriva voastră. S-a zis cu micile armate de câteva sute de soldați, însoțiți de doi monștri greoi. Șeful lor va fi aici în curând. Setrákus Ra.

— Cine? întreb eu.

— Setrákus Ra. Crayton clatină din cap. Și nu cred că sunteți pregătiți pentru el.

— Atunci rămâne stabilit, spun eu. Mergem în Ohio, să fim alături de John Smith.

— De fapt e în vestul Virginiei, spune Șase. Ne întâlnim peste exact două săptămâni.

— Nu sunt sigur că e înțelept s-o facem, nu încă. Crayton începe să se îndepărteze. Trebuie să-i adunăm mai întâi pe ceilalți.

Șase o pornește pe urmele lui.

— Asta sună bine, dar n-am idee unde sunt.

— Știu eu, spune Crayton, fără să se-ntoarcă. Știu și unde sunt *chimerele* noastre. Dacă Setrákus Ra crede c-o să fie simplu, o să aibă parte de cu totul altceva.

Îl urmă, făcând primul dintre numeroșii pași în josul celeilalte părți a barajului.

